ANN CRISTY

Adevărata fericire

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Simţind o puternică durere de cap, Jenny închise ochii.

— Asta este cabana ta? făcu vocea plină de dispreţ a fiului său, un băiat de doisprezece ani. Vorbeşti despre o gaură de şobolani!

Fără să dea importanţă, Jenny străbătu bucătăria şi se îndreptă spre camera de zi. Prin ferestrele cu geamuri pătrate murdare de intemperiile din timpul iernii, se zărea locul, cenuşiu şi posomorât în acea zi tristă de iunie.

Mobilele erau acoperite cu cearşafuri. O placă de placaj astupa şemineul vast. Jenny examină cele două camere situate de o parte şi de alta a camerei de zi. Paturile îşi etalau saltelele goale. Sertarele comodelor fuseseră scoase şi puse înapoi invers.

— La ce foloseşte asta? întrebă Christopher.

— Să împiedice şoarecii să-şi facă acolo cuib.

Copilul scoase un fluierat.

— Exact ce spuneam. Este mai rău decât o groapă de gunoi, aici!

Jenny abordă un ton vesel:

— Să nu dramatizăm! îi voi suna pe domnul şi pe doamna Preston, pentru a afla ce se întâmplă. Dacă-i găsesc, vor sosi dintr-o clipă în alta pentru a ne ajuta să amenajăm casa.

Totuşi, când Jenny ridică receptorul telefonului, descoperi că nu avea ton.

— Hm, linia este întreruptă, evident. Ne vom ocupa mâine de rebranşare.

Îi aruncă o privire nervoasă fiului său, care stătea în mijlocul încăperii, prea înalt, prea slab, prea dezamăgit pentru vârsta sa. Tocmai conta pe această vacanţă în Maine pentru a-i şterge de pe faţă expresia suspicioasă de

copil de pe stradă.

— Oricum, putem să ne descurcăm foarte bine singuri în seara asta. Christopher întinse mâna spre întrerupător. Nu se întâmplă nimic.

— Crezi într-adevăr?

Durerea de cap a lui Jenny se intensifică. O cuprinse mânia amintindu-şi conversaţia cu tatăl său, câteva zile mai înainte, când îi ceruse permisiunea să ocupe cabana din Maine, cu condiţia, desigur, ca el să nu fi plănuit să meargă curând acolo.

La capătul firului, tatăl său ezitase. Şi-l imaginase, cu profilul său acvilin şi părul cărunt dat cu eleganţă pe spate…

— Mi se pare că acest sejur îi va face bine lui Christopher, adăugase Jenny. Cum era regula de doisprezece ani, Buzz Carmichael ignoră orice aluzie la copil.

— Grace şi cu mine nu mergem în Maine înainte de începutul lui august, răspunse el în sfârşit. Dacă nu te apasă prea mult singurătatea, poţi să dispui de cabană.

— Nimic nu-mi va face mai mare plăcere… spusese Jenny, incapabilă să adauge „tată”, în ciuda eforturilor sale.

— Voi anunţa familia Preston să deschidă cabana şi s-o facă locuibilă, adăugase Buzz cu răceală.

— Fantastic. Vom pleca în două sau trei zile. Ce face Grace? adăugase Jenny după o ezitare.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Salut-o din partea mea.

Tatăl său închisese fără măcar un la revedere.

Şi acum, încurcătura asta…

— Nu înţeleg de ce familia Preston nu s-a ocupat de cabană, spuse Jenny. Dar ne vom organiza. Vei vedea, nu este sfârşitul lumii.

— Mă întreb ce se poate face aici, spuse cu ciudă Christopher.

Cu aceste cuvinte făcu stânga-mprejur şi se repezi afară din casă.

— Christopher, aşteaptă!

Copilul era totuşi deja departe. Prin fereastră, Jenny îl văzu alergând de-a lungul cărării care ducea la lac. Nu cu nonşalanţă, cum ar fi făcut orice copil, ci cu furie.

Jenny îşi stăpâni o stăruitoare dorinţă de a plânge. Oricum, la ce i-ar folosi să i se lase pradă? Pentru a-şi schimba ideile, începu să scoată husele de pe mobile. Totuşi, moralul îi era foarte scăzut. Ca şi când nu avea destule necazuri şi aşa!

Apoi, căută mătura în spatele uşii de la bucătărie, locul ei dintotdeauna. Ciudat, se gândi, că-şi amintea acest amănunt după doisprezece ani. De fapt, aici nimic nu se schimbase cu adevărat. Grace, a doua soţie a tatălui său, nu făcuse modificările la care se aşteptase Jenny. Cabana îşi păstrase ambianţa plăcută.

Tânăra femeie se gândi să măture, dar îşi spuse că asta putea aştepta până a doua zi. Deocamdată, cel mai urgent era să găsească un mijloc de a-şi potoli foamea. Plănuise să cumpere provizii şi să gătească la cabană, dar acum presimţea că butelia de gaz nu fusese umplută. Un alt gând îi trecu prin minte, se duse la chiuvetă şi deschise robinetul. Nu era apă. Asta era culmea! Ţevile fuseseră golite pentru iarnă.

Complet demoralizată, Jenny îşi reluă postul lângă fereastră. Fiul său continua să arunce arţăgos pietre în lac. împinse uşa bucătăriei şi-l strigă.

— Christopher, poţi să vii să-mi dai o mână de ajutor, te rog?

Se exprimase pe un ton iritat, exact cel pe care voia să-l evite în timpul vacanţei în care, spera, vor învăţa să comunice iar, departe de oraş şi de presiunile impuse de scoală şi de muncă. Totuşi, vocea îi era exact aceeaşi ca la Boston, autoritară şi ţâfnoasă.

Cu o mină posomorâtă, băiatul se întoarse în casă, târându-şi picioarele. În clipa când ajunse, un 4 x4 apăru la cotitura drumului şi veni să parcheze în faţa cabanei. Coborî un bărbat, îşi vârî degetele mari în centura blugilor şi, dintr-o privire, luă notă de situaţie.

— Bună ziua, spuse el.

În vârstă de aproximativ treizeci şi cinci de ani, avea o faţă colţuroasă, părul brun des, o gropiţă uşoară în bărbie şi umeri laţi, atletici. Doi câini ţâşniră după el din 4 x4: un labrador negru şi un animal impozant, pătat cu alb, al cărui aspect sfida orice tentativă de clasificare.

— În sfârşit! exclamă Jenny. Nu mai speram să văd pe cineva. Aţi putea să-i găsiţi pe cei din familia Preston din partea mea, vă rog?

Necunoscutul îşi adânci privirea ochilor de un albastru foarte închis, umbriţi de gene lungi.

— Mă prezint: Ben Sullivan. Aveţi probleme?

— Este cel mai mic lucru care se poate spune, replică Jenny, străduindu-se să pară veselă, în ciuda curiozităţii. În mod normal, eram aşteptaţi, dar probabil i-a reţinut vreun obstacol şi nu mai ştiu ce să fac…

Se întrerupse, văzând că bărbatul observase prezenţa lui Christopher, care stătea la câţiva paşi.

— Ei! bună ziua, îi strigă nou-venitul.

— Bună ziua, răspunse Christopher din vârful buzelor.

Nu renunţase la acel aer îmbufnat pe care Jenny îl detesta atât de mult. Câinele negru veni cu paşi mărunţi şi grăbiţi şi-i adulmecă mâna. Surprins, bărbatul şi-o retrase grăbit.

— Nu-ţi va face niciun rău, spuse Ben Sullivan.

Celălalt câine rămase în spatele său, cu un aer bănuitor.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Jenny, am omis să mă prezint. Jenny Carven. Iar el este fiul meu, Christopher. Am telefonul tăiat, înţelegeţi? Locul acesta, în starea în care este, nu este de locuit şi nu ştiu ce…

— Încântat să vă cunosc, doamnă Carver.

— Şi eu la fel. Ştiţi oare unde îi pot găsi pe cei din familia Preston?

— În Montana.

— Montana!

— Pentru aproximativ o lună. Au plecat să participe

la căsătoria fiicei lor. Cu siguranţă, tatăl dumneavoastră n-a reuşit să-i găsească. Nu sunt mulţi roboţi telefonici la Tucker's Pond!

Şi, cum bine se înţelegea, el nu-şi dăduse osteneala să-i informeze!

— Sunteţi fiica lui Buzz Carmichael? întrebă Ben Sullivan, privind-o mai atent.

— Da.

— Aveţi puncte comune.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, domnului Charmichael îi place de asemenea ca totul să fie aranjat la timp.

Jenny îşi stăpâni demnitatea.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule Sullivan, credeţi-mă. Dar dacă aţi putea să-mi faceţi două servicii…

— Fireşte. De fapt, eu îl înlocuiesc pe Jack Preston în lipsa sa. M-a însărcinat să deschid casele de pe malul lacului pentru sezon. Am lăsat-o pe aceasta la urmă, pentru că nu trebuia să fie ocupată decât în august.

— Cum v-a ajuns la ureche vestea prezenţei noastre?

— M-am oprit la pompa de benzină de la Tucker's Pond. Ei m-au anunţat.

Evident, Jenny uitase cât de repede circulau veştile în aceste regiuni îndepărtate!

— Mă tem că nu sunt multe de făcut pentru a pune casa la punct. Nu este apă, nici electricitate, nici telefon, nicio posibilitate de a găti… Spre marea sa ciudă, Jenny îşi auzi vocea tremurând, în timp ce lacrimile îi înţepau ochii.

Sprâncenele negre ale lui Ben Sullivan se ridicară:

— Ei poftim treabă!

Părea să considere toate aceste inconveniente ca lipsite de importanţă. În ciuda îngrijorării sale, Jenny se surprinse privindu-i gropiţa din bărbie.

Cu mâna, el îi arătă locul.

— De ce să vă neliniştiţi? Dispuneţi de mai multă apă decât aţi putea folosi. Şi v-am adus apă potabilă.

Scoase două bidoane din 4 x4. Jenny i le luă din mână.

— Mulţumesc, dar este imposibil să… Nu putem…

Nu ştia cum să-şi exprime gândul.

— Robinetul este oricum alimentat de apa din lac, îi explică Ben. Se potriveşte perfect pentru folosire curentă. Este suficient să cumpăraţi apă minerală pentru consum.

Îi aruncă o căldare de plastic lui Christopher, care nu se mişcă.

— Dacă te-ai duce să iei apă, băiete? îi sugeră.

Nu fără să-i arunce o privire ostilă, acesta se îndreptă spre ponton, urmat de câinele negru. Cu celălalt câine în urma lui, Ben Sullivan se duse să ia plasele contra ţânţarilor din adăpostul învecinat casei. Animalul refuză totuşi să intre cu el.

— Nu voi avea timp să restabilesc astăzi curentul, dar mă voi ocupa de asta mâine, spuse Ben Sullivan. Atunci vom putea pune în funcţiune pompa şi aparatul de încălzit apa. Apoi, va trebui să vi se livreze propan şi să se ocupe de telefon şi totul va fi în ordine.

Christopher se întoarse, cu un aer la fel de ursuz. Lăsă căldarea şi dispăru. Ben Sullivan îl privi făcând-o fără să spună o vorbă.

— Apa este foarte bună pentru curăţenie.

După ce agăţă plasele contra ţânţarilor, Ben lăsă ferestrele larg deschise pentru a permite aerului înmiresmat de parfumul pinilor să pătrundă în încăpere. Jenny inspiră profund. În ciuda ei însăşi, se simţea puţin reconfortată.

Când se auzi un zgomot puternic, alergă îngrijorată la fereastră şi văzu câinele negru, cu un băţ în bot. Apoi, ajungând la mal, veni să pună băţul la picioarele lui Christopher şi se scuturâ. Jenny îşi văzu fiul luând băţul şi aruncându-l în apă. Câinele se avântă în urmărirea sa.

— Rocker adoră să se joace…

Vocea lui Ben Sullivan răsună atât de aproape, încât Jenny tresări. Se întoarse. Bărbatul o privea cu un fel de amuzament care o făcea să-i ardă obrajii. Se dădu înapoi.

— Acum mă voi ocupa de pălăria coşului, o anunţă el.

În timp ce Ben se duse în magazie fluierând, Jenny

căută nişte cearşafuri curate pentru a face paturile şi puse la loc sertarele comodelor. Aruncând o privire pe fereastră, îl văzu pe Ben ieşind din magazie cu o scară pe care o puse pe perete. Curând îi auzi zgomotul paşilor pe acoperiş. Puţin după aceea, coborî, înlătură placa de placaj care astupa vatra şi scutură funinginea care se împrăştiase.

— Iată, s-a făcut. Acum, puteţi face focul.

— Mulţumesc mult. Mă tem doar că nu sunt lemne.

Cum se îndreptă spre uşă, Jenny îl urmă automat. Bărbatul privi în direcţia lui Christopher care, cu un aer posomorât şi umerii încovoiaţi, contempla lacul. Soarele se ascunsese după nori.

— Christopher! strigă Ben.

Băiatul nu catadicsi să se întoarcă.

— Cred că are căştile de la Walkman pe urechi, spuse Jenny.

Ar fi preferat ca Ben Sullivan să nu se ocupe de Christopher.

Bărbatul era prea înalt, prea autoritar, prea impozant, şi fiul său n-ar suporta o relaţie cu cineva atât de dominator. Totuşi, înainte ca ea să poată adăuga vreun cuvânt, Ben se îndreptă cu paşi lenţi spre lac. îl văzu atrăgând atenţia lui Christopher şi schimbând câteva vorbe cu el înainte de a urca amândoi panta, Christopher târându-şi ostentativ picioarele, cu câinele negru după el. Nu-şi lăsase Walkmanul şi arbora o mină încruntată.

Ben îşi fluieră câinii.

— Să mergem, Rocket!

Încă ud tot, îndatoritorul câine negru sări cu bunăvoinţă în 4 x4.

— Şi tu, Blaze! exclamă Ben

Câinele mare părăsi adăpostul unui tufiş unde se refugiase şi sui la rândul său în vehicul.

— Christopher îmi va da o mână de ajutor, îi spuse Ben lui Jenny. Ne vom întoarce curând.

Se strecură în spatele volanului, în timp ce Christopher, evitând privirea mamei sale, se pregătea să se instaleze pe scaunul pasagerului. Trebui totuşi să încerce

de două ori pentru a urca treapta înaltă. Părea brusc atât de mic şi de vulnerabil, încât inima lui Jenny se strânse.

Doar când maşina dădu colţul aleii, cu un fior de nelinişte, Jenny îşi dădu seama că fusese prea liniştită lăsându-l pe Christopher să plece cu un necunoscut. Deoarece ce ştia oare despre Ben Sullivan? Poate greşise acordându-i încredere?

Se întoarse în cabană pentru a continua să-şi aranjeze lucrurile. Totuşi, pe măsură ce trecea timpul, agitaţia îi sporea. N-avea telefon. Nici măcar nu putea să sune la poliţie, în caz de nevoie.

Auzind maşina întorcându-se, oftă uşurată. Îşi schimbă repede ţinuta de călătorie cu nişte blugi şi un tricou, tenişi, şi-şi perie părul. Îşi întâlni în oglindă ochii de culoarea ambrei, în timp ce-şi punea în valoare buzele cu puţin ruj.

Vederea sa îl făcu pe Ben să zâmbească. Christopher şi cu el depozitaseră sub magazie un morman de lemne. Ben aduse o încărcătură în braţe.

— Asta va ţine o zi sau două, spuse el. După aceea, vom mai vedea.

Jenny se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să intre. Ben se îndreptă spre şemineu, unde începu să aranjeze ziare, crenguţe şi buşteni, în vederea aprinderii focului. Jenny privi afară. Cu Walkmanul încă la urechi, Chris se prăbuşise pe un butuc gros, evident epuizat.

— Ei bine, spuse Ben Sullivan ridicându-se, iată-vă pregătită pentru noapte.

Făcu o pauză înainte de a adăuga:

— Dacă soţul dumneavoastră vi se va alătura, va sparge alţi buşteni.

— Nu ni se va alătura nimeni, spuse Jenny.

— Oh…

O privi atent:

— V-a trecut durerea de cap?

— Ce durere de cap?

— Cea care vă rida fruntea.

— Mă simt bine, afirmă Jenny.

— Este normal, să ştiţi. Toată lumea are trăsăturile crispate la începutul verii. Este aerul oraşului. Boston, în cazul dumneavoastră. Aşa este?

Jenny ignoră întrebarea.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse tăios. Acum, sunt sigură că ne vom descurca.

— Nu mă-ndoiesc nicio clipă, replică Ben cu o notă de sarcasm în voce. Îndată ce telefonul, apa caldă şi electricitatea vor fi restabilite şi veţi avea posibilitatea să branşaţi televizorul pe care l-aţi adus, nici măcar nu vă veţi da seama de schimbare.

Oare de unde ştia că aduseseră un televizor? se întrebă Jenny. Fusese împotriva acestei idei, dar Christopher insistase…

— Sunteţi împotriva confortului?

— Depinde de definiţia care se dă acestui confort.

Se îndreptă spre uşă.

— V-am adus nişte lămpi cu kerosen, îi spuse peste umăr.

— Mulţumesc, murmură încă o dată Jenny.

Ieşi, lăsând uşa cu plasa contra ţânţarilor să se închidă după el. Trecând pe lângă Christopher, îi adresă un semn cu mâna.

— La revedere, băiete.

Christopher răspunse fără o vorbă la salut. Ben îşi strigă cei doi câini, în maşină şi demară.

Împotriva voinţei sale, lui Jenny nu-i plăcu să-l vadă plecând, abandonând-o unei singurătăţi care nu putea fi deloc înveselită de tăcerea îmbufnată a fiului său.

Îşi apăsă tâmplele care o dureau. Măcar dacă ar fi lăsat-o în pace durerea de cap…

La sfârşitul după-amiezii, geamurile străluceau şi ferestrele mari lăsau lumina să pătrundă din plin. Ziua începea să scadă şi apusul de soare se anunţa spectaculos. Christopher trebuia să vadă asta, îşi spuse Jenny. Îşi aminti cum, copilă, o fascinau reflexele splendide de violet şi purpuriu După aceea, vor avea tot timpul să meargă în oraş pentru a face cumpărături.

Auzind un zgomot de motor, inima începu să-i bată mai repede. Oare era Ben Sullivan? se grăbi spre uşa din spate.

Nu era vorba de un 4 x4, ci de un Plymouth vechi, din care ieşi o femeie de o oarecare vârstă, în blugi şi bluză înflorată, de o subţirime aproape firavă şi al cărui păr cărunt amintea sârma de parchet.

— Doamna Carver? Sunt Adele Hazelton. Am auzit vorbindu-se despre necazurile dumneavoastră şi mi-am permis să vă aduc nişte provizii pentru a vă ajuta.

Hotărât lucru, veştile circulau foarte, foarte repede în Tucker’s Pond!

— Ştiu cum este să n-ai gaz, reluă Adele, trăgând un coş mare din portbagaj. Electricitatea a fost întreruptă când uraganul s-a năpustit asupra regiunii noastre. Copiii erau gata să mă înnebunească! Pot să vă spun că, după un timp, ne îmbolnăveam doar la ideea de a mânca sandvişuri cu unt de arahide! Aveţi un băieţel, cred?

— Da, spuse Jenny, prefăcându-se că-l caută în jur. Trebuie să umble pe undeva.

— Ah, copiii! Cum îi laşi, o şterg să exploreze pădurea.

Jenny zâmbi. Ţinu uşa deschisă pentru a o lăsa pe Adele să intre şi să pună coşul pe masa mare rustică din camera de zi, înainte de a o privi.

— Îmi amintesc de dumneata, spuse ea.

— Adevărat?

După doisprezece ani, faptul părea surprinzător.

— Desigur. Veneai să-ţi petreci vara aici, cu părinţii. Le aduceam legume din grădină. Tatăl dumitale îmi adora tomatele.

— Într-adevăr, îmi amintesc de tomatele deosebit de savuroase.

— Am fost foarte tristă să aflu de moartea mamei dumitale.

Jenny dădu din cap, fără să răspundă.

— Acum, primim regulat vizita tatălui dumitale şi a celei de-a doua soţii a sa. Pare foarte amabilă…

După o pauză, Adele Hazelton adăugă:

— Este mult timp de când nu te-am văzut prin împrejurimi.

— Am fost foarte ocupată murmură Jenny.

— Înţeleg.

Adele se întoarse spre coş.

— N-am avut timp să pregătesc lucruri extraordinare. Este doar o plăcintă cu pui şi câţiva biscuiţi făcuţi în casă. Şi un termos de cafea pentru dumneata şi lapte pentru fiul dumitale. Şi o prăjitură cu ciocolată pentru desert.

În timp ce vorbea, femeia cumsecade punea mâncărurile pe masă.

— Este un adevărat festin! exclamă Jenny. Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Este o atenţie atât de amabilă.

Adele Hazelton păru surprinsă.

— Ei bine, este foarte firesc să ne ajutăm reciproc.

Totuşi, nu era atât de obişnuit, se gândi Jenny.

— Vă voi aduce tăvile îndată ce este posibil, o asigură ea.

Adele dădu indiferentă din mână.

— Se va ocupa Ben Sullivan de asta. Trebuie să vină să se asigure că totul funcţionează.

Privi în jurul ei.

— Cred că vă veţi simţi destul de bine în seara asta.

— Vreţi să vă aşezaţi o clipă? propuse Jenny.

— Mulţumesc, doamnă Carver, dar trebuie să mă întorc. Mă aşteaptă copiii mei pentru cină.

— Spuneţi-mi Jenny, vă rog.

— Ei bine, Jenny, sunt încântată că eşti de-a noastră. Dacă ai nevoie de ceva, locuiesc în Radiord Road.

După plecarea Adelei, Jenny puse masa. Câteva clipe mai târziu, apăru Chris, având bunul-simţ să-şi elibereze urechile de căşti. Examină masa.

— Credeam că trebuia să mergem să mâncăm o pizza în oraş, spuse pe un ton plângăreţ.

— Aşa prevăzusem, replică Jenny îndemnându-se la răbdare. Doar că o doamnă foarte amabilă ne-a adus totul pentru masă şi nu mai este necesar.

Christopher privi pe rând, cu neîncredere, mâncărurile etalate în faţa lui.

— Ce sunt astea?

— Plăcintă cu pui, biscuiţi, prăjitură cu ciocolată.

— Este şi apă gazoasă?

— Nu. Doar lapte.

Băiatul roti ochii, gata să-i iasă din orbite.

— Şi înăuntru?

— Oh, este plin de lucruri bune: pui, legume…

Cum Christopher se juca prin mâncare cu vârful furculiţei, Jenny încercă să-l distragă:

— Mâine am putea scoate canoea şi să facem o plimbare pe lac.

— Nu ştiu să vâslesc.

— Este uşor, ai să vezi. Îţi voi arăta eu.

— Nu doresc asta.

Jenny simţi sporindu-i iritarea.

— Şi ce doreşti să faci?

Băiatul ridică din umerii plăpânzi.

— Dacă vom avea electricitate, aş prefera să privesc la televizor.

Jenny se făcu că nu observă. Mâncarea era prea delicioasă pentru a-şi strica plăcerea cu o ceartă. Însuşi Christopher mâncă până la urmă, fără a mai cârti.

După ce termină, părăsi masa şi se refugie în camera sa. Jenny stivui vasele în chiuvetă şi se duse să ia apă din lac. Rămânea aproximativ o jumătate de oră până la apusul soarelui.

— Christopher! Vino să vezi apusul de soare, strigă ea întorcându-se.

Crezu că n-o auzise, totuşi, câteva clipe mai târziu, el i se alătură foarte palid şi cu o mină tristă. Prin ferestrele mari, Jenny îi arătă cerul tărcat în roz, auriu şi indigo, care rivaliza în splendoare cu reflectarea sa în lac.

— Nu este superb?

— Ba da.

— Dacă am aprinde focul în şemineu? Ar fi plăcut.

— Cu siguranţă.

Jenny apropie un chibrit de edificiul clădit de Ben Sullivan. Acum, aerul se răcorea rapid. Din fericire, flăcările ofereau un spectacol vesel şi reconfortant.

Christopher le privi o clipă, dar foarte repede, se întoarse şi se duse în camera sa. Jenny se aşează lângă foc.

Cât regreta că nu cunoştea cuvintele care i-ar fi putut apropia pe fiul ei şi pe ea… Ar fi vrut atât de mult să se înţeleagă!

* * *

Când mai târziu se urcă în pat, durerea de cap se înrăutăţise. îi trebuia o aspirină, se gândi. Totuşi, nu-şi aminti unde pusese medicamentele. Şi apoi, ideea de a se duce să ia apă din bucătărie, pe pipăite, o descurajă…

Şi brusc, i se păru că era mai mult decât putea suporta. Nu era vorba doar de migrenă, era şi acea lună interminabilă care stătea în faţa ei. Ce să facă oare cu Christopher? Sejurul acesta era o greşeală. Poate ar face mai bine să se întoarcă la Boston imediat.

Îşi duse în mod reflex mâna la frunte, apoi se răsturnă pe pernă şi începu să plângă încet.

Lăsase fereastra camerei sale întredeschisă, pentru a profita de aerul întremător al nopţii. Înfiorându-se, se ghemui sub pături. Şi apoi, pe neaşteptate, din depărtare se auzi muzică. Ciuli urechile. Provenea probabil dintr-una din rarele case locuite deja, pe malul lacului…

Încercă să identifice melodia. Totuşi, îndată ce se credea pe punctul de a o recunoaşte, îi scăpa, pentru a se auzi mai puternic câteva clipe după aceea.

Legănată de ritm, simţi treptat slăbind menghina care îi strângea fruntea. Puţin câte puţin, membrele se destinseră şi adormi în sunetul blând al muzicii, calmată de parfumul pinilor înconjurători.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, Jenny se trezi proaspătă şi bine dispusă, puţin înainte de ora şapte. Pe fereastră contemplă pădurea şi lacul învăluit în ceaţă, apoi îmbrăcă nişte blugi, un pulover şi ieşi.

Când se strecură afară pe uşa bucătăriei, fu

întâmpinată de parfumul aromat şi proaspăt de pini. La dreapta, se zărea forma nedesluşită a unui bungalou, singura noutate demnă de remarcat de la sosirea sa.

Cu siguranţă tatăl său şi noua lui soţie îl construiseră pentru a-şi primi prietenii. Complet din lemn, se armoniza totuşi cu vechea construcţie. Amână mai târziu vizitarea lui.

O luă de-a lungul cărării care, puţin mai departe, se despărţea. Ramificaţia din stânga se adâncea în pădure. Jenny şi mama sa se plimbaseră deseori în acest colţ, care număra atât rezidenţe secundare, cât şi case ocupate tot anul. Jenny îşi aminti chiar numele uneia dintre proprietare, doamna Howell, care îi dădea prăjituri când era mică.

Venindu-i brusc o inspiraţie, se întoarse în casă şi îşi vărsă o linguriţă de cafea instant într-o ceaşcă. Cu siguranţă, doamna Howell se mutase de mult, dar casa trebuia să fie ocupată. Şi dacă aceşti vecini erau la fel de amabili ca Adele Hazelton, vor accepta fără îndoială să-i dea apă caldă…

Casa nu era ca în amintirea sa. Grilaje din lemn înlocuiseră tencuiala de pe pereţi.

Şi părea mai mare, ca şi când i se adăugase o parte. Jenny bătu încet la uşă. Un câine lătră. Când un al doilea îl imită, fu cuprinsă de un presentiment neplăcut.

Uşa se deschise brusc. Ben Sullivan stătea în faţa sa, în blugi, cu bustul gol şi părul ciufulit. Se priviră o clipă, fără să spună o vorbă.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse în sfârşit Jenny. Nu ştiam că locuiţi aici. Credeam…

Ben ridică sarcastic o sprânceană:

— Deja obosită de o viaţă austeră?

— Doar că… mi-e greu să mă lipsesc de cafea. Speram să găsesc pe cineva care va accepta să-mi dea puţină apă caldă.

Ben îi privi ceaşca.

— Este cafea solubilă, spuse cu o strâmbătură. Intraţi, voi pregăti una adevărată.

Ţinu uşa deschisă în timp ce Jenny intră în casă. Tânăra femeie se găsi într-o încăpere vastă cu pereţii acoperiţi cu cărţi şi mobilată cu nişte fotolii şi o canapea cu aspect confortabil.

— Bucătăria este pe aici, spuse Ben.

O conduse spre o încăpere cu ferestre mari. Masa de lemn, dulapurile, maşina de gătit, totul părea perfect întreţinut.

— Nişte apă caldă va fi de-ajuns, vă asigur, spuse Jenny, cuprinsă brusc de scrupule.

Oare ce va crede o eventuală soţie despre apariţia sa neaşteptată? Totuşi, Ben părăsise deja bucătăria. Se întoarse îmbrăcat cu un tricou şi încălţat cu nişte pantofi sport, vechi.

— Oricum, voi prepara cafeaua, o asigură. Aţi dormit bine?

— Minunat.

După o clipă de ezitare, Jenny se aşeza la masă. Câinele negru veni să se culce la picioarele sale, în timp ce celălalt, ascuns într-un colţ, cu botul pe labe, îi pândea cel mai mic gest.

— O foarte amabilă doamnă numită Adele ne-a adus mâncare, ceea ce ne-a uşurat. Şi apoi, când încercam să adorm, am auzit muzică.

În aceeaşi clipă, privirea lui Jenny căzu asupra unei combine stereo, instalată într-o nişă între două ferestre.

— Dumneavoastră eraţi… murmură ea.

— Sper că nu v-am deranjat.

— Dimpotrivă! Muzica aceea uşoară m-a legănat.

— Şi durerea de cap?

— A dispărut complet.

— Cu atât mai bine. Poate până la urmă veţi reuşi să supravieţuiţi!

În timp ce vorbea, Ben puse cafetiera în funcţiune. Puse pe masă o farfurie cu chifle.

— Adele le-a preparat. Din când în când, i se face milă de mine şi-mi aduce dulciuri.

Este o bucătăreasă excelentă.

— Are grijă şi de casă?

Teama de a vedea apărând o soţie furioasă era atât de mare, încât Jenny nu se putea împiedica să arunce priviri temătoare în jur.

— Îmi fac singur menajul, spuse Ben. Adele şi soţul său sunt doar foarte buni prieteni.

Luă loc în faţa lui Jenny.

— Ziua de ieri probabil n-a fost uşoară pentru dumneavoastră. Numai că, vedeţi, nu puteam să fiu peste tot în acelaşi timp. Orăşenii sunt pretenţioşi: vor ca totul să fie făcut imediat.

Rostind aceste cuvinte, Ben Sullivan nu zâmbea. Jenny presupuse că nu-i avea la inimă pe aceşti iluştri orăşeni.

Bărbatul se ridică pentru a merge să umple două ceşti. Puse una în faţa lui Jenny. Cafeaua era neagră şi tare.

— Bănuiesc ce aţi crezut… murmură tânăra femeie.

Sub privirea curioasă a lui Ben, continuă încet:

— V-aţi imaginat că sunt fata lui tăticu', obişnuită cu confortul şi că tocmai îmi făceam un capriciu

— Ei bine, nu se apropie de realitate?

Cu sprâncenele încruntate, Ben o privea peste marginea ceştii. Jenny îi susţinu privirea.

— Chiar vreţi să ştiţi cum a fost săptămâna mea?

Înainte de a continua, bău o înghiţitură de cafea.

— Lucrez într-un cabinet de avocaţi din Boston. Am fost anunţată în ultimul moment că-mi pot lua vacanţă în iulie, prima după trei ani. A trebuit să muncesc pe rupte pentru a termina dosarele în curs. Paralel, urmez cursurile de drept şi tocmai aveam un examen miercuri. L-am trecut absolut din întâmplare. În sfârşit, a trebuit să-mi sun tatăl, după cinci ani de tăcere. N-a fost uşor, numai că ţineam să vin cu Christopher la Tucker's Pond. Nu numai din cauza excelentelor amintiri din copilărie, ci şi pentru că este singura vilegiatură pe care mi-o pot permite.

Jenny se opri pentru a-şi recăpăta respiraţia. Nu-şi revenea că se putuse destăinui atât de intim unui om

aproape necunoscut.

Îi simţi privirea aţintită asupra ei.

— Ai dreptate. Nu asta este ideea pe care mi-am făcut-o despre dumneata, spuse în sfârşit Ben.

— Acum, ştii.

— De ce te pedepseşti muncind atât de greu?

— Trebuie să mă îngrijesc de nevoile lui Christopher şi ale mele.

— Există şi alte posibilităţi.

— Pe unele le-am epuizat deja. Chelneriţă, cameristă într-un hotel, vânzătoare… înţelegi, nu m-am putut baza niciodată decât pe mine însămi.

— Dar ai avut un soţ?

Jenny făcu un vag gest din mână.

— Eram nişte puşti care de-abia terminaserăm studiile medii. Mama murise cu câteva luni mai înainte. Tata a resimţit o asemenea durere după dispariţia sa, încât de-abia îşi amintea de existenţa mea. Îmi imaginez că aveam nevoie să mă agăţ de cineva. Din nefericire, n-a durat. Am divorţat înainte de naşterea lui Christopher. Tata nu m-a iertat niciodată. De-a lungul anilor, am încercat să reiau legătura, fără rezultat. Christopher suferea consecinţa acestei gâlcevi: nu-şi cunoştea mai mult bunicul decât tatăl. Această lipsă a unei prezenţe masculine era cu siguranţă dăunătoare pentru el. În sfârşit, din fericire exista Philip.

În încăpere se lăsă tăcerea. Jenată că vorbise atât de mult, Jenny bău o înghiţitură de cafea pentru a-şi face de lucru.

— Înţeleg. Şi fiul dumitale, cum trăieşte situaţia asta?

O teamă foarte cunoscută o cuprinse pe Jenny.

— Nu întotdeauna bine, dacă asta vrei să spui. Totuşi, când mă voi putea înscrie în barou, îmi voi câştiga mai bine existenţa ceea ce, fără îndoială, va uşura lucrurile.

Desigur, mai era şi Philip… Totuşi, ea îi spusese deja că nu ţinea să-i împărtăşească planurile matrimoniale.

— Şi apoi, tatăl dumitale va fi obligat să-ţi recunoască valoarea, spuse Ben încet.

— Nu cred că asta te priveşte, replică tăios Jenny.

Bărbatul întinse mâinile în faţa lui pe masă.

— Dumneata ai abordat subiectul.

— N-am spus niciodată…

— Nu. Ai lăsat doar să se înţeleagă că relaţiile voastre nu sunt dintre cele mai bune. De ce este atât de rigid? Ar fi putut să te ajute.

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— De acord, de acord. Să schimbăm subiectul. Am luat măsurile necesare pentru restabilirea electricităţii şi a telefonului în timpul zilei şi să se umple butelia de gaz. Voi veni imediat să pun pompa în funcţiune.

— Mulţumesc, spuse Jenny în şoaptă.

Din nou tăcere. Afară cântau păsărelele şi soarele începuse să străbată printre nori. Deloc jenat de tăcere, Ben Sullivan îşi termină cafeaua, apoi se ridică pentru a umple din nou cele două ceşti. Când se aşeză, Jenny spuse încet:

— Sper că acest sejur îi va face bine lui Christopher. Când aveam doisprezece ani, doream să vin la Tucker’s Pond. Mama trăia încă. Veneam aici prin pădure. În casa asta locuia o doamnă bătrână.

— Doamna Howell.

— Aşa este. Îmi oferea prăjituri.

Ben clătină din cap.

— Am cumpărat casa la moartea sa… Aşadar, Christopher are doisprezece ani?

— Da.

— I-aş fi dat cu uşurinţa cincisprezece.

— Este adevărat că este înalt pentru vârsta lui.

Totuşi, Jenny ştia că nu era vorba numai de o problemă de talie… Ar fi dorit atât de mult să regăsească în el mirarea copilăriei. Dar fiul său părea atât de dezamăgit, iar în ultimul timp, se simţea stânjenită cu el.

— Asta trebuie să fie, spuse Ben.

— Acum, mă voi întoarce…

La zgomotul scaunului său alunecând pe podea, câinele pătat se ridică şi, mârâind surd, înaintă spre ea.

Jenny se dădu înapoi, se lovi de masă şi era gata să cadă. Ben Sullivan se ridică fulgerător şi o prinse în braţe.

— Culcat, Blaze!

Câinele îl ascultă imediat.

Strânsoarea braţelor lui Ben o tulbură pe Jenny. Erau atât de puternice, atât de reconfortante.

— Îmi pare rău, Ben. Blaze nu iubeşte prea mult oamenii.

Îi dădu drumul încet.

— Te simţi bine?

— Da, da, spuse Jenny, care-şi simţea totuşi obrajii îmbujorându-se. Este un paznic bun, adăugă ea.

— Posibil, dar nu acesta este motivul prezenţei sale aici. L-am găsit în pădure. L-au abandonat nişte turişti. De atunci, comportamentul i s-a îmbunătăţit, dar nu se poate spune că este încă sociabil cu adevărat. Eşti sigură că te simţi bine?

— Absolut sigură.

— Ia o chiflă pentru Christopher.

Îi întinse una învelită într-un şerveţel. Jenny o luă şi se îndreptă spre uşă, înconjurându-l la o distanţă respectuoasă pe Blaze, care n-o scăpa din ochi.

— Pe curând, spuse Ben.

— Este într-adevăr amabil din partea dumitale…

Jenny simţea o timiditate de adolescentă în faţa acestui bărbat a cărui atingere o emoţionase. Ajungând la cabană, îşi dădu seama că el nu zâmbise nici măcar o dată în prezenţa sa. Nici nu vorbise despre el. Acum, ştia multe despre ea; dar Jenny nu ştia aproape nimic despre el. Lui Ben Sullivan părea să-i placă singurătatea casei sale confortabile din adâncul pădurii. După toate aparenţele, cu cât avea mai puţin de-a face cu oamenii, cu atât se simţea mai bine. Ca şi câinele său, se gândi tânăra femeie.

Totuşi, amintirea îmbrăţişării sale energice şi emoţia senzuală pe care o simţise, o tulburau încă. Era mult timp de când nu reacţionase astfel în prezenţa unui bărbat.

Christopher muscă lacom din chiflă. Cel puţin aerul lacului îi redase pofta de mâncare.

— De unde este? o întrebă cu gura plină.

— Mi-a dat-o Ben Sullivan. Am dat peste casa sa, plimbându-mă prin pădure. De ce nu mi-ai spus că locuia atât de aproape? La el v-aţi dus să luaţi lemne pentru încălzit?

— N-am dat atenţie.

Dimineaţa, puţin mai târziu, când serviciile însărcinate cu restabilirea telefonului şi electricităţii şi să umple butelia îşi îndepliniseră sarcinile, Jenny şi Christopher se duseră în oraş pentru un mic dejun rapid şi câteva cumpărături. Cu speranţa tainică de a-şi îmbuna fiul, Jenny acceptă să cumpere o provizie de pizza congelată. Dar pentru atâta lucru, el nu-şi descleştă fălcile.

Descoperind la întoarcere maşina 4 x4 a lui Ben Sullivan parcată în faţa cabanei, inima lui Jenny tresări în piept.

Christopher rămase indiferent.

— Mă duc să privesc la televizor, anunţă el.

— O clipă! Du câteva pungi cu provizii în casă.

Când se îndepărtă, Jenny începu să descarce restul de provizii, fără să scape din ochi cabana mică în care era adăpostită pompa, la jumătatea drumului spre lac. Curând, Ben Sullivan apăru de acolo. Zărind-o, dădu din cap.

— Pompa pare să funcţioneze normal. Mă duc să verific robinetele. Dă-mi astea.

Îi luă din braţe cele două pungi grele cu provizii. Paşii îi erau lungi şi uşori; nu părea să-l împiedice greutatea.

În interior, deschise robinetele. Pentru început, nu se auziră decât nişte şuierături şi pufnituri, dar curând apăru apa. Sentimentul de tulburare pe care-l simţea Jenny în faţa lui Ben, nu dispăru.

În prezenţa sa casa părea diferită, mai vie.

— Când plec, voi scoate canoea din magazie, spuse el. Astfel, veţi putea face o plimbare pe apă dacă vă cere inima.

— Merg să te ajut, propuse Jenny.

— Nu, nu, n-are rost.

Jenny nu se putu împiedica să se simtă respinsă. Din camera lui Christopher ajungea până la ei sunetul televizorului. Ben nu făcu totuşi niciun comentariu.

Tânăra femeie îl observă pe fereastră în timp ce se îndrepta spre magazie. Ieşi de acolo trăgând canoea după el. După ce o legă de ponton, fără o privire pentru ea, urcă în 4 x4 şi demară.

Un profund sentiment de singurătate o copleşi pe Jenny. Era o prostie. Acum, după ce-şi îndeplinise sarcinile, era normal ca el să plece. De altfel, era mai bine aşa. Ben nu-i ascunsese dezaprobarea sa. Nu-i aprecia nici stilul de viaţă, nici educaţia pe care i-o dădea fiului său. Şi ultimul lucru de care avea nevoie, era cineva care s-o critice.

În timpul orei care urmă, frecă şi curăţă până când frigiderul şi chiuveta străluciră. Apoi trecu în revistă conţinutul dulapurilor şi etajerelor, promiţându-şi să înlocuiască atent la plecare ce folosise. Observă că totul era în ordine în bucătărie.

N-o cunoştea pe Grace, cu care tatăl său se căsătorise cu mai puţin de doi ani mai înainte. Fără să prea ştie de ce, îşi făurise imaginea unei menajere perfecte.

La începutul căsniciei lor, Jenny primise de la Grace scurte răvaşe cărora ea le răspunsese succint. Şi treptat, totul se redusese la o felicitare de Crăciun.

— Ce se mănâncă? întrebă Christopher făcându-şi brusc apariţia în bucătărie.

— Mi se pare că tocmai am luat micul dejun.

— Este ora unu, remarcă baitul.

Făcură nişte sandvişuri pe care le duseră în camera de zi.

— Ce-ai spune de o baie, după aceea? sugeră Jenny.

— Am încercat apa. Este rece ca gheaţa.

— Am putea să ieşim cu canoea. Ben Sullivan a scos-o pentru noi.

Christopher ridică din umeri.

— Prefer să privesc la televizor.

— La televizor poţi să priveşti cât vrei la Boston! exclamă Jenny, stăpânindu-şi de bine de rău enervarea.

Este păcat să nu profităm de lac; este atât de frumos.

— Nu este cazul să faci din ţânţar armăsar, mormăi Christopher, sărind în picioare.

Auzind închizându-se uşa camerei sale, Jenny îşi luă capul în mâini. Oare ce să facă pentru a-l distra pe acest adolescent?

* * *

Mai târziu, Jenny merse de-a lungul cărării mărginită de ferigi, până la bungalou. Format din două camere şi o baie, cu pereţii din pini noduroşi şi covoarele cu motive împletite, era la fel de simplă şi confortabilă cum era cabana. Una din camere era prevăzută cu două paturi identice; cealaltă servea deocamdată de debara.

Jenny examină cutiile care erau depozitate acolo. Într-una din ele găsi o veche carte pentru copii, care îi aparţinuse. În alta, un album de fotografii care, descoperi cu cea mai mare uimire, purta numele său. Deschizându-l, avu un şoc găsind o fotografie a ei copilă, cu zâmbetul subliniat de strălucirea metalică a aparatului ortodontic, cu picioarele mari şi părul legat în coadă de cal. Vederea unei fotografii în care, mai tânără, ţinea mâna mamei sale, îi aduse lacrimi în ochi. O a treia, o arăta în braţele unui bărbat tânăr cu profil de neuitat: tatăl său. Jenny închise albumul. Aceste amintiri erau prea dureroase.

Oare cine îl putuse întocmi? Tatăl său? Nu era deloc genul lui Buzz Carmichael să se arate atât de sentimental.

Cu inima grea, se întinse pe unul din paturile din cameră şi rămase îndelung pierdută în visurile trezite, în care se amestecau imagini din trecut cu viziunea tulburătoare a ochilor pătrunzători, de culoare închisă ai lui Ben Sullivan, a pieptului musculos, a curbei severe şi totuşi senzuale a buzelor sale…

Făcu un efort pentru a se ridica. Trebuia să se întoarcă. La urma urmei, poate nu era pierdută orice speranţă de a-l convinge pe Christopher să facă o plimbare.

Când o luă pe drumul spre cabană, surprinse un zgomot de voci. Grăbind pasul, printr-o deschidere în

frunziş, zări pe ponton siluetele lui Ben Sullivan şi a lui Christopher, cu o undiţă în mână. Jenny se opri. Frânturi de fraze îi ajungeau la urechi.

— Menţine încheietura mâinii! Trebuie să controlezi undiţa. Priveşte, aşa… Jenny se apropie pe nesimţite.

— Cei mai buni pescari cu momeală pretind că-ţi pot contura personalitatea doar din modul în care lansezi. Oricum, trebuie să stăpâneşti elementele de bază. Mai încearcă. Foarte mirată, Jenny îşi văzu fiul dând braţul înapoi şi efectuând o lansare stângace, care proiectă momeala doar la câţiva metri de picioarele sale.

— Este mai bine! exclamă Ben Sullivan. Progresezi. Aşteaptă doar ca undiţa să fie direct în spatele tău, pentru a o proiecta în faţă.

Christopher se întoarse pentru a pune o întrebare pe care Jenny n-o înţelese.

— Am zărit o mulţime de bibani în împrejurimi şi le place în mod special această momeală botezată „fantoma gri”.

Din nou Christopher vorbi fără ca Jenny să înţeleagă sensul cuvintelor sale.

— Sigur, poţi să le cumperi, răspunse Ben. Dar cele mai bune sunt cele pe care le faci tu. Acestea sunt creaţiile mele.

— Tu ai fabricat toate astea!

De data aceasta, Jenny auzi exclamaţia de admiraţie a fiului său.

— Desigur. Mai încearcă. Trebuie ca momeala să lovească apa în felul unei muşte adevărate. Peştele trebuie să creadă asta, înţelege. Şi nu îndoi încheietura mâinii.

Jenny se apropie încet. Erau atât de ocupaţi, încât nu-i remarcară sosirea. Se întoarseră doar când câinele pătat scoase un mârâit ameninţător. Christopher îi acordă o privire grăbită, dar Ben Sullivan o privi cu acea seriozitate pe care o găsea extrem de derutantă.

— Câinele acesta nu mă place, spuse Jenny.

— Cuminte, Blaze! Am uitat să-ţi cer dimineaţă permisiunea să-ţi iau cu asalt pontonul. Dat fiind că eu n-

am acces la lac, am căpătat prostul obicei de a veni să pescuiesc aici. De obicei, asta nu deranjează pe nimeni.

— Nu mă deranjează deloc.

În sinea sa, Jenny se simţea totuşi cuprinsă de emoţii contradictorii. Eforturile reale ale lui Christopher pentru a stăpâni arta lansării o puseseră pe gânduri. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Ben Sullivan că se ocupa de băiat. În acelaşi timp, avea sentimentul că el îi judeca sever sistemul de educaţie şi-l plângea pe fiul său. O agasa să-l vadă stabilind o complicitate masculină. Fără îndoială, se considera în stare să rezolve orice, datorită câtorva lecţii de pescuit!

Christopher făcu o nouă încercare, la fel de nereuşită.

— Vei reuşi, îl asigură Ben.

— Mamă, priveşte momelile pe care le-a făcut Ben!

Jenny puse mâna pe cutia din plastic, compartimentată. În ciuda prejudecăţilor, vederea delicatelor creaţii din pene, fire de mătase şi elemente strălucitoare, îi smulse un strigăt de admiraţie.

— Toate au un nume, îţi dai seama? spuse Christopher. Ben se apropie şi cu degetul arătător lung şi bronzat, îi indică una:

— Aici este un peşte torpilă strălucitor, iar acolo, un vierme păros.

— Au nume ciudate.

Privindu-i degetul, Jenny simţi o ciudată căldură cuprinzând-o. Ben o tulbura extraordinar. În prezenţa sa, trupul şi mintea se despărţeau.

Îşi îndreptă atenţia asupra lui Christopher şi-şi dădu seama că se străduia cu adevărat să execute bine, în timp ce, de obicei, capacitatea sa de rezistenţă pasivă o înnebunea deseori, înfuriind-o. În acest domeniu trebuia ca bărbaţii să-şi arate de asemenea superioritatea, gândi cu amărăciune.

Brusc, Christopher scoase un strigăt:

— Ce se întâmplă?

Ben văzu întinzându-se firul undiţei bărbatului.

— Mişca momeala…

— Am prins un peşte?

— Nu încă, dar este pe drum. Ad-o înapoi încet, foarte încet. În niciun caz, brusc. Nu trebuie să rupă cârligul.

Puţin retrasă, Jenny îl privea pe Ben Sullivan care, în picioare în spatele lui Christopher, îl sfătuia şi-l încuraja. Oftă. Cu ce drept se plângea? Dimpotrivă, ar fi trebuit să se bucure că se ocupa de fiul său.

Tânăra femeie admiră captura pe care Christopher o scoase din apă, apoi îl privi aşezându-se din nou la pescuit. Când Ben prinse un peşte, îşi aruncă undiţa.

— Gata pentru astăzi.

Băiatul făcu să se audă un strigăt de protest.

— Oh, de ce?

— Cu aceşti doi peşti, avem cu ce să cinăm din belşug. Prima regulă: să nu prinzi niciodată mai mult decât poţi mânca. Şi dacă se întâmplă, trebuie aruncat peştele înapoi în apă.

— Asta este legea? întrebă Christopher.

— În orice caz, legea mea! Acum, să mergem să-i curăţăm pe aceştia.

Jenny privi peştii cu un aer suspicios.

— Dacă ai rămâne să cinezi cu noi? Vom împărţi capturile voastre.

— Bună idee! exclamă Christopher.

— Ei bine, de acord.

Ben întâlni privirea lui Jenny şi o menţinu captivă.

— Mă duc să văd ce pot prepara, spuse ea tulburată. Putem folosi grătarul. Am cumpărat cărbune de lemn.

În timp ce se duse spre casă, îl auzi pe Ben sfătuindu-l pe Christopher asupra modului de a curăţa peştele de solzi.

Până la urmă, Ben fu cel care se ocupă de cea mai mare parte a pregătirilor pentru masă. Tăie cartofii şi-i puse la prăjit pe grătar, înfăşuraţi în folie de aluminiu cu ceapă, unt, şi mult piper. Puse de asemenea la fript fileul de peşte. Jenny prepară salata.

Christopher, care în general nu catadicsea să deschidă gura, punea multe întrebări. Voia să ştie de unde avea Ben cunoştinţele de pescuit.

— Am crescut în Maine, explică acesta din urmă.

— Totuşi, a trebuit să te înveţe cineva!

— În special tata. Şi de asemenea, bunicul.

— Ştia să pescuiască?

— Ba bine că nu! Bunicul cunoştea totul despre pădure, lac şi regiunea care ne înconjoară.

Jenny îi asculta în timp ce mânca din peştele savuros proaspăt pescuit şi cartofii moi.

Privirea ochilor albaştri, aproape negri ai lui Ben se aţinti asupra ei.

— Iată că este mai bine, spuse el.

— Este ciudat, replică Jenny. Sunt ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore de când am sosit, şi este prima dată când mă simt cu adevărat relaxată. Aici chiar am impresia că Bostonul este pe planeta Marte. Avu plăcerea să vadă o urmă de zâmbet apărând pe buzele lui Ben.

— Viaţa în această regiune prezintă avantaje, replică bărbatul.

— Da, desigur. Pentru o lună sau două.

Ben se încruntă.

— Îţi trebuie doar timp pentru a adopta ritmul nostru de viaţă.

— Sunt deja fericită cu puţinul de care pot să profit. Viaţa în oraş nu este întotdeauna uşoară, dar… Oare nu încerci uneori un sentiment de singurătate, aici?

Se lăsă tăcerea. Câteva clipe nu se auzi decât trosnetul buştenilor în foc.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse în sfârşit Ben. Oricum, nu până acum.

Jenny era prizoniera privirii sale magnetice. Din fericire, strigătele de bucurie care se auzeau de la ponton îi permiseră să rupă legătura. Se ridică şi se duse pe veranda din spate, imitată de Ben.

Rocket, după toate aparenţele de-abia ieşit din apă, stropea în toate direcţiile, scuturându-se. Christopher, care

râdea în hohote, îngenunche lângă el. La oarecare distanţă, Blaze le observa joaca.

— Mulţumesc, murmură Jenny.

— Pentru ce?

Vocea aceea atât de aproape, respiraţia peste părul său…

— Pentru această zi. Şi pentru că i-ai arătat lui Christopher cum să pescuiască şi să prepare cina. I-a făcut foarte bine.

— Şi eu m-am distrat bine.

O luă de umeri şi o făcu să se întoarcă. După ce o privi îndelung, se aplecă şi-i atinse buzele cu un sărut uşor. Prea uşor. Se îndepărtă imediat.

— Mă voi întoarce, spuse cu o voce foarte naturală.

— Vei mai veni să ne vezi? Christopher va fi încântat.

— Rămân prin împrejurimi, spuse el fără să promită.

În timp ce spăla vasele, Jenny îşi punea întrebări. Avea impresia că Ben ezitase s-o sărute. Nu părea bărbatul care să se angajeze în vreo relaţie oarecare. Cu atât mai bine. Nu avea nicio dorinţă să trăiască un flirt stupid de vacanţă. Viaţa îi era deja destul de complicată şi aşa!

Capitolul 3

Trezindu-se a doua zi dimineaţă, Jenny constată că soarele, deja sus pe cer, umplea încăperea. La Boston, ar fi sărit în picioare. Aici, acest gen de detaliu îşi pierdea importanţa. Cu un oftat fericit, se afundă în căldura moale a păturilor.

Şi, fără să vrea, amintirea sărutului lui Ben Sullivan îi veni în minte. Fusese un sărut pur prietenesc, îşi spuse. Totuşi, existau asemenea săruturi între un bărbat şi o femeie? Şi dacă nu fusese decât prietenesc, de ce amintirea sa o făcea încă să tremure de emoţie?

Un zgomot ritmat îi întrerupse cursul gândurilor. Ciuli urechile. Zgomotul venea din exterior, îmbinat cu cel al unei conversaţii. Aruncând păturile, alergă la fereastra rămasă deschisă şi-i văzu în acea clipă pe Ben Sullivan şi pe Christopher care, înarmaţi cu un topor, spărgeau lemne şi le stivuiau într-o grămadă aranjată.

Unei prime reacţii de plăcere declanşate de vederea lui Ben, îi urmă îngrijorarea. Christopher era prea tânăr şi prea neexperimentat pentru a mânui o asemenea unealtă periculoasă. Totuşi, nu schiţă niciun gest pentru a-l opri.

— Bunicul meu spunea că lemnul bun încălzeşte de două ori, spuse Ben. Când îl spargi, şi când arde.

— Este adevărat că este ciudat de frig aici noaptea, răspunse Christopher.

— De aceea ar fi mai bine să mai adăugăm peste mormanul de lemne. Veţi avea nevoie.

— Oare bunicul tău ştia să confecţioneze chestii ca cele pe care mi le-ai arătat?

— Momeli? Da, desigur. El m-a învăţat. Mai am încă o parte din materialul său. De exemplu, menghina.

— La ce foloseşte?

— La fixarea momelii în timp ce lucrezi la ea.

Aşchiile de lemn zburau. Aerul puternic se înmiresma cu parfumul plăcut de lemn proaspăt tăiat. La o oarecare distanţă, Rocket moţăia, în timp ce Blaze, aşezat în ferigi, urmărea operaţiunile din ochi. Jenny nu-şi revenea… Christopher se trezise de dimineaţă, fără să fie îndemnat!

— Ţine bine toporul, îl sfătui Ben. El trebuie să muncească, nu tu. Şi nu pierde niciodată din ochi lucrarea ta. Trebuie să înveţi să respecţi puterea uneltelor.

Jenny îl văzu pe Christopher adaptându-şi priza.

— Este mai bine, spuse Ben. Acum, priveşte această bucată de lemn. Vezi nodul?

Să nu cauţi să-l spargi în acest loc; ăsta va face toporul să sară fără rezultat. Să loveşti mai degrabă puţin alături.

Se auzi răsunând o lovitură de topor, urmată de zgomotul buşteanului aruncat peste grămadă.

— Bună dimineaţa! strigă Jenny de la fereastră.

Se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

— Iată-te în sfârşit trezită! spuse Ben.

Zâmbea. Faptul, atât de rar, fu pentru Jenny izvor de uimire.

— Aţi luat micul dejun?

— Eu da, dar asistentul meu aici prezent se plânge că moare de foame.

— Asta-i adevărat!

— Acordă-mi cinci minute şi cobor să-ţi pregătesc de mâncare.

După ce făcu un duş rapid, Jenny îmbrăcă nişte blugi şi un tricou roşu-intens peste o bluză albastră şi se grăbi spre bucătărie. Puse pe masă suc de portocale, cereale şi lapte şi puse în funcţiune cafetiera, înainte de a-i striga pe tăietorii de lemne.

În timp ce Christopher atacă bolul de cereale, Jenny prăji pâine şi-i turnă lui Ben o ceaşcă de cafea. îi simţi privirea oprindu-se asupra ei, în timp ce umbla prin încăpere.

— Îmi închipui că ţi s-a făcut din nou foame, spuse tânăra femeie aşezând în faţa lui pâine prăjită şi dulceaţă.

— Nu prea mult, dar o voi scoate la capăt.

— Cum se face că te-ai sculat atât de devreme dimineaţă? îl întrebă pe Christopher, aşezându-se în faţa propriei ceşti de cafea. Aţi stabilit o întâlnire aseară?

Christopher dădu afirmativ din cap.

— Şi te-ai trezit singur?

— Da.

— Şi-a folosit orologiul intern, spuse Ben.

— Perspectiva de a merge la scoală, nu acţionează asupra aceloraşi reflexe.

Cum Ben şi Christopher ridicară din umeri, Jenny izbucni în râs. Christopher îşi şterse buzele şi se ridică.

— Mă duc să mă joc cu Rocket, anunţă. Mă aşteaptă.

Ben aştepta să iasă pentru a întreba:

— Sper că nu te superi că i-am încredinţat lui Christopher sarcina de a sparge lemne?

— Mărturisesc că îl consider cam tânăr pentru acest gen de activitate. Se lăsă tăcere.

— Ce face la Boston? îmi imaginez că locul nu este lipsit de pericole?

Jenny coborî ochii asupra ceştii. Această întrebare îi retrezea toate îndoielile şi temerile, amintirile nopţilor

interminabile, pline de coşmaruri. Pericolele marelui oraş; dacă ar fi ştiut Ben ce punct sensibil atinsese

— Există pretutindeni pericole, reluă Ben. Singurul mod de a te proteja de ele, este să te pregăteşti cât mai bine posibil.

Întinse mâna peste masă şi o puse peste cea a lui Jenny.

— Christopher se va descurca. Este un băiat inteligent.

Jenny dădu din cap, stăpânindu-şi lacrimile.

— Nu te frământa pentru atâta.

— Asta pentru că… uneori viaţa pare atât de dură. Trebuie să iau toate hotărârile, referitoare la Christopher şi la mine, singură, să rezolv problemele care apar. Uneori mă tem să nu-mi plâng de milă şi mi-e groază de asta.

— Ţi-o poţi permite, din când în când. Ţi-am spus ieri: eşti prea dură cu tine însăţi. Şi apoi, n-am venit la Tucker's Pond pentru a fi decepţionată. Este a doua lege a lui Sullivan!

Jenny ridică în sfârşit capul şi-i adresă un zâmbet jalnic. Mult după ce Ben îşi retrase mâna, ea continuă să-i simtă presiunea peste a sa.

Bărbatul se ridică.

— Ar fi mai bine să mă întorc la spartul lemnelor, dacă vreau să duc la bun sfârşit restul programului.

În faţa privirii întrebătoare a lui Jenny, zâmbi.

— I-am promis lui Christopher să-i arăt câteva tehnici de pescuit ale bunicului meu. Şi apoi, vrea să înveţe să vâslească folosind pagaia.

Jenny izbucni în râs.

— Ai ceva dintr-un şef de cercetaşi! Ce se va întâmpla cu munca ta? N-ar trebui să-l laşi pe Christopher să-ţi monopolizeze astfel timpul.

— Am hotărât să-mi iau câteva zile libere, replică Ben. Casele sunt pregătite pentru întâmpinarea vizitatorilor din iulie. Şi apoi, nu este doar Christopher care-mi monopolizează timpul…

Jenny îl privi cu jenă.

— Chiar nu voiam…

— Cu siguranţă.

Se apropie şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Mici luminiţe îi jucau în privire.

— Asta este felul tău de a fi. Ieri, când te-am găsit la uşa mea cu ceaşca de cafea în mână, mi-ai părut atât de…

— …Pierdută? sugeră ea cu o ironie amară.

— Nu, nu. Mai degrabă seducătoare. Nu sunt obişnuit să mi se facă vizite.

— Mai ales la ora şapte dimineaţa.

— N-are importanţă ora, murmură el.

Şi se aplecă pentru a o săruta. De data aceasta, era un sărut adevărat. Cu picioarele tăiate de emoţie, Jenny se lăsă spre el. Oh, da, sărutul acesta era diferit de cel din ajun. Era o adevărată cufundare într-un teritoriu necunoscut. Îşi înnodă braţele în jurul gâtului său şi-şi strecură degetele în părul des. Totuşi, din adâncul conştiinţei sale se ridică o voce plină de reproşuri. Oare cum putea să sărute astfel, fără rezerve, un ins aproape necunoscut? Şi Philip? Ce mai căuta în această poveste?

Dar Jenny refuză să asculte acea voce.

Ben o lăsă brusc şi-i zâmbi înainte de a ieşi din încăpere.

Dornică să nu zăbovească asupra acestui episod, Jenny desfăşura o activitate debordantă toată dimineaţa. Când ieşi să întindă lenjeria pe frămghia de afară, se gândi că era ca şi când se juca de-a stăpâna casei. Totul părea atât de simplu aici, viaţa era redusă la strictul necesar.

Când Ben şi Christopher se întoarseră, pe masa din bucătărie îi aşteptau o mulţime de sandvişuri. Văzându-i sosind împreună, Jenny simţi o absurdă tresărire de bucurie.

— Putem să le luăm cu noi? întrebă Ben. Ne gândim să facem o plimbare cu canoea pe lac.

— Desigur, răspunse Jenny, ascunzându-şi dezamăgirea. Când plecaţi?

— Îndată ce vei fi gata.

— Mă invitaţi?

— Fireşte.

Ben îi pândea răspunsul zâmbind.

— Ei bine?

— Sunt gata!

Se instală la mijlocul canoei, Christopher la proră şi Ben la pupă. Acesta din urmă îi explică lui Christopher mânuirea pagaiei.

— Ţine-o aşa, îi spuse copilului, aici şi aici. Prin efectul levierului, despică apa şi imprimă-i apoi o mişcare uşoară de răsucire când o scoţi.

— Atâta tot?

— Atâta tot. Mai târziu te voi învăţa câteva lovituri care se practică la pupă. Da, doar dacă băşicile din palme ţi-o vor permite! adăugă zâmbind.

— Unde mergem? întrebă Jenny.

Cu mâna, Ben indică direcţia la dreapta.

— Mă gândeam să ajungem acolo, în acel golfuleţ ce iese în afară. Jenny aprobă din cap. Soarele care strălucea sus pe cer îşi răspândea căldura plăcută. Curând, tânăra femeie trebui să-şi scoată puloverul. În faţa ei, vedea trupul subţire al fiului său care exersa mânuirea pagaiei şi simţea în spate prezenţa liniştitoare a lui Ben.

— Priveşte spre dreapta, spuse acesta din urmă. Urmărindu-i indicaţia, Jenny văzu o raţă urmată de doisprezece pui mici.

— Şi în vârful acestui copac se află un cuib de vulturi-pescari, adăugă Ben.

— Este enorm! exclamă Jenny.

— Îl refolosesc an după an, fiecare aducându-şi contribuţia la acţiune. îi distingi?

— Sunt răţoi? întrebă Christopher.

— Nu, sunt mai aproape de şoimi. Totuşi ca şi răţoii, se hrănesc cu peste.

Merseră de-a lungul rezidenţelor secundare ascunse în cuibul lor de verdeaţă, la o oarecare distanţă de ţărm. Doi cufundari se aşezară pe apă în apropierea lor şi înotau în urma canoei.

Cei trei acostară pe o mică limbă de pământ,

escaladară stâncile şi făcură picnic la soare.

După prânz, Christopher îşi suflecă blugii pe picioare şi începu să exploreze terenul mlăştinos. Jenny îşi făcu pernă din pulover şi se întinse. Cu ochii închişi, se lăsă legănată de cântecul păsărelelor, clipocitul valurilor care ajungeau la mal şi zgomotul frunzelor agitate de briză.

— N-aş fi crezut asta posibil vreodată… murmură.

Deşi cu ochii închişi, ghici prezenţa lui Ben foarte aproape. Când îi mângâie părul, se înfioră.

— Ce anume?

— Să mă găsesc în acest cadru idilic, când doar acum trei zile duceam o viaţă nebună şi nu reuşeam să dorm. Într-adevăr, este o altă lume.

Jenny deschise ochii şi întâlni privirea ochilor săi de culoare albastru-închis. Cu vârful degetului, Ben îi mângâie uşor obrazul.

— Voi păstra mereu amintirea acestor zile în adâncul memoriei, murmură tânăra femeie.

— Chiar şi prima?

— N-a fost atât de îngrozitoare. Şi mâncărurile bune ale Adelei m-au ajutat să înghit pilula…

Jenny întoarse capul. Simţea brusc o vie dorinţă ca el s-o ia în braţe, să-i strivească buzele sub ale sale, s-o înăbuşe sub greutatea trupului său. I se părea incredibil să i se întâmple un asemenea lucru ei, care se străduise atât de bine să-şi stăpânească emoţiile şi să nu facă decât lucruri rezonabile. Oare ce i se întâmplase? Ce fericire că era Christopher acolo. Altfel, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla? în acelaşi timp, în sinea ei regreta că nu erau singuri.

Se întoarseră liniştiţi, în ciuda afirmaţiilor lui Christopher care pretindea că nu era obosit deloc şi putea să vâslească mai repede. Totuşi, Ben părea perfect conştient de limitele forţelor unui băiat de doisprezece ani.

Când ancorară canoea la ponton, sări pe uscat, imitat de Christopher şi o ajută pe Jenny să coboare.

— Dacă ne-am pescui cina ca ieri? sugeră băiatul.

Ben o consultă pe Jenny din privire.

— Asta depinde de stăpâna casei. Ţi-ar face plăcere să mănânci iar peşte în compania a doi pescari flămânzi?

— Vă voi da răspunsul într-o clipă, spuse Jenny.

Şi, încruntându-se, se prefăcu că se gândeşte intens. În acea clipă, privirea îi căzu asupra siluetei unui bărbat care îi privea de sus de pe cărare.

— Philip! exclamă ea.

Simţi brusc încordarea lui Ben. Reacţia lui Christopher fu mai explicită.

— La naiba! exclamă el cu o voce dezolată.

Redevenind de bine de rău ea însăşi, Jenny se îndreptă spre Philip, care le venea în întâmpinare. Zvelt, cu părul blond, ochii de un cenuşiu-deschis şi zâmbetul uşor, cu cămaşa galbenă, pantaloni kaki şi mocasini, avea marca de neşters a apartenenţei sale citadine.

O luă pe Jenny în braţe şi o sărută.

— Ar fi trebuit să mă anunţi, spuse ea, cu voce nesigură.

Era conştientă de prezenţa lui Ben în spate. Philip îi dădu drumul pentru a se apropia de Christopher, căruia îi ciufuli cu afecţiune părul.

— Bună ziua, Christopher, spuse cu căldură.

Jenny îşi văzu fiul strângându-se la acea atingere şi stânjeneala îi spori.

Fără entuziasm, îi prezentă pe cei doi bărbaţi.

— Ce te-a îndemnat să vii? întrebă tânăra femeie. Vreau să spun, nu te aşteptam

— Trei zile fără tine, este un motiv suficient, nu?

O sărută din nou. Jenny întoarse capul, incapabilă să susţină privirea lui Ben.

— Să intrăm, spuse ea cu o veselie prefăcută. Tocmai am făcut o plimbare minunată cu canoea pe lac.

Deschise marşul cu Philip, care nu-i lăsase mâna.

Un Saab gri era parcat pe alee.

— Aşadar, veniţi din Boston? spuse Ben.

— Exact. Am dorit să petrec weekendul în Maine.

— Sunteţi avocat?

— Jenny v-a vorbit despre mine?

Cu cea mai mare seriozitate, Ben îşi plimbă privirea peste mica maşină elegantă şi hainele impecabile ale lui Philip.

— Simplă intuiţie.

— Presupun că şi dumneavoastră sunteţi în vacanţă aici?

— Câtuşi de puţin. Sunt autohton.

— Ben ne-a făcut un imens serviciu, se grăbi să explice Jenny. La sosirea noastră, nimic nu era pregătit. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Intri, Ben?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc. Încântat să te cunosc, Philip.

— Mergem la pescuit, mâine, nu-i aşa Ben? întrebă Christopher.

Ben puse o mână pe capul băiatului.

— Asta poate aştepta o zi sau două.

— În niciun caz să nu vă schimbaţi planurile pentru mine, interveni Philip. Oricum, Jenny şi cu mine avem de recuperat un timp.

— În acest caz, vom mai vorbi.

Cu un profund sentiment de tristeţe, Jenny îl privi pe Ben urcând în 4 x4 şi îndepărtându-se.

— Pare un om drăguţ, spuse Philip pătrunzând în cabană.

Christopher se îndreptă imediat spre camera sa, a cărei uşă o trânti după el. Câteva clipe mai târziu, se auzi sonorul televizorului.

— Este foarte amabil cu Christopher, spuse Jenny. îl învaţă să pescuiască, să vâslească.

Dacă vocea îi suna fals în propriile urechi, lui Philip părea că nu-i păsa.

— Oamenii din regiune cunosc cu siguranţă multe despre aceste lucruri.

Postat în mijlocul camerei de zi, Philip privea cu curiozitate în jur.

— Iată aşadar faimosul loc de retragere Carmichael.

Cunosc bostonieni care ar plăti scump să fie în locul meu!

— Ştiu, spuse Jenny.

Ştia şi că Philip făcea parte din acel lot.

— A rămas foarte simplu, spuse el. Este genul tatălui tău. În sfârşit, aşa cum pare, adăugă pe un ton plin de subînţelesuri.

După ce făcu o pauză, se întoarse spre Jenny.

— Serios, nu crezi că ar fi timpul să faci pace cu el?

Evident. Nimic nu l-ar fi bucurat mai mult pe Philip decât să-i spună „Buzz” tatălui lui Jenny. O asemenea familiaritate l-ar fi plasat pe un bărbat în societatea bună din Boston. Totuşi, ea nu-i reproşa asta. Philip era un om bun, muncitor, amabil. În plus, aparţineau aceluiaşi mediu. Ben era focul, entuziasmul, descoperirea. Trăia în mijlocul pădurii, ştia să mânuiască toporul, să repereze vulturii pescari şi să aştepte cu răbdare ca un original să vină să bea din lac. Doar că locuia singur pe o altă planetă. După terminarea lunii sale de vacanţă, Jenny se va reintegra în Boston şi în slujba sa de la Prescott, Turner şi Bowling. Muncise din greu pentru a deveni avocat. Niciun obstacol nu-i va sta în drum, când se afla atât de aproape de ţintă. Philip şi ea erau făcuţi unul pentru altul. Când vor fi căsătoriţi…

— Cred că tata şi cu mine suntem de acord măcar asupra acestui punct, spuse tânăra femeie, smulgându-se din gândurile sale. Este de preferat să păstrăm distanţa.

— Nu voi mai discuta asta. Sunt prea fericit că sunt aici cu tine. Nu-ţi poţi imagina cât de mult mi-ai lipsit!

— Şi tu mi-ai lipsit, Philip.

Nu-i mai rămânea decât să spere că Cerul îi va ierta minciuna.

— Bun… Mă duc să-mi iau bagajele înainte de a se înnopta.

Ceva în Jenny îngheţă.

— Nu poţi să dormi aici, Philip!

În faţa privirii sale uluite, Jenny adăugă cu greu:

— Este un bungalou foarte confortabil pentru invitaţi, la câţiva paşi de aici.

De data aceasta, uimirea lui Philip se îmbină cu

tristeţea.

— Camera lui Christopher este vecină cu a mea, încercă să explice Jenny. Mi se pare… în sfârşit, situaţia ar fi jenantă pentru toată lumea.

— Ei bine, Jenny… Cum vrei.

— Îţi aduc cearşafuri.

Se grăbi, foarte fericită că scăpase basma curată.

* * *

Întinsă în pat în noaptea aceea, Jenny trecu prin minte filmul serii. Cina cu Philip, care monopolizase conversaţia. Christopher ridicându-se de la masă după ultima înghiţitură şi plecând să se închidă în camera sa. Aerul său îmbufnat care făcuse să reapară toate temerile ei

Se instalaseră în faţa focului din lemne. Philip fiind atât de fericit, atât de serios, atât de demn de încredere. Siguranţa, iată ce conta pentru Christopher şi pentru ea.

Şi totuşi…

Se agită în pat.

Se simţise oare mai în siguranţă vreodată, ca în această după-amiază, despicând apele lacului în canoea fragilă, cu Ben foarte aproape? Oricum, ce era siguranţa? Cum s-o definească?

Pretextase oboseala pentru a scurta seara. Oarecum fără tragere de inimă, Philip trebuise să se retragă. Şi acum, complet trează, Jenny asculta tunetul bubuind în depărtare.

Brusc, un alt sunet ajunse la ea: cel al notelor unei muzici discrete şi imperceptibile care plutea spre ea prin liniştea pădurii.

Şi, legănată de aceste acorduri, adormi în sfârşit!

Capitolul 4

De pe veranda din spate, unde se instalase pentru a-şi bea cafeaua de dimineaţă, Jenny îl privea pe Christopher antrenându-se la pescuitul cu undiţa într-un peisaj înecat în ceaţă. Treptat, mişcările băiatului câştigau în fermitate şi precizie, până când în cele din urmă aruncă momeala la o distanţă respectabilă, firul descriind o curbă foarte

distinctă.

Printr-o evidentă asociaţie de idei, se gândi la Ben Sullivan şi închise ochii. Oare prin ce mister se simţea atrasă de o persoană ca el? Aparţineau unor lumi atât de diferite. De ce se lăsa tulburată de privirea ochilor săi albaştri ca noaptea şi de gura atât de dulce, atât de expresivă? Faptul era cu atât mai incredibil cu cât Philip şi cu ea vorbiseră deja de aproape un an să-şi unească destinele. împărtăşind acelaşi centru de interes şi aceleaşi ambiţii, lăsând să se înţeleagă că formau cuplul ideal.

„Asta este sigur!” îşi spuse cu fermitate Jenny. Evident, erau făcuţi unul pentru altul.

— Bună ziua! spuse Philip alăturându-i-se în acea clipă, cu părul ciufulit.

Jenny ridică ceaşca în semn de bun venit.

— Cafeaua este gata. Dacă vrei, serveşte-te…

Îl auzi intrând în bucătărie, turnându-şi o ceaşcă de cafea, apoi întorcându-se. După ce o sărută pe tâmplă, luă loc în fotoliul vecin cu al său.

— Ai avut o noapte bună? îl întrebă tânăra femeie.

— Excelentă. În ciuda frigului şi a singurătăţii, trebuie să mărturisesc că am dormit bine.

— Îţi pregătisem pături în plus. Ar fi trebuit să le foloseşti.

— Nu de asta vorbeam, Jenny.

— Sper că nu va ploua astăzi, reluă tânăra femeie, grăbită să schimbe cât mai repede subiectul.

— Buletinul meteo anunţă ploi răzleţe.

— În tot cazul, sunt o mulţime de lucruri de făcut. În ciuda vremii urâte. De exemplu, să vizitezi frumoasele localităţi vecine şi magazinele lor de antichităţi.

Philip i-l arătă din cap pe Christopher.

— Să nu-mi spui că trebuie să ne prindem prânzul.

— Sper că nu, prostule! Exersează lansarea, urmând sfaturile lui Ben. Rostindu-i numele, Jenny avu impresia că-şi trădează sentimentele. Totuşi, Philip se mulţumi să replice:

— Ah da, autohtonul acela. Îmi imaginez că trebuie

să cunoască multe despre această activitate.

Nu era o activitate, se gândi cu ranchiună Jenny. Pentru Ben Sullivan, a pescui era o artă.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, spuse ea. Rămâi să-ţi bei cafeaua aici, te voi chema când va fi gata.

— Ştiu că n-ar trebui să-ţi vorbesc despre muncă, spuse Philip, când tânăra femeie se ridică, dar când te vei întoarce, va trebui să atacăm imediat afacerea Avery.

— Ştiu. Am adus documentele. Până acum, n-am avut ocazia – „nici dorinţa”, gândi în sinea sa – să arunc o privire. Vrei să le vezi?

Faţa lui Philip se lumină.

— Cu plăcere.

— Mă duc să le aduc.

El o privi cu un gest.

— Mulţumeşte-te să-mi spui unde sunt, le voi găsi.

— În camera mea. Într-o servietă pusă după uşă.

În bucătărie, dând naibii orice preocupare pentru siluetă sau colesterol, Jenny prepară ouă cu bacon. Curând, mirosul bun al micului dejun rustic se răspândi în toată casa.

Apoi se bătu la uşă. Auzind vocea lui Ben Sullivan întrebând dacă se trezise Christopher, Jenny simţi bătăile inimii accelerându-se şi o roşeaţă uşoară îi acoperi obrajii.

— Bună ziua! spuse ieşind în uşă, cu furculiţa lungă de bucătar în mână. Este pe ponton. Vrei să împarţi micul dejun cu noi?

Îl examina cu un fel de aviditate. Purta un pulover cu guler pe gât şi blugi uzaţi. Ceaţa matinală prinsese picături minuscule în părul său. Niciun 4 x4 nu se vedea: probabil venise pe jos.

— Am mâncat deja, spuse el, evitând privirea lui Jenny. I-am promis lui Christopher că vom merge la pescuit astăzi. N-o să ne împiedice câţiva nori.

— Salut, Ben! făcu vocea bucuroasă a lui Christopher, care urca de la lac. M-am antrenat pentru lansare, în această dimineaţă!

— Bună idee!

— Intraţi amândoi, spuse Jenny. Sunt sigură că mori de foame, Christopher.

Nu-şi terminase fraza că Philip îşi făcu apariţia din camera sa, cu un teanc de foi în mână.

— Miroase bine, spuse el.

Apoi, zărindu-i pe Ben şi Christopher în uşă, îi salută. Christopher răspunse din vârful buzelor; deşi mai politicos, Ben se arătă de asemenea destul de rece.

După ce pusese actele pe masă, Philip ieşi să examineze cerul.

— Crezi că vremea se va îmbunătăţi? îl întrebă pe Ben. Voi, oamenii de la ţară, ştiţi cu siguranţă să descifraţi mai bine semnele meteorologice.

Totuşi, fără să aştepte răspunsul, reluă:

— S-ar spune că vrei să devii campion la lansare, Christopher.

Brusc, văzându-l bătând băiatul pe umăr, Blaze sări. Dacă Ben n-ar fi prins animalul de zgardă, fără nicio îndoială că l-ar fi trântit.

— Culcat, Blaze! ordonă Ben. Îmi pare rău, detestă gesturile bruşte, adăugă adresându-se lui Philip. Nu ţi-a făcut niciun rău?

— Câtuşi de puţin.

Totuşi, frecându-şi petele de noroi lăsate de labele lui Blaze pe puloverul său, Philip nu înceta să privească animalul cu un aer neliniştit.

— Pot să-l iau pe Christopher la pescuit? întrebă Ben. În sfârşit, dacă nu se anunţă nicio furtună.

— Desigur, spuse Jenny.

Măcar dacă i-ar putea întâlni privirea.

Christopher scoase un strigăt de bucurie. Totuşi, Ben se îndepărtase deja, cu câinii în urma sa.

— Pe curând! îi strigă lui Christopher peste umăr. I-aţi mai întâi micul dejun.

Când terminară masa şi când Christopher îi părăsi, Philip se întoarse spre Jenny.

— N-am vrut să vorbesc în faţa fiului tău, dar crezi că este înţelept să-l laşi să plece cu ambarcaţiunea, cu un

necunoscut?

Tânăra femeie îl cunoştea suficient pe Ben pentru a pune în mâinile sale viaţa sa sau a lui Christopher.

— Mi se pare întru totul demn de încredere, răspunse străduindu-se să adopte un ton detaşat.

— Previziunile meteo nu sunt deloc încurajatoare. Şi-mi imaginez că furtunile se abat pe nepregătite în regiune.

— Cu siguranţă, Ben ţine cont de asta.

— Şi apoi, găsesc acel câine periculos. Se comportă prea ciudat pentru a inspira încredere.

„Încrederea, iată-ne aici" se gândi Jenny. Oare cum să-i explice acestui orăşean educat cu prejudecăţi, că uneori se poate acorda încredere fără să stai pe gânduri? Cu atât mai mult cu cât, în cazul de faţă, îl bănuia pe Blaze că a vrut să-l protejeze pe Christopher de ceea ce, în sufletul său de câine, simţise ca o agresiune.

— Nu-ţi face griji inutil. Tata îl cunoaşte pe Ben de ani de zile.

N-avea rost să precizeze că nu ştia numărul exact al acestor ani şi nici părerea lui Buzz Charmichael despre vecinul lor…

— Oh, în acest caz…

Philip termină conţinutul ceştii de cafea.

— Dacă tot m-am gândit la asta, mi-ar plăcea să-ţi vorbesc despre o idee care mi-a venit.

Jenny începu să adune vesela murdară.

— Este în legătură cu Christopher, reluă Philip. Mi se pare că nimic nu l-ar aduce mai repede pe calea cea dreaptă, decât frecventarea unei şcoli cu bună reputaţie. Îmi spuneam că după căsătoria noastră…

— Ai vrea să-l plasezi într-un internat?

— Asta este. Experienţa i-ar face cu siguranţă mult bine.

Jenny îşi stăpâni de bine de rău iritarea.

— Ştiu că nu-i vrei decât binele, spuse tânăra femeie cu precauţie. Ştiu şi că nu mă descurc întotdeauna bine cu el. Numai că, deşi este o persoană dificilă, nu cred că are într-adevăr nevoie să fie „adus pe calea cea dreaptă". Voi

face tot ce este în puterea mea pentru a-l ajuta să-şi rezolve problemele, dar nu se pune problema să mă despart de el!

Cu aceste cuvinte, Jenny se îndreptă spre bucătărie. Philip fu într-o clipă în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri.

— Te rog să mă ierţi, Jenny. Nu voiam să te rănesc. Vom rezolva această problemă împreună, sunt sigur. Vom forma o familie unită, vei vedea.

O sărută cu tandreţe. Philip era întotdeauna tandru, se gândi tânăra femeie. Mereu atent şi prezent de fiecare dată când avea nevoie de el. În acest caz, de ce îi era din ce în ce mai greu să se gândească la un viitor cu el?

Vremea arătându-se mai favorabilă decât se puteau aştepta, când Philip scoase nasul din documentele pe care i le încredinţase Jenny, se suiră în maşină pentru a merge să exploreze orăşelele învecinate. Philip, pasionat de antichităţi şi de arhitectura locală, părea în al nouălea cer.

La sfârşitul după-amiezii, când se întoarseră la cabană, Jenny se apropie de fereastră pentru a încerca să zărească un punct negru minuscul pe lac. îl localiză curând lângă golfuleţul unde făcuseră picnicul. Când îl văzu făcând cale-ntoarsă, se întoarse spre Philip care era absorbit în lectura ziarului.

— Ies, Philip. Doar o clipă.

Şi alergă până la ponton să aştepte ambarcaţiunea cu motor.

— Dacă ai vedea peştii care s-au prins! îi strigă Christopher când acostară.

Ben îi întinse căldarea cu gheaţă şi sări suplu pe uscat, imitat de Christopher.

— Pot oare să merg să-i prăjesc la Ben? întrebă acesta din urmă.

— Desigur. Dacă Ben este de acord, nu văd niciun inconvenient.

Apropierea sa îi făcea sângele să-i alerge mai repede prin vene. O

cuprinse o puternică dorinţă de a-l atinge.

— Ai petrecut o zi plăcută? o întrebă Ben, privind-o pentru prima dată.

Politeţea sa ironică şi în acelaşi timp impersonală, o răni.

— Foarte plăcută.

Am făcut puţin turism, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să pară naturală.

O sprânceană neagră se arcui.

— Serios? Aş fi crezut mai potrivite distracţiile de interior pe o asemenea zi.

Fulgerător, Jenny revăzu scena de dimineaţă, când Philip apăruse din camera sa.

Fără nicio îndoială, Ben crezuse… I se uscă gâtul.

— Este suficient peşte pentru toată lumea, reluă Ben. Dacă Philip şi cu tine vreţi să împărţiţi masa cu noi, cu toată plăcerea.

„Puţin îi pasă de relaţia mea cu Philip”, se gândi cu amărăciune Jenny. Ştia totuşi că pentru ea ar fi un chin să fie aşezată în faţa lui, cu Philip alături.

— Eşti foarte amabil, dar am plănuit o cină la restaurant. Philip vrea să mănânce un homar.

Ben zâmbi ironic.

— Fireşte. Este meniul obişnuit al orăşenilor în vizită în Maine.

Se întoarse spre Christopher.

— Dacă eşti gata, băiete, să mergem să curăţăm peştele.

— Pe mai târziu, mamă!

Jenny îi privi urcând panta şi dispărând după o perdea de arbori.

* * *

Acasă, îl găsi pe Philip care moţăia în fotoliu, cu ziarul larg deschis pe genunchi. îl studie, cuprinsă de emoţii contradictorii. S-ar fi spus că existenţa sa liniştită explodase în mii de bucăţi în clipa în care Ben o luase în braţe. Philip reprezenta stabilitatea şi siguranţa. Cu el, nu va simţi niciodată acel sentiment disperat de singurătate care o cuprindea deseori. Era o persoană sigură, pe care

se putea conta.

Da, Philip deborda de calităţi. Un singur necaz în această problemă: lipsea dragostea la întâlnire. Dragostea Ea iubise deja şi cu ce rezultat? Desigur, era o dragoste de adolescent, foarte departe de sentimentul tulburător pe care-l trezea Ben în ea.

Îl contemplă din nou pe bărbatul adormit, atât de vulnerabil în somn. îl iubea în alt mod. Oare nu există diferite feluri de dragoste? Simţea pentru el genul de sentiment cu care se poate pune bazele unei vieţi comune. Oare nu asta era esenţial?

Philip deschise ochii şi o văzu.

— Eşti aici, spuse cu o voce puţin răguşită. Nu sunt obişnuit cu tot acest aer tare… Spune, Jenny, dacă am cina în oraş? Mor de dorinţa de a mânca unul din acei faimoşi homari din Maine.

— Bună idee, Philip, răspunse Jenny.

* * *

A doua zi, puţin după miezul zilei, Philip plecă la volanul Saabului său. Jenny şi Christopher îi adresară semne din mână din pragul uşii. Jenny insistase ca să fie Christopher prezent, ordin de care el ascultase fără entuziasm.

— Ar fi trebuit să mâncaţi cu noi aseară, spuse băiatul puţin mai târziu, în timp ce Jenny făcea ordine în bucătărie. Peştele preparat de Ben a fost grozav!

— Nu mă îndoiesc, spuse Jenny, care tânjea după prezenţa vecinului lor. Te distrezi bine cu el, adăugă după ce se gândi.

— Da. Ştie să facă nişte trucuri super.

— Cu atât mai bine. Vei avea nişte amintiri când ne vom întoarce la Boston.

Cum băiatul nu răspunse, Jenny se întoarse spre el.

— Mi-ar plăcea să nu ne mai întoarcem niciodată, mormăi Christopher.

— Totuşi, trebuie. Gândeşte-te mai degrabă la tot ce vei învăţa în această vară.

— Nimic ce se poate face la Boston.

Jenny se simţi cuprinsă de iritare.

— În loc să fii muncit de gânduri negre, ai face mai bine să te bucuri că petreci o vacanţă plăcută. Şi cine ştie? Poate vom mai veni.

Expresia copilului se întunecă.

— Te vei căsători cu Philip, nu-i aşa?

Cuvintele se lăsară între ei asemenea unei bariere de netrecut.

— El ne iubeşte, răspunse ferm Jenny. Şi ne vrea ca familie. Oricum, decizia mă priveşte pe mine, nu pe tine.

— Refuz ca el să se ocupe de mine! izbucni băiatul. Şi nu vreau să fac parte din familia sa!

Cu aceste cuvinte, Christopher ieşi din încăpere cu capul sus. Câteva clipe mai târziu, Jenny auzi trântindu-se uşa camerei sale.

Tânăra femeie oftă îndelung. Se simţea gata să pocnească de încordare.

Când îşi termină treburile, încercă să se adâncească în lectură. Totuşi, literele îi dansau în faţa ochilor, întru totul lipsite de sens.

Lăsă cartea şi coborî la ponton. Acolo, observă o clipă zbenguiala raţei însoţită de puişori. Totuşi, în tot acest timp, auzul atent pândea zgomotul maşinii lui Ben sau lătrăturile câinilor săi. Pădurea şi lacul rămâneau mereu adâncite într-o linişte încăpăţânată. Apoi soarele dispăru după un nor şi natura se întunecă. Se pregătea din nou să plouă.

În timpul cinei, Christopher se închise într-o tăcere îmbufnată. La sfârşitul mesei, se duse în camera lui şi puse în funcţie televizorul. Oftând, Jenny îşi prepară o ceaşcă de ceai pe care o luă cu ea în camera de zi. Aşezată pe canapea, asculta cum plouă.

Privirea îi căzu peste hârtiile lăsate de Philip, le adună şi începu să le citească. Imposibil totuşi să găsească un sens tuturor acelor întâmplări de litigii, care îi păruseră atât de limpezi la Boston. Aici, toate aceste fraze aliniate îi evocau un jargon plictisitor. Lăsă documentele şi închise ochii.

Se trezi în întuneric, cu zgomotul ploii care lovea cu putere în geamuri. Se înfioră. Mai bine să aprindă focul dacă nu voia să îngheţe. În timp ce se agita în faţa vetrei, deveni conştientă de liniştea care se lăsase asupra casei. Se îndreptă atunci spre camera lui Christopher, pe care o găsi goală. Cuprinsă de un presentiment îngrozitor, alergă în bucătărie.

— Christopher!

Niciun răspuns. Se repezi la uşa din spate. Aleea era goală. Şi nici urmă de maşina sa.

Cu un pas nesigur, se întoarse în salon pentru a căuta hârtia pe care notase numărul de telefon al lui Ben.

— Ben? Sunt Jenny. Christopher este la tine?

— Nu.

Tânăra femeie îl simţi imediat în alertă.

— Când a plecat?

— Nu ştiu. Am aţipit. Când m-am trezit, nu mai era. Şi… mi-a dispărut maşina.

— Sosesc!

Îmbrăcată cu un impermeabil, îl aşteptă sub o ploaie torenţială, în faţa cabanei. Maşina nu întârzie să apară. Nu se opri decât pentru a o lăsa să urce şi demară în direcţia drumului regional.

Conducea cu mâinile crispate pe volan şi cu buzele strânse.

— Nu te îngrijora, Jenny. N-a putut ajunge departe.

Contrariul era la fel de posibil, se gândi Jenny. Christopher se putea afla în acea clipă pe autostradă, îndreptându-se Dumnezeu ştie unde. Ben păru să-i citească gândurile.

— Dacă merge spre autostradă, îl va intercepta rapid o patrulă. Nu este decât un copil.

— Chiar tu spuneai că pare mai în vârstă.

— Fără îndoială, dar nu destul pentru a înşela un poliţist. Oricum, îl vom găsi înainte.

Ajunseră la o răscruce de drumuri şi Ben le scrută înainte de a devia spre dreapta.

— Oare nu este puţin prea tânăr pentru a şti să

conducă?

Jenny îşi înăbuşi un oftat trist.

— La Boston, frecventează băieţi mai în vârstă decât el. Îmi închipui că astfel a învăţat… Totul este din vina mea, reluă tânăra femeie după o clipă. Între muncă şi studii…

— N-ai nimic să-ţi reproşezi, Jenny.

— Acest gen de incident s-a mai întâmplat deja. Vreau să spun că m-a mai vârât în bucluc… O afacere cu o maşină furată. Chiar dacă n-o conducea el, era la bord. Poliţiştii l-au lăsat să plece datorită vârstei lui.

Vocea i se frânse după ce adăugă aproape strigând:

— Oh! Ben, ce voi face?

— Ai vreo idee despre motivul fugii sale? V-aţi certat?

Jenny rămase câteva clipe tăcută. Strigătul furios al fiului său îi răsuna încă în urechi.

— Într-un fel… Ideea întoarcerii la Boston la sfârşitul vacanţei l-a tulburat pe Christopher. Nu înţelege că este imposibil să rămânem aici

Omisese intenţionat să-l menţioneze pe Philip.

— Înţeleg…

— Se amuză atât de bine cu tine încât n-ar vrea ca asta să se termine.

— Poate n-ar fi trebuit ca eu…

— Nu spune asta. Este o experienţă fantastică pentru el. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să fac. În sfârşit, este problema mea, nu a ta.

Cu ochii aţintiţi asupra drumului bătut de ploaie, Ben nu răspunse.

— Sper doar să nu fie prea departe, spuse Jenny în şoaptă.

— Îl vom ajunge din urmă, o asigură Ben.

Puţin mai departe, zărind girofarul unei maşini de poliţie parcată pe marginea drumului, Jenny fu cuprinsă de panică. Când se apropiară, distinse în faţa acestui vehicul un al doilea, înţepenit chiar în mijlocul a ceea ce părea o grămadă de bârne învălmăşite.

— Oh! Ben, strigă tânăra femeie, prinzându-se de

mânerul portierei.

El o trase cu fermitate înapoi.

— Totul este în ordine, Jenny. îl văd.

Doar atunci, în fasciculul farurilor lui Ben, îl văzu pe Christopher, ud şi cu capul plecat, lângă un poliţist.

— Slavă Domnului, este teafăr şi nevătămat, murmură Jenny, luându-şi capul în mâini.

Când îşi reveni în fire, se îndreptă şi vru să iasă. Încă o dată, Ben o opri cu un gest.

— Lasă-mă să aranjez asta.

Înainte ca ea să poată protesta, bărbatul era afară şi se îndrepta spre poliţist. îl văzu parlamentând cu acesta din urmă. La un moment dat, puse mâna pe umărul lui Christopher. Când poliţistul aprobă din cap, apa se revărsă pe marginea căştii peste uniformă.

Apoi, Ben se întoarse cu Christopher. Deschise portiera lui Jenny.

— Este o pătură în spate. Poţi să ajungi la ea?

Jenny i-o întinse; el îl înfăşură pe Christopher şi-l împinse înăuntru.

— Nu eşti rănit? îşi întrebă Jenny fiul.

Acesta din urmă scutură din cap.

După uşurare, Jenny simţi că urmează mânia.

— Unde intenţionai să te duci? îl întrebă.

Băiatul ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu puteam avea încredere în tine, spuse cu ranchiună tânăra femeie. Nu ştiu de ce m-am gândit că ai putea să te comporţi altfel, după prostiile pe care le-ai făcut la Boston!

Dar asta va trebui să se schimbe, Christopher! Vom stabili reguli noi!

— Maşina ta n-a fost stricată serios, spuse calm Ben. Christopher a pierdut controlul din cauza şoselei devenită alunecoasă de ploaie şi a lovit standul de vândut legume al domnului Hopworth. O maşină de depanare va veni s-o ia. Ne vom ocupa de asta mâine, după ce treceţi pe la tribunal.

— La tribunal! exclamă Jenny îngrozită.

Ben demară şi făcu prudent cale-ntoarsă.

— Mă tem că nu puteţi evita asta.

— Dar n-are decât doisprezece ani!

— Le-am explicat asta poliţiştilor. Numai că, în această regiune, minorii trebuie să răspundă pentru actele lor ca şi părinţii.

— Este maşina mea! protestă Jenny.

— Dar este standul domnului Hopworth.

Cu un geamăt, tânăra femeie se lăsă pe spătarul scaunului. Restul drumului se făcu în tăcere. Din când în când, Jenny arunca pe furiş o privire profilului sever al lui Ben. îi părea că redeveniseră nişte străini unul pentru altul.

Gânduri deznădăjduite i se îngrămădeau în minte. Oare cum să procedeze pentru a-şi scoate fiul din această nouă criză? Ce-i lipsea cel mai mult lui Christopher, era o influenţă masculină. Totuşi, chiar dacă – avea o mare stimă pentru Ben Sullivan, o lună în compania sa nu-i va rezolva problemele.

Jenny îi aruncă o privire fiului său. Îşi reluase aerul îmbufnat. Uitase magia zilelor precedente; după-amiaza pe malul lacului ar fi putut la fel de bine să nu fi existat niciodată. Şi nu numai gestul lui

Christopher stricase totul, ci şi venirea lui Philip. Jenny presimţise asta când o sărutase cu acel aer de proprietar. Ceva se schimbase atunci. Simţise într-un mod aproape palpabil tensiunea care transformase subit atmosfera.

Îndată ce Ben opri în faţa cabanei, Christopher sări afară şi, fără o vorbă, alergă să se refugieze în casă. Jenny îşi duse o mână la frunte.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, Ben.

Cu toate că era pe deplin sinceră, s-ar fi spus că recita o lecţie.

— Nu-ţi face griji, Jenny.

Totul se va rezolva.

Jenny aprobă uşor din cap. Măcar dacă Ben ar fi putut-o lua în braţe şi s-o strângă puternic lângă el!

Totuşi, mâna pe care o pusese pe încheietura ei nu era nici tandră, nici reconfortantă.

— Să nu renunţi, spuse bărbatul aproape cu duritate.

— N-am această intenţie, chiar dacă simt uneori dorinţa să-mi strâng fiul de gât.

— Încearcă să dormi. Trebuie să vă prezentaţi la tribunal mâine la ora nouă. Dacă vrei, pot…

— Mulţumesc, Ben. Mă voi descurca. Ai făcut deja destul pentru noi.

Adevărul era că n-ar mai fi suportat să fie mult timp expusă dezaprobării sale.

— Dacă spui tu…

Rămase o clipă tăcut. Nu se mai auzea decât zgomotul ploii care lovea în parbriz şi acoperişul vehiculului. Jenny simţi privirea lui Ben zăbovind asupra ei. În sfârşit, îi lăsă încheietura mâinii, privind un punct drept în faţa sa. Tânăra femeie îi văzu din nou profilul dur şi acuzator.

Fără să-şi dea osteneala să-şi ridice gluga, Jenny coborî din maşină. Ce importanţă avea că se uda? I se părea că nimic nu mai are importanţă.

Capitolul 5

Nu exista decât o staţie de taxiuri în tot oraşul şi niciun vehicul nu era disponibil.

Jenny îşi luă capul în mâini. Când Christopher apăru din camera sa, în blugi şi cămaşa curată, tânăra femeie îi aruncă o privire plină de ranchiună şi argumentele lui Philip în favoarea unei şcoli particulare îi veniră în minte.

— Ai găsit un mijloc de a merge în oraş?

— Încă nu.

Îl privi cu atenţie.

— Ascultă, Christopher, eşti fiul meu şi orice ai face, te iubesc şi te voi iubi mereu…

În acea clipă, vocea îi cedă şi trebui să-şi revină pentru a continua.

— Numai că acest gen de comportament este inadmisibil, mai rău: criminal, şi sunt sigură că eşti conştient de asta.

Dacă se mai întâmplă, întoarcerea la Boston este sigură. Şi atunci

Fu întreruptă de un zgomot de motor. Aruncând o privire afară, o văzu pe Adele Hazelton care cobora din vechiul său Plymouth!

— Bună ziua! Am auzit spunându-se că trebuie să mergeţi în oraş. Sunteţi gata?

— Oh, Adele, mi-ai salvat viaţa!

— Ben m-a anunţat, spuse aceasta din urmă cu o voce scăzută, în timp ce-l aşteptau pe Christopher care-şi târşea picioarele în urma lor. Nu te îngrijora. Sunt lucruri care se întâmplă.

Obrajii lui Jenny se îmbujorară.

— Ben a fost foarte amabil. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără el.

Adele bătu uşor mâna lui Jenny.

— Aşa este el…

Tăcu, deoarece Christopher li se alătură.

— Bună ziua, Christopher! Să mergem, urcaţi amândoi.

— Este într-adevăr amabil din partea ta să ne faci acest serviciu, spuse Jenny.

— Oricum trebuia să merg în oraş… în timpul drumului, cele două femei stătură de vorbă sărind de la una la alta, în timp ce în spate, Christopher se închisese într-o tăcere ostilă.

Când îi zări o clipă imaginea în oglinda retrovizoare, lui Jenny i se strânse inima. Pe măsură ce mânia i se domolea, îl vedea tot mai mult ca pe un copil nefericit, decât sub aspectul unui delincvent dovedit.

Adele se opri în faţa unui imobil cu aspect modest, situat alături de biroul poştei, cu siguranţă o fostă băcănie. Pe vitrină, un panou indica: „Percepţie. Judecătoria municipală”.

Văzând-o pe Adele gata să pătrundă cu ei în clădire, Jenny o opri:

— Mulţumesc pentru tot. Vom găsi singuri.

— Aici lucrez, replică liniştită Adele. Sunt secretara

judecătorului. Haideţi, urmaţi-mă, adăugă zâmbind la surpriza lui Jenny.

Îi introduse într-o sală mobilată cu scaune aflate în faţa unei mese grele de stejar, flancată de o masă mai mică.

— Veţi fi singuri, şopti Adele. Audierea minorilor se desfăşoară întotdeauna cu uşile închise.

Jenny dădu din cap. O văzu pe Adele instalându-se la măsuţă şi etalând în faţa ei nişte hârtii. În încăpere se simţea încă răcoarea nopţii. În costumul său din în bej, singura ţinută pe care o considerase potrivită pentru această ocazie, Jenny se înfioră. Îşi consultă ceasul. Era ora opt şi cincizeci şi nouă.

În sfârşit, uşa laterală se deschise şi Adele anunţă:

— Judecătorul Sullivan.

Jenny ridică ochii asupra siluetei înalte care tocmai apăruse şi sângele începu să-i clocotească în vene.

Era vorba de Ben Sullivan.

Acesta murmură ceva la urechea Adelei înainte de a lua loc la impozanta masă de stejar. Dacă purta una din permanentele sale cămăşi în carouri, îşi schimbase blugii cu nişte pantaloni bej şi-şi pusese cravată.

— Bună ziua, spuse el cu o voce impersonală. Binevoiţi să luaţi loc, vă rog.

Cu mâna, indică primul rând de scaune. Cât despre Christopher, evident năucit şi supus, Jenny trebui să-l tragă de mână. Cu mintea frământată, îl privi pe Ben punându-şi nişte ochelari cu rame de baga şi deschizând liniştit dosarul din faţa sa. Oare cum îndrăznise să-i ascundă cine era cu adevărat?

Şi Christopher, care-l stima atât de mult, cum va reacţiona la o asemenea situaţie?

— În această afacere, începu Ben, mi se pare că sunt trei puncte de luat în considerare.

Înălţă capul din hârţoagele sale şi-şi scoase ochelarii de citit.

— Mai întâi, este delictul furtului maşinii.

— Dar este maşina mea! interveni Jenny, acoperindu-i

până la urmă vocea. Nu depun plângere!

— S-a notat, spuse Ben, fără s-o privească. Apoi vine lipsa de permis şi atingerea siguranţei publice. Deoarece, îţi dai seama Christopher, că ai fi putut lovi pe cineva, sau un alt vehicul. În sfârşit, trebuie să ne gândim la prejudiciul suferit de domnul Hopworth.

Jenny îşi privi fiul pe furiş. Buza inferioară îi tremura uşor.

— Îl voi despăgubi, se grăbi ea să spună.

Ben o privi cu severitate.

— Nu dumneavoastră aţi deteriorat standul, doamnă Carver. Mă adresez lui Christopher. Dacă toate aceste fapte sunt destul de grave pentru a fi semnalate tribunalului, din punctul meu de vedere nu reprezintă decât o parte a problemei.

Jenny deschise gura, totuşi o privire fulgerătoare a lui Ben o aduse cu picioarele pe pământ.

— Acum, trebuie înţelese motivele comportamentului tău, îi spuse el lui Christopher. Aşa că, te întreb: ce te-a îndemnat să acţionezi astfel?

Cu o ridicare din umeri, Christopher se lansă în nişte explicaţii pe care Ben le opri aproape imediat.

— Nu ţi-am cerut să-mi răspunzi orice.

Tu eşti cel care are nevoie să cunoască răspunsul, adevăratul răspuns.

Se aplecă în faţă, cu mâinile încrucişate.

— Suntem responsabili de actele noastre, Christopher. Dacă ce te înconjoară, lucruri sau oameni, nu-ţi convine, nu poţi face nimic. Tu singur poţi să schimbi asta, la Boston ca şi la Tucker’s Pond. Poţi să înţelegi asta? Christopher aprobă dând slab din cap.

— Da, domnule.

— Când se pune o problemă adevărată, trebuie să-i faci faţă. Vreau să-ţi iei timp să te gândeşti la asta. Întreabă-te dacă-ţi înfrunţi cu adevărat problemele, sau dacă dimpotrivă, fugi de ele.

Ben făcu o pauză. îl privea pe Christopher cu seriozitate, dar fără o severitate excesivă. Jenny îşi ţinu

respiraţia. Avea dreptate, avea de mii de ori dreptate. Oare în ce moment lăsase ea să se degradeze în asemenea măsură relaţia cu fiul său?

— Acum, ne putem retrage, judecător Sullivan? întrebă ea cu voce joasă. O privire a lui Ben o ţintui pe scaun.

— Este o infracţiune, doamnă Carver. Luaţi loc, vă rog.

— Dar n-are decât…

— …Doisprezece ani, ştiu. Acesta este un motiv pentru a nu îndrepta situaţia? Christopher, vrei să te ridici, te rog?

Băiatul ascultă. Jenny îl simţi tremurând şi inima i se emoţionă pentru el.

— Pentru început, îi vei scrie domnului Hopworth pentru a te scuza pentru distrugerea standului. Secretara îţi va da adresa. De acord?

— Da, domnule.

— Apoi, vei reconstrui standul său.

— V-am spus deja că voi plăti reparaţiile! exclamă Jenny cu o însufleţire disperată. Dacă-mi comunicaţi numele unui tâmplar, mă voi ocupa de toate.

De unde va lua bani, Jenny n-avea nici cea mai mică idee. Dar deocamdată nu avea importanţă.

Ochii albaştri ca noaptea se aţintiră asupra ei, glaciali:

— N-aţi înţeles bine sentinţa, doamnă Carver. Christopher trebuie să reconstruiască standul singur.

Jenny îl privi stupefiată.

— Nu voi şti s-o fac niciodată, spuse Christopher cu o voce slabă.

— Ei bine, vei învăţa, îi replică Ben pe un ton fără replică.

Un val de disperare o cuprinse pe Jenny. De bine de rău reuşi să se ridice şi, ca un robot, o urmă pe Adele, care o conduse la uşa Tribunalului.

— Maşina ta este în stare să ruleze, şopti femeia cumsecade lui Jenny. Se află la garajul Bulmer, puţin mai

jos pe stradă. Pentru ce este deformat, domnul Bulmer îţi va face un deviz.

Şi nu te frământa peste măsură, adăugă ea, până la urmă totul se va rezolva.

Jenny nu putu decât să bâiguie un mulţumesc neclar. Prinzând mâna lui Christopher, ieşi fără o privire pentru Ben, care li se alăturase în uşă. Oare ce se va întâmpla acum? Cum va reuşi Christopher să ducă la capăt o asemenea sarcină? Şi de ce, de ce oare presupusese că această vacanţă în Maine le va face bine? Mânia împotriva lui Christopher se îmbina cu un puternic sentiment de eşec.

Ascultă distrată explicaţiile domnului Bulmer, un bărbat cu vorba lentă şi abdomenul proeminent sub cămaşa pătată de unsoare. Pentru a opri valul cuvintelor sale, îi înmână un cec şi urcă în maşină.

Christopher şi cu ea ajunseră la cabană într-o tăcere ostilă.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, îi spuse fiului său când parcară pe alee. Sper doar că, înainte de a face o nouă prostie, te vei gândi de două ori. S-ar putea să scapi mai puţin bine data viitoare.

Fără să răspundă, băiatul coborî din maşină şi se îndreptă spre ponton, unde rămase nemişcat privind apa, cu mâinile în buzunare. Jenny se rugase deseori pentru ca lucrurile să se aranjeze; oare mai avea încă dreptul să spere?

Ziua trecu într-o tăcere posomorâtă. După prânz, Christopher se închise în camera sa şi Jenny îşi ocupă timpul cum putu. Seara, Christopher strânse masa şi spălă vasele, gest care domoli puţin necazul lui Jenny.

— Eu ies, spuse ea brusc. Pot oare să am destulă încredere să te las singur?

— Da, mamă. Nu te îngrijora. Am de lucru.

Printre umbrele lungi şi razele soarelui care apunea, Jenny o luă de-a lungul cărării care ducea la Ben. Chiar înainte de a sosi la el, ecoul unei sonate de Mozart ajunse până la ea.

În clipa când să bată, ezită scurt, apoi îşi reveni.

Ben veni să deschidă, cu o carte în mână. Purta ochelarii cu rame de baga şi aceeaşi cămaşă ca dimineaţa, dar îşi scosese cravata.

— Bună seara, Jenny.

— Sper că nu te-am deranjat, judecător Sullivan. Mi se pare că nu ne-am spus totul de dimineaţă, la tribunal.

— Intră, spuse Ben, dându-se la o parte.

Jenny îl urmă până în camera de zi. Bărbatul se îndreptă spre combină pentru a diminua sunetul. Apoi puse cartea şi ochelarii pe masa joasă şi se duse să se rezeme cu coatele de placa de deasupra şemineului unde trosnea un foc bun.

— Te ascult. Jenny respiră adânc.

— Recunosc că fiul meu a acţionat greşit şi sunt supărată pe el. Totuşi, este rău că am fost înşelaţi astfel. Să pretinzi că eşti un om bun la toate, în timp ce eşti judecător!

Lumina focului îi sublinia conturul ascuţit al maxilarului, cât şi gropiţa din bărbie.

— De cât dispreţ dai dovadă! în realitate, un „om bun la toate”, după cum spui, este un bărbat care are o mulţime de talente.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Oricum, care este deosebirea?

— Mă simt atât de stupidă!

— Vrei să spui că m-ai fi tratat altfel dacă ai fi ştiut?

— Vreau să spun ce spun! M-ai înşelat; nu este cinstit.

— Meseria de judecător nu-mi ocupă decât o parte din viaţă, Jenny, spuse el după o clipă de ezitare. Şi în cazul în care Christopher nu ţi-ar fi împrumutat aseară maşina, ai fi putut pleca înapoi la Boston fără să ştii că o practicam. Pentru mine, nu s-ar fi schimbat nimic. Zâmbi.

— De altfel, n-am minţit decât prin omisiune. Este exact că i-am promis lui Jack Preston să mă ocup de deschiderea rezidenţelor secundare de pe malul lacului. La Tucker’s Pond, ajutorul reciproc nu este vorbă în vânt.

Jenny măsura nervoasă încăperea.

— Şi prezenţa ta la tribunal, dimineaţă? A fost doar pentru noi. Eşti în vacanţă; tu mi-ai spus.

— Este exact. În iulie, nu deschidem decât pentru cazuri de necesitate absolută.

— Ştiu, Christopher merita o lecţie. Totuşi, ai acţionat oare numai pentru binele lui?

Ben ridică sprâncenele.

— Mi se pare că este evident.

— Numai dacă nu intenţionezi

Vocea i se frânse.

— Ce anume? insistă Ben.

— Vrei să te răzbuni pe mine cu această ocazie! exclamă Jenny, furioasă. Din cauza prezenţei lui Philip. Ţi-a căşunat pe mine pentru că ai crezut că… tu şi eu…

Ben o privi cu o expresie atât de înfricoşătoare, încât lui Jenny i se făcu teamă.

— Aşadar, astfel mă judeci? o întrebă cu o voce plină de mânie. Crezi că am fost nedrept faţă de un copil cu singurul scop de a-mi potoli setea de răzbunare personală?

Se sfidară din priviri. Brusc, Jenny îşi dădu seama că mersese totuşi prea departe.

— Nu cred deloc aşa ceva, spuse ea. Nu ştiu ce m-a apucat să spun o asemenea enormitate.

Poate pentru că sunt la capătul puterilor. M-am gândit că aici totul se va aranja şi s-a întâmplat exact invers.

— Nu este chiar atât de rău, spuse Ben, domolit brusc.

— Dar Christopher nu are decât doisprezece ani! protestă tânăra femeie, cu lacrimi în ochi. Şi te admiră atât de mult. Oare ce efect va avea asupra lui o pedeapsă atât de grea? Nu-ţi va putea da satisfacţie vreodată. Încredinţându-i o sarcină imposibil de îndeplinit, vei face să-i scadă consideraţia faţă de el însuşi la zece picioare sub pământ! Nu poate să reconstruiască standul: nu va avea forţă şi apoi, nu ştie deloc să mânuiască sculele.

— Îi voi arăta cum s-o facă.

— Ce spui?

— Dacă n-ai fi fugit atât de repede de dimineaţă, v-aş fi explicat. îi poţi spune lui Christopher că voi trece să-l iau mâine dimineaţă la ora şapte şi treizeci. Va trebui să mergem devreme la dulgher.

— Vrei să spui că… ai să-l ajuţi?

— Exact.

Jenny îşi simţi toată indignarea topindu-se ca zăpada la soare. Ben o privea cu un amestec de tandreţe şi iritare. Ţintuită locului, îl privi traversând încăperea şi oprindu-se în faţa ei. Când o trase spre el, Jenny îşi lăsă capul pe umărul său şi ranchiuna îi dispăru imediat.

— Jenny, Jenny… Totul se va rezolva, îi spuse blând. Nu încerca să duci pe umerii tăi toată povara lumii.

O clipă, se mulţumi s-o ţină strâns lângă el. Apoi, cu o mână îi ridică faţa spre a sa şi o sărută. Când buzele li se despărţiră, tânăra femeie îi simţi respiraţia ridicându-i părul. Atunci, îi oferi buzele, pe care el puse stăpânire cu aviditate.

Jenny îşi înnodă braţele în jurul gâtului său, strecurându-şi degetele prin părul lui Ben, aşa cum îşi dorise s-o facă din prima zi. Se prinse de el cu dorinţa nesăbuită de a se pierde în acel sărut.

Şi apoi, ca şi când se trezise brusc la realitate, se dădu înapoi.

— Trebuie să mă întorc, spuse cu o voce stinsă. L-am lăsat pe Christopher singur. În sfârşit… este târziu.

Se desprinse din îmbrăţişarea sa şi, cu un mers nesigur, ajunse la uşă.

— Mulţumesc că mi-ai explicat. îi voi spune lui Christopher.

Ben o privea cu curiozitate. Incapabilă să suporte asta mai mult.

Jenny deschise uşa şi se afundă în umbrele violete ale crepusculului. Se auzi strigătul unui vultur-pescar. Un strigăt teribil de melancolic, se gândi tânăra femeie. Şi totuşi, îi plăcea. Întotdeauna îi amintise de Maine. Numai că, în acea seară, îl găsea de o intensitate extrem de

dureroasă. Ca şi când trezea în ea ecoul propriilor sentimente.

Oare de ce răspunsese cu atâta pasiune sărutului lui Ben? Şi cum se făcea că nu simţise niciodată o asemenea exaltare cu Philip? El reprezenta totuşi tot ce-şi putea dori în viaţă... Cu toate acestea, n-o tulbura. Cu el, avea impresia că dragostea făcea parte dintr-un program în care totul avea aceeaşi importanţă. Da, era un act banal al vieţii cotidiene.

Dar ce ştia oare despre Ben Sullivan, în afară de faptul că iubea şi cunoştea natura şi că o înşelase? Asta schimba ceva în sentimentele sale? Nu. Dar cum să se gândească să renunţe la un proiect pentru care sacrificase atât de mult? Ar abandona totul după ani de luptă, în momentul când se profila posibilitatea unei asocieri în cabinetul de avocaţi unde debutase?

Cât despre Philip, cine ar şti mai bine decât el să-i ofere acea stabilitate pe care şi-o dorea pentru Christopher şi pentru ea? în plus, îl iubea. îl iubea cu adevărat.

La cotitura cărării, îi apăru cabana. Maşina sa era încă parcată în faţă, toată plină de lovituri. În camera lui Christopher era lumină.

Jenny se pregătea să aprindă focul în şemineu, când el veni cu o foaie de hârtie în mână. îi aruncă o privire pe furiş, ca pentru a-i aprecia dispoziţia.

— Am lucrat la scrisoare, îi spuse.

— Care scrisoare?

— Cea pe care Ben, hm... judecătorul mi-a cerut să i-o scriu domnului Hopworth. Vrei s-o citeşti?

— Da, fireşte. Dacă doreşti.

Christopher îi întinse o ciornă plină de corecturi.

— Voiam să ţi-o arăt înainte de a o copia pe curat.

Jenny luă loc pe un scaun aproape de lampă.

„Dragă domnule Hopworth.

Nu mă cunoaşteţi. Sunt băiatul care a intrat în acea zi în standul dumneavoastră. Mă numesc Christopher Carver. Am doisprezece ani şi locuiesc la Boston.

Judecătorul Sullivan mi-a cerut să vă scriu pentru a mă scuza că v-am distrus standul. A spus de asemenea că va trebui să-l reconstruiesc. Nu ştiu cum voi proceda, dar voi face tot ce voi putea. Vă rog să mă iertaţi. Regret ce-am făcut.

Christopher Carver".

Cu un nod în gât, Jenny îi înapoie fiului său scrisoarea.

— Este perfectă, spuse, stăpânindu-şi de bine de rău tremurul vocii. Poţi s-o copiezi. Apoi, ar fi mai bine să te culci.

Ben Sullivan va trece să te ia mâine dimineaţă la ora şapte şi treizeci.

— Adevărat? întrebă Christopher cu o voce vibrând de speranţă.

Totuşi, se întunecă imediat.

— De ce o face?

— Vrea să te înveţe să construieşti standul. Cred că te va ajuta.

Vestea nu păru să-l liniştească pe Christopher. Întorcând privirea, se duse în camera sa fără să adauge niciun cuvânt. Jenny îşi imagina foarte bine starea sa de spirit. Propria sa nelinişte, care dispăruse ca prin minune când Ben o luase în braţe, o copleşi din nou. Zgribulită, cu braţele încrucişate la piept, se aşeza pe divan şi contemplă flăcările. O tulburau emoţii diverse. Era contrariată de comportamentul lui Christopher şi de perspectiva reparaţiilor costisitoare pretinse de maşina sa, dar înduioşată de sinceritatea de care fiul său dăduse dovadă în redactarea unei scrisori penibile. Şi apoi, înlăturând toate acestea, avea emoţia pe care i-o dădea amintirea acelor ochi albaştri ca noaptea adânciţi în ai săi şi a acelei guri care o învăluia pe a sa cu forţă şi tandreţe…

Se întinse pe canapea şi, afundându-şi capul în mâini, lăsă lacrimile să-i curgă.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, după plecarea lui Christopher în compania lui Ben, Jenny o luă pe drumul noroios care

ducea la răscrucea unde se aflau cutiile poştale. Cea pe care scria Carmichael conţinea o mică scrisoare. Recunoscu pe plic scrisul tatălui său. În interior, un bilet scurt.

„Jenny.

Sper că ai găsit cabana în stare de locuit, deşi n-am reuşit să dau de Jack Preston. Grace şi cu mine vom sosi pe întâi august, pentru o lună.

Buzz”.

Jenny găsi aceste câteva rânduri mai mult deprimante decât reconfortante.

Amintirea datei sosirii tatălui şi mamei sale vitrege apărea în ochii ei ca o subtilă somaţie.

Trebuia să plece înainte

Cu un oftat, Jenny vârî scrisoarea în buzunarul blugilor şi porni încet pe drumul spre cabană.

Poate ar fi trebuit să facă mai multe eforturi să se împace cu tatăl ei? Totuşi, nu se putuse hotărî să facă primul pas. Întocmai ca după naşterea lui Christopher, se temea foarte mult de un refuz. În consecinţă, a nu-i sta în drum devenise un obicei care părea imposibil de renunţat la el. De fiecare dată când se gândea la asta, orgoliul îi sugera motive întemeiate să nu cedeze. Nu era singura interesată, nu-i aşa? Putea şi el să ridice receptorul. îi urmărea pledoariile cu mare interes; totuşi, când i se întâmpla să-l zărească în faţa unui tribunal, în mijlocul unei mulţimi entuziasmate, fugea în grabă.

Jenny îşi petrecu restul zilei citind şi aducându-şi la zi corespondenţa. Încercă şi un plonjon în lac. Apa era rece, dar plăcută. Apoi, se duse să schimbe cearşafurile de pe patul din bungalou. După ce-şi îndeplini sarcina, reluă albumul de fotografii, la fel de curioasă să ştie cine îl făcuse şi cu ce scop. Mai puţin emoţionată decât prima dată, savură pe îndelete acea amintire a trecutului.

La sfârşitul după-amiezii, maşina lui Ben se opri pe alee şi Christopher apăru brusc din ea. Jenny spera că şoferul îl va urma, dar el plecă de unde venise şi tânăra femeie trebui să-şi ascundă decepţia. Christopher părea

epuizat. Avea arsuri de soare care făcuseră băşici.

— Ei bine? Cum a fost? întrebă Jenny, stăpânindu-şi o oarecare îngrijorare.

— Foarte bine.

— Mâine, la aceeaşi oră?

— Da.

— Dacă vrei, îţi pot trata băşicile.

— Mă simt foarte bine, replică tăios Christopher.

A doua zi, se desfăşura ca şi prima. Ben îl lăsă pe Christopher seara şi plecă fără niciun gest, sau vreo privire. Totuşi, băiatul părea mai puţin ţâfnos.

— Azi am stabilit fundaţiile, îi explică. Este uşor, se toarnă beton în gropi, pentru a menţine stâlpii scheletului.

— Te-ai întâlnit cu domnul Hopworth?

— Da. Este un bătrân care cultivă o mulţime de legume în spatele casei, chiar în faţa standului…

Christopher ezită.

— A venit să-mi strângă mâna, spunând că a primit scrisoarea mea. Nu părea atât de supărat.

— Era o scrisoare foarte frumoasă. Sunt mândră de tine.

— Ben spune că vechile fundaţii nu erau foarte solide. Spune de asemenea că a fost un noroc, pentru că altfel, standul ar fi rezistat şi maşina ar fi fost într-adevăr distrusă.

— Presupun că are dreptate.

Se lăsă tăcerea, apoi se auzi vocea lui Christopher:

— Îmi pare rău că am luat maşina, în seara aceea!

— Ştiu, spuse Jenny, totuşi profund surprinsă şi mişcată de regretul său.

A doua zi, seara, Jenny avu o altă surpriză. În timp ce aranja bucătăria după cină, una din etajerele care ţinea cutiile cu conserve se prăbuşi cu un zgomot puternic. Atras de zgomot, Christopher vârî capul prin deschiderea uşii.

— Ce se întâmplă?

Jenny îi explică.

— Nu-i nimic, spuse el foarte firesc, după cercetarea stricăciunilor. îl voi repara.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu un ciocan şi cuie.

— De unde ai scos ciocanul acesta? îl întrebă Jenny.

— Mi l-a dat Ben. Spune că un dulgher trebuie să aibă propriile scule.

Reparaţia se dovedi foarte solidă şi Jenny nu fu zgârcită cu complimentele. Brusc, îşi privi fiul cu mai mult respect. Părea totuşi epuizat şi adormi înainte de a mânca prăjitura de ciocolată pe care tânăra femeie o pregătise pentru desert.

A doua zi dimineaţă, îi trezi claxonul lui Ben. Christopher îmbrăcă în grabă blugii şi un tricou şi se repezi afară, cu ciocanul în mână.

— Christopher, aşteaptă! N-ai luat micul dejun! îi strigă Jenny.

— N-am timp, mamă!

Tânăra femeie nu avu timp decât să-l zărească pe Ben în spatele volanului, cu braţul aşezat pe portieră, înainte ca maşina să cotească.

Oare de ce nu se oprea niciodată s-o salute? Dar, pe de altă parte, cum să-i reproşeze răceala, după acuzaţiile pe care i le adusese? Amintirea o făcu să roşească. Asta nu-l împiedicase totuşi pe Ben s-o sărute. Oh, nu era prima dată, în ultimele zile, când evoca acel sărut.

De mai multe ori avusese impresia că simte pe buze apăsarea gurii lui şi se lăsase pradă visării unor promisiuni de angajament mai serios. Oare acest episod nu reprezentase pentru el decât ceva foarte obişnuit? Era într-adevăr lipsit de orice semnificaţie?

— Mă voi căsători cu Philip, spuse cu voce tare, ca pentru a se convinge mai bine.

Era nebunie curată să-şi facă alte planuri.

După ce-şi bău cafeaua, începu să prepare o gustare pentru Christopher. În ciuda bunelor hotărâri, mâinile îi tremurau nervoase. Ce-i va spune lui Ben? Oare se va arăta rece şi distant? Probabil. Cum îl va suporta?

N-avea rost să-şi chinuie mintea, îşi spuse oprindu-se în faţa şantierului. Îndată ce Ben o văzu, îi veni în

întâmpinare, cu un zâmbet larg. Mai întâi uşurată, Jenny simţi curând o uşoară dezamăgire. Era atât de firesc amabil, încât ar fi rezervat această primire oricui.

— Aşadar, ai venit să inspectezi lucrările?

Cu bustul gol, în blugii decoloraţi căzuţi pe şoldurile înguste, era atât de aproape, încât tânăra femeie îi putea vedea picăturile de transpiraţie de pe piele. Trebuia să aibă un gust sărat, se gândi ea, înainte de a alunga ideea din minte, cu o ridicare din umeri.

— Este o prostie, spuse ea. Am uitat să pun deşteptătorul să sune. Nu ştiu ce m-a apucat. De obicei…

„Încetează cu flecăreala!” îşi ordonă brusc.

Ben se întoarse.

— Dacă i-ai arăta mamei tale ce-am făcut, Christopher?

— Desigur!

Christopher sări repede jos de pe schelă şi li se alătură, cu câinii în urma sa. Jenny observă că şi el îşi scosese cămaşa.

— Sper că nu eşti mort de foame? întrebă Jenny.

— Deloc. S-au cumpărat sandvişuri în trecere. Ben spune că nu se poate munci cu stomacul gol.

— Îmi pare rău, spuse Jenny.

— Nu-i nimic, o asigură Ben. Acum, vino să ne admiri opera.

Christopher se lansase deja în explicaţii entuziasmate.

— Este o treabă de profesionişti, spuse Jenny, cu admiraţie sinceră.

— Ben a adăugat o încăpere casei sale! Ştie cum se face treaba asta.

— Nu sunt perfect pus la punct, îl corectă Ben. Totuşi, din greşeli se învaţă.

— Când vom termina, poate la sfârşitul săptămânii, îl vom vopsi, spuse Christopher.

— Domnul Hopworth a ţinut să cumpere vopseaua, explică Ben. Spune că oricum intenţiona să-şi vopsească vechiul stand. Generos din partea sa.

— Iată-l! exclamă Christopher.

Într-adevăr, o camionetă antică tocmai cobora aleea proprietăţii domnului Hopworth. Se opri în dreptul lor. Un bărbat în vârstă coborî şi veni spre ei.

— Ce faceţi? întrebă el, ridicând o mână în chip de salut. Pariez că sunteţi mama lui Christopher, doamnă. Încântat să vă cunosc.

— Domnul Hopworth, doamna Carver, îi prezentă Ben.

Îşi strânseră mâinile.

— Sunteţi mulţumit de noul dumneavoastră stand? întrebă Jenny.

Domnul Hopworth izbucni într-un râs jovial.

— Mulţumit? Sunt încântat că am scăpat de vechea ruină! Aceştia doi formează o echipă al naibii de bună!

— Şi vopseaua? întrebă Ben.

— Am adus culoarea „nisipul desertului”, răspunse cu cea mai mare seriozitate bătrânul bărbat. Este puţin roz, dar nu prea mult. Îmi place. Christopher, nu vrei să te duci să iei cutiile din camionetă, băiete?

— Da, desigur.

Christopher se îndreptă spre vehiculul parcat puţin mai sus de şantier. Din spate, scoase două cutii de vopsea apoi, după ce trânti portierele, porni spre micul grup.

Părea mai puternic decât înainte, îşi spuse Jenny, întrebându-se dacă imaginaţia nu-i juca o festă. Şi apoi, brusc, cu un scrâşnet, vechea camionetă porni în lungul pantei, chiar în spatele lui Christopher. În aceeaşi clipă, Blaze se aruncă dintr-o săritură asupra băiatului pe care-l trânti violent, aruncându-l rostogolindu-se în afara traiectoriei vehiculului. Jenny ţipă. Ben se repezi. Dintr-o mişcare, deschise portiera camionetei, se strecură înăuntru şi apăsă până la podea pedala de frână.

Jenny alergă şi se aruncă în genunchi lângă Christopher. Ben li se alătură.

— Te simţi bine?

Cu un aer aiurit, Christopher se aşeza. Domnul Hopworth se apropie la rândul său.

— Dumnezeule! Totul este din vina mea. Am uitat să trag frâna de mână.

— Mă tem că da, domnule Hopworth, spuse Ben.

— Cum te simţi, fecior? întrebă bătrânul foarte pocăit.

— Bine, răspunse Christopher.

Îl căută cu privirea pe Blaze, aşezat nu departe. Câinele răspunse chemării lui Christopher, care-i trecu un braţ în jurul gâtului. Încă tremurând toată, Jenny schiţă un zâmbet slab. Îşi reproşa că judecase greşit animalul.

Chiar când Christopher se ridică, domnul Hopworth îşi păstră aerul preocupat.

— Sunt un criminal, afirmă el.

— În niciun caz, răspunse Christopher. N-a fost decât un accident. Acum suntem chit, adăugă el, zâmbind.

Ben îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Jenny.

— Dacă am despacheta proviziile? Cred că este ora de pauză.

Se îndreptară spre maşina lui Jenny care tremura încă din toate membrele.

— N-ar fi trebuit să ţip, murmură ea.

Prin materialul fin al bluzei, simţea atingerea reconfortantă a braţului lui Ben.

— Nu ştiu ce m-a apucat, adăugă. Am crezut că este atacat de câine.

— Se înţeleg amândoi de minune. Nu l-am văzut niciodată pe Blaze arătând atâta prietenie cuiva.

Jenny dădu din cap. Îşi spuse că Ben era desigur atent, dar nu mai mult decât ar fi fost cu altcineva. Apoi îşi adresă reproşuri amare. Oare la ce se aştepta? La suspine, priviri de îndrăgostit, cuvinte dulci şoptite la ureche? în ce lume trăia?

— Am făcut multe sandvişuri, spuse tânăra femeie. Sunt destule pentru voi amândoi.

* * *

În seara aceea, era aproape ora nouă când Jenny auzi ciocănindu-se la uşa din spatele cabanei. Nu putea să fie Ben. Mai înainte, când îl adusese pe Christopher,

demarase fără o privire ca şi de celelalte dăţi.

— Bună seara, spuse totuşi o voce familiară. Sper că nu este prea târziu. Am adus o carte pentru Christopher.

Inima lui Jenny bătea atât de puternic în piept, încât i se păru că va exploda.

— În niciun caz. Din nefericire, Christopher s-a culcat de o jumătate de oră şi mă tem să nu fi adormit.

Deschise uşa larg.

— Intră. I-o voi da eu.

— Desigur. I-am vorbit prea mult despre această carte. Cred că va fi fericit s-o citească.

— M-am instalat pe verandă. Este prima noapte cu adevărat plăcută de la sosirea noastră.

— Profită de ea. Nu va dura.

Bucătăria era adâncită în întuneric, dar lumina care provenea de la încăperea principală sculpta formele feţei lui Ben. Totuşi, privirea rămasă în umbră rămăsese indescifrabilă.

Jenny simţea o nervozitate de nedescris. S-ar fi spus că trupul îi scăpa de sub control.

— Vrei să vii să te aşezi o clipă pe verandă?

Traversară cabana până la verandă, şi ea slab luminată de lumina din salon. Noaptea era atât de luminoasă, încât lacul părea de argint.

— În seara asta este lună plină, spuse Ben.

Cu un zâmbet, adăugă:

— Asta m-a îndemnat să ies.

Licuricii dansau în întuneric; de la lac se auzea strigătul melancolic al unui vultur-pescar. Se aşezară pe trepte. În faţa lor, terenul cobora în pantă lină spre lac.

— Despre ce carte este vorba? întrebă Jenny.

Numai de nu i-ar auzi bătăile inimii care păreau să răsune ca o tobă! îşi spuse tânăra femeie.

— A scris-o bunicul meu, spuse Ben întinzându-i-o. Era o autoritate în regiune. Tratează pescuitul cu undiţa, firește, dar şi supravieţuirea în natura sălbatică şi elemente de bază în dulgherie.

— El te-a învăţat toate astea?

— El şi tata. Totuşi, meşteşugul nu se învaţă din vedere.

— În orice caz, pentru Christopher pare să fie adevărat.

Îi povesti repararea etajerei. În faţa zâmbetului său, Jenny continuă, ezitând:

— Ai avut dreptate în legătură cu el. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

— Nu-şi vede niciodată tatăl? întrebă încet Ben.

— Niciodată. Nici măcar nu ştiu unde se află.

Tânăra femeie învârti cartea în mâini.

— Şi, bineînţeles, nu-şi vede niciodată bunicul, adăugă ea

— De ce este atât de evident?

— Ei bine… nu ştiu. Presupun că, în epoca noastră, sunt frecvente rupturile în familii.

— Doar dacă se acceptă să se instaureze.

— Este mai uşor de spus decât de făcut. Şi apoi, greşelile sunt împărţite. Tata nu este… în sfârşit… nu este uşor de abordat cu el anumite subiecte.

Ben clătină din cap în tăcere. O clipă nu se mai auzi decât foşnetul ramurilor de pin în vânt. Şi apoi, brusc, Jenny rupse tăcerea.

— Philip a dormit în bungalou, spuse surprinzându-se pe ea însăşi.

Îşi muşcă buza. Oare înnebunise? Acum, totuşi, era imposibil să se corecteze.

Dacă fu surprins, Ben nu arătă nimic.

— Cred că am bănuit, spuse după ce se gândi.

Jenny simţi un nod în gât.

— De ce?

— Cu siguranţă, pentru că nu este genul tău.

— Nu mă cunoşti!

Ben râse grav.

— Bineînţeles că te cunosc. Eşti o femeie cu bun-simţ şi atentă la cei ce te înconjoară. De asemenea, te frământi prea mult. Fiul tău reprezintă enorm pentru tine şi n-ai face niciodată nimic care să-l rănească. Şi apoi… eşti fiica

lui Buzz Carmichael, fie că-ţi place sau nu.

— Ce înseamnă asta?

— Că, fără îndoială, îţi dai uşor aere. Ai fost învăţată bunele maniere. Porţi mănuşi albe pentru a frecventa cursurile de dans ale domnişoarei Allister din Boston. Deoarece frecventezi aceste cursuri, nu-i aşa? adăugă Ben cu o voce amuzată.

— Da. Dar de unde…

— Imaginează-ţi că am locuit la Boston. Ştiu cum se trăieşte în anumite medii.

— Nu sunt chiar plină de ifose! replică Jenny pe un ton ofensat.

Ben o privi câteva secunde în lumina slabă, apoi o sărută uşor.

— Ştiu. Numai că ţi-ai organizat deja viaţa.

— Pari să mi-o reproşezi. Totuşi, Christopher are nevoie de stabilitate.

— Şi tu?

— Nu înţeleg.

Îşi auzi sunetul vocii care răsună arţăgos, ca al unei fetiţe îmbufnate.

— Mi se pare că interesul lui Christopher nu este singurul de luat în considerare.

— Se află în responsabilitatea mea.

— Oare pentru că este bine pentru Christopher te pregăteşti să te căsătoreşti cu Philip?

— Nu ştiu. În sfârşit, nu este singura raţiune, desigur.

— Desigur. Uitasem carierele voastre asociate. Două serviete pe masa din antreu, doi roboţi telefonici supraîncărcaţi cu apeluri, discuţii vesele la cină referitoare la litigii şi contracte…

Un val de mânie se ridică în Jenny. Totuşi, înainte de a putea replica, Ben se ridică.

— Să mergem să facem o plimbare cu canoea pe lac, îi propuse el.

— Acum?

— Desigur. Ar fi o crimă să nu profităm de acest splendid clar de lună.

— Nu pot să-l las pe Christopher singur…

Ben o luă de mână făcând-o să traverseze cabana pentru a ajunge la uşa din spate, unde două siluete întunecate aşteptau cu răbdare.

— Cu siguranţă, Rocket nu este un foarte bun câine de pază, dar putem avea încredere în Blaze, nu crezi?

Jenny trebui să fie de acord. Învinsă, îl urmă pe Ben până la lac. Peisajul era scăldat în palida lumină a lunii, acum vizibilă deasupra vârfurilor pinilor înalţi. La un moment dat, când se împiedică de o piatră de pe drum, Ben o prinse de braţ şi nu-i mai dădu drumul. Jenny avea impresia că descoperă un univers total diferit de cel din timpul zilei.

Ben ţinu canoea nemişcată cât timp se aşeza Jenny. Apoi o desprinse şi se urcă la rândul său.

— Vrei să te laşi condusă, sau să şi vâsleşti?

— Bineînţeles că vreau să vâslesc! exclamă tânăra femeie, indignată.

— Oh, uitasem. Trebuie să rămâi mereu stăpână pe situaţie.

— Şi ce? Este de condamnat?

— Nimic, nimic. Încetează să vezi subînţelesuri peste tot.

„Sunt ridicolă, se gândi Jenny. De ce oare nu mă pot relaxa şi să fiu pur şi simplu eu însămi?”

Poate pentru că în prezenţa lui Ben se simţea devenind alta…

Precedenta lor conversaţie continua să-i umble prin cap.

— Pentru tine este uşor să-i dispreţuieşti pe cei care au de făcut alegeri, îi spuse tânăra femeie peste umăr, când se îndepărtau de mai. Ai trăit mereu aici, viitorul tău era trasat. Cât este de uşor!

— Îţi cer iertare, doamnă procuror, replică Ben pe un ton amuzat, dar greşeşti. În viaţa mea, am făcut planuri care au eşuat şi a trebuit de asemenea să fac câteva alegeri importante.

— Ce gen de alegeri?

— Îţi voi povesti într-o zi.

— De ce nu în seara asta?

— Nu se abordează asemenea subiecte pe lac.

— Oh? Cine a decretat asta?

— Eu. Este legea lui Sullivan. Am presupus că profităm liniştiţi de frumuseţea nopţii.

Stânjenită, Jenny tăcu. Şi în linişte, începu să discearnă sunete şi să remarce detalii care-i scăpaseră până atunci. Se auzea zgomotul ferm şi regulat al pagaiei lui Ben în spatele ei, şi apoi văzu strălucirea argintie a celei pe care o mânuia ea, chiar înainte de a fi adâncită în apă. Se auzea chemarea familiară a vulturului-pescar şi o mulţime de mici zgomote pe care le produceau de-a lungul malului creaturi care-şi vedeau de treburile lor nocturne. Mai sus, spre dreapta, conturându-se în lumina lunii, se zărea un cuib de vultur-pescar. Şi apoi, în mijlocul lacului, se văzu o sclipire argintie şi se auzi plonjonul unui peşte.

Vâsliră fără grabă până în golfuleţul în care făcuseră picnicul. Oare când fusese asta? Părea imposibil să dateze de mai puţin de o săptămână. Aşadar, nu-l cunoştea pe Ben decât de atât de puţin timp? Nu că l-ar fi cunoscut bine. Ştia chiar foarte puţine despre el şi observaţiile sale enigmatice sugerau că-i rămâneau multe de descoperit în ce-l privea. Totuşi, simţea că ocupa în viaţa sa un loc important şi că-i va lipsi când se va întoarce la Boston.

Da, fiecare lovitură de pagaie o îndepărta tot mai mult de Philip şi de viaţa sa citadină.

Când observă că Ben începuse să întoarcă din drum canoea, incapabilă să suporte ca acest intermediu de pace şi frumuseţe să ia sfârşit, vru să protesteze. Totuşi tăcu, prea timidă pentru a-şi exprima gândurile cu voce tare.

Ajungând să vadă pontonul, Ben încetă să mai vâslească şi lăsă canoea în derivă, în tăcere. Şi brusc, murmură:

— În niciun caz să nu faci zgomot. îl vezi lângă stânca ce domină plaja, la dreapta ta?

Jenny scrută întunericul. Atunci zări cerbul care-şi aplecase capul mare cu coarne puternice pentru a bea apă

din lac. Fără o vorbă, tânăra femeie dădu afirmativ din cap. Era un spectacol care tăia răsuflarea. Observară îndelung capul care cobora şi se ridica, ale cărui coarne se conturau pe cerul senin. Apoi, se îndepărtă în sfârşit, cu măreţie.

— Se întâmplă să nu-l vezi vara, murmură Ben.

— Cum poţi să fii sigur că este vorba mereu de acelaşi animal?

Ben începu să vâslească iar.

— Nu ştiu, dar îmi place să cred că aşa este. Asta dă un farmec special nopţii.

— Era deja excepţională.

Acum, i se adaugă un strop de magie…

— Sunt fericit că ai văzut cerbul.

Nu mai vorbiră deloc. Când acostară, după ce o ajută pe Jenny să coboare şi făcuse acelaşi lucru, Ben ancoră ambarcaţiunea. Şi apoi, fără să ezite nicio secundă, o cuprinse în braţe. Era continuarea visului, îşi spuse Jenny, oferindu-şi buzele pentru a fi sărutate.

Tânăra femeie răspunse cu pasiune mângâierii sale, lipindu-se de trupul lui în asemenea măsură încât avu senzaţia că se contopeşte cu el

„Nu va dura”, îşi aminti Jenny. Clipa aceea se va pierde în neant, ca şi această noapte magică. La sfârşitul lunii se va întoarce la Boston – scrisoarea tatălui său era acolo pentru a o readuce la realitate – şi se va căsători cu Philip.

Şi apoi, nu-l va mai vedea niciodată pe Ben Sullivan.

Capitolul 1

În zilele următoare, Jenny evită şantierul. Cu cât îl va vedea mai puţin pe Ben, cu atât va fi mai bine, îşi spuse. Acesta urma probabil acelaşi raţionament, deoarece nu se oprea la cabană decât pentru a-l lua sau a-l lăsa pe Christopher.

Pradă unei dorinţe contradictorii, Jenny se străduia să-şi găsească ocupaţii pentru a nu se mai gândi. Făcea lungi plimbări în pădure, înota, citea, scria scrisori şi încerca reţete noi, pe care Christopher le declara foarte reuşite. Totuşi, părerea sa nu era foarte convingătoare în

măsura în care înghiţea cu poftă tot ce i se propunea.

Şi zilele treceau, apropiind pe nesimţite data plecării, la care Jenny refuza să se gândească. Se apropia de asemenea şi o altă dată, cea a aniversării sale. Totuşi, în acel an nu simţea nicio dorinţă de a o sărbători. Cu toate acestea, sâmbăta următoare fu trezită în zori de Christopher.

— Deja în picioare? îl întrebă tânăra femeie, notând că era şi îmbrăcat. Credeam că nu vei lucra azi.

— Este adevărat; standul este gata. L-am terminat de vopsit ieri.

— Eşti foarte matinal.

— Spune, acum că te-ai trezit, dacă ai veni la bucătărie?

În faţa agitaţiei neobişnuite a fiului său, Jenny zâmbi.

— Lasă-mi doar timp să mă îmbrac şi să mă spăl pe faţă!

— Grăbeşte-te!

Când Jenny pătrunse în bucătărie, îl descoperi pe Christopher care o aştepta legănându-se ca un urs lângă masa pe care trona un vas ornamental pentru un ghiveci cu flori, făcut din lamele de lemn lăcuit.

— La mulţi ani! exclamă el, nemaiputând rezista. Eu l-am făcut!

Jenny îl îmbrăţişă cu afecţiune.

— Este cel mai frumos ghiveci din lume! Şi când te gândeşti că ţi-ai amintit de aniversarea mea!

— Asta nu este tot! spuse Christopher, eliberându-se. Am prevăzut o mică petrecere cu Ben!

O roşeaţă bruscă aprinse obrajii lui Jenny şi inima începu să-i bată să-i spargă pieptul.

— Cu Ben?

— Desigur. El m-a sfătuit să fac un vas ornamental pentru flori. Şi avem nişte planuri, de aceea trebuia să te trezeşti devreme.

În aceeaşi clipă, zgomotul familiar al maşinii lui Ben răsună pe alee. Prea emoţionată pentru a schiţa cel mai mic gest, Jenny rămase ţintuită locului, în timp ce

Christopher se repezi să deschidă uşa. Ben intră, ascunzând la spate o ferigă imensă în ghiveci.

— La mulţi ani, spuse el, punând planta în suportul nou, strălucitor.

După care, o sărută uşor pe Jenny pe obraz.

— Dacă aş fi ştiut ce se complotează, spuse ea, străduindu-se să pară naturală, m-aş fi făcut prezentabilă pentru această ocazie.

— Eşti absolut perfectă, o asigură Ben. Şi acum, la drum, adăugă.

— Pot să ştiu măcar unde mergem?

— În niciun caz. Este o surpriză!

Ben şi Christopher schimbară o privire complice în timp ce, cu mâinile în şolduri, Jenny se uita la ei cu prefăcută severitate.

— De acord, de acord. Cum trebuie să mă îmbrac?

— Eşti foarte bine aşa, o asigură Christopher.

— Doar că ar fi de preferat să încalţi nişte pantofi, spuse Ben, examinându-i picioarele goale.

— Acordaţi-mi câteva clipe!

Jenny alergă până în camera sa într-o stare de spirit asemănătoare celei în care se afla odinioară în dimineţile de Crăciun, când mama sa încă trăia. Încălţă în grabă nişte tenişi şi se întoarse în bucătărie cu obrajii roz şi ochii strălucind de agitaţie.

— Gata!

Privirea mângâietoare a lui Ben se aţinti asupra ei. Jenny văzu încreţindu-se riduri de veselie în colţul pleoapelor lui.

— Eşti sigură că eşti gata pentru orice? o întrebă.

Ea dădu tăcută din cap. Aerul vibra de subînţelesuri.

Totuşi, Christopher trepida de nerăbdare.

— Plecăm, da sau nu?

O luară pe o cărare care şerpuia pe marginea lacului. Merseră un anumit timp drept, apoi descriseră un arc de cerc aşa încât, din când în când, zăreau apele strălucind printre ramurile arborilor. Drumul părea puţin umblat; pe alocuri, era chiar năpădit de vegetaţie. Ben deschidea

marşul, urmat de Jenny, apoi de Christopher însoţit de cei doi câini. Jenny observa jocul muşchilor puternici sub materialul cămăşii.

— Drumul acesta nu este întreţinut deloc, remarcă ea.

— Exact. Iar furtunile din ultima iarnă au cauzat mari stricăciuni.

Un copac culcat peste drum tocmai le bara trecerea.

— Voi veni cu fierăstrăul mecanic, spuse Ben. Acum, va trebui să escaladăm puţin.

Se întoarse şi, fără să asculte protestele lui Jenny, o ridică de talie pentru a o ajuta să treacă peste copac. Jenny scoase un strigăt gâtuit. Ben zâmbi punând-o din nou pe pământ şi reluă marşul.

— Unde suntem? întrebă tânăra femeie puţin mai târziu.

— Pe proprietatea mea. Mai departe, ne vom apropia de lac.

— Scrie în carte! spuse Christopher.

— Ce carte?

Jenny se întoarse şi, timp de o clipă, avu ciudata impresie că are un străin în spatele ei. Nu mai era băiatul plăpând şi nervos care-şi rodea unghiile şi-şi petrecea timpul în faţa televizorului, ci un tânăr bărbat care părea că dobândise forţă şi mai ales siguranţă.

— Ştii bine, cartea pe care mi-a adus-o Ben. Cea pe care a scris-o bunicul său.

— Se vorbeşte despre acest loc?

— Vei vedea!

— Este o aniversare foarte misterioasă, spuse Jenny, prefăcându-se contrariată.

În realitate, se simţea mai liberă şi mai uşoară ca niciodată.

Aerul răcoros al dimineţii, saturat de parfumul pătrunzător al pinilor, o umplea de o bucurie neaşteptată. Puţin o interesa destinaţia, atâta timp cât mergea pe urmele lui Ben, admirându-i paşii regulaţi şi savurând atingerea subită a mâinii sale când se întorcea pentru a o

ajuta să depăşească o trecere dificilă.

După o jumătate de oră de drum, ajunseră la un luminiş scăldat în soare. În depărtare se zărea lacul, strălucind în aerul tare al dimineţii. În mijlocul luminişului să înălţa o cabană din trunchiuri de copac.

— Ea este! exclamă Christopher, repezindu-se în fugă pentru a o examina mai de aproape.

Ben clătină din cap, zâmbind.

— Cui îi aparţine? întrebă Jenny.

— Presupun că, acum, este a mea. Totuşi, în ce mă priveşte, va fi mereu cabana bunicului. El a construit-o, cu ajutorul tatălui meu.

— Povesteşte asta în cartea pe care mi-a împrumutat-o Ben! spuse Christopher, întorcându-se spre ei. O numea cabana sa de pescuit. Aici şi-a scris cartea.

Visătoare, Jenny se gândi la Ben, copil. Şi-l imagina ajutându-şi bunicul să construiască o cabană chiar în acest luminiş, ascultându-i ordinele, concentrat, mintea sa tânără şi perspicace înregistrând tot ce era de învăţat.

Se apropiară. O bucată din rădăcina unui copac, lustruită de timp, ţinea loc de clanţă la uşă.

— Ridic-o, îi spuse Ben lui Jenny.

Aceasta îl ascultă şi uşa se deschise. Din prag, Jenny cercetă interiorul încăperii. Era pe deplin conştientă de prezenţa lui Ben în spatele ei. Acesta îşi puse mâinile pe umerii săi şi se înfioră de încântare.

Încăperea vastă conţinea un şemineu, două ferestre mici care dădeau spre lac, un pat de scânduri şi o masă rustică. De pereţi erau prinse etajere, cât şi cuiere confecţionate din ramuri de copaci.

Jenny examina încăperea fără să se mişte, în timp ce Christopher se repezea în toate ungherele, pipăind totul şi scoţând strigăte de încântare.

— Ascultaţi, spuse subit Ben, avem toată ziua pentru a explora acest loc. Deocamdată, Christopher, va trebui să te gândeşti să prinzi prânzul. Undiţele sunt acolo în colţ, iar momelile pe etajera de deasupra.

— Contezi pe Christopher să ne hrănească? întrebă

Jenny când fiul său se îndepărtă cu tot echipamentul de pescuit, în compania câinilor.

Ochii lui Ben străluciră de maliţie când scoase un pachet de sub cămaşă.

— Bacon, îi şopti, aruncându-l pe masă cu un aer de conspirator.

Amândoi izbucniră în râs. Ben înaintă cu un pas, la fel şi ea şi, brusc, se aflară unul în braţele celuilalt, sărutându-se cu aviditate. Toate incertitudinile lui Jenny dispărură când se abandonă dorinţei. Avu din nou senzaţia că este transportată într-o altă lume, străină şi magică în acelaşi timp.

Când se despărţiră, amândoi respirând greu, tânăra femeie îşi lipi faţa de umărul lui Ben.

— Niciodată n-am… Pare atât de ireal, bâigui ea.

— Nimic nu este mai real, îi şopti la rândul său Ben, la ureche.

Îi simţea respiraţia caldă ridicându-i părul.

— Dar deocamdată, adăugă el îndepărtându-se cu regret, trebuie să aprind focul.

Înainte de a ieşi, se sărutară iar, mai potolit.

— Ai trăit întotdeauna la Tucker’s Pond? întrebă Jenny.

Aşezată turceşte, îl privea pe Ben punând lemnele pentru foc în mijlocul luminişului.

— Nu. Noi locuiam la Augusta, dar trăiam la Tucker’s Pond o bună parte a anului. Bunicul şi părinţii mei aveau terenuri pe malul lacului.

— Unde sunt acum?

— Bunicul a murit; părinţii au ieşit la pensie. Încă locuiesc în Maine, dar continuându-şi drumul mereu puţin mai departe spre sud, în fiecare iarnă.

— Există jurişti printre ei?

— Toată familia este în profesie, inclusiv mama, adăugă Ben zâmbind.

Jenny asimilă vestea. I se părea surprinzător să-l descopere înzestrat cu o familie, în timp ce ea şi-l imaginase ducându-şi lupta ca un lup singuratic.

— Ai fraţi şi surori?

— Un frate. Un trădător, trecut în diplomaţie!

Jenny se încruntă.

— Mi-ai vorbit de Boston, într-o seară. Acolo ai profesat?

— Un timp. Am lucrat pentru Gunderson şi Lathrop. Fu o surpriză pentru Jenny să audă rostindu-se numele prestigiosului cabinet juridic. Nu arătă, totuşi.

— Totul mergea ca pe roate, reluă Ben şi eram pe punctul să mă asociez, când, într-o zi, mi-am dat seama că nu simţeam nicio plăcere făcând ce făceam. Îmi lipsea Maine, relaţiile pe care le întreţineam aici, modul de viaţă de aici.

Profesam o meserie bănoasă, dar care nu mă mulţumea. Aşa că am lăsat totul baltă.

„Philip n-ar fi sacrificat pentru nimic în lume o asemenea poziţie plăcerii sale”, se gândi pe neaşteptate Jenny.

— Mă întreb… Viaţa la Tucker’s Pond este oare atât de stimulantă?

Ben zâmbi.

— Găseşti plictisitor de moarte să judeci întâmplări petrecute la beţii de pomină de sâmbătă seara, sau să rezolvi certuri care se poartă pe câţiva centimetri pătraţi de teren?

— Cam aşa…

— Nu ocup decât temporar această funcţie. La moartea judecătorului Hurley, în ianuarie, am fost propus să-i termin mandatul. Şi pentru a spune totul, consider asta departe de a fi plictisitor.

Legea este lege, indiferent de nivelul la care se plasează. Dar am şi o clientelă pe care o voi relua îndată ce mă voi elibera.

— Chiar în aceste condiţii, îmi închipui că Tucker’s Pond nu este plin de afaceri cu adevărat delicate.

— Clientela mea se întinde dincolo de Tucker’s Pond. Şi apoi, din când în când ţin conferinţe la şcoala de drept. În plus, cum m-am despărţit prin bună înţelegere de

asociaţii mei din Boston, mai fac uneori apel la serviciile mele... Vezi că nu sunt complet în afara acţiunii, adăugă după o pauză.

Jenny încercă să facă să se potrivească imaginea bărbatului care lucra la standul domnului Hopworth, cu bustul gol şi transpirat, cu cea a unui avocat cu o reputaţie, după toate aparenţele, bine stabilită.

— Îmi prezinţi o persoană complet diferită, spuse ea încet. Mărturisesc că mi-e greu să mă obişnuiesc cu ea.

Ben înconjură focul care ardea acum înalt şi luminos şi veni s-o ajute să se ridice.

— Asta schimbă ceva? o întrebă scrutându-i privirea.

— Nu, bineînţeles că nu. Trebuie să mă obişnuiesc, atâta tot.

— Poate putem accelera lucrurile.

Îi prinse faţa în mâini şi se aplecă pentru a o săruta.

— Ei! Am prins unul!

Strigătul îi despărţi. Totuşi, privirile rămaseră aţintite una în alta înainte de a se întoarce spre mal, unde Christopher scotea din apă un peşte de talie respectabilă. I se alăturară şi-i admirară captura.

Mâncară file de biban prăjit cu bacon la foc de lemne.

— Este cu certitudine delicios, declară Jenny lingându-şi degetele.

— Iată un bărbat capabil, spuse Ben, arătându-l pe Christopher. Şi ştii, ar fi fost în stare să-l gătească, dar mi-a fost milă de el.

— Este adevărat, mamă. Aş fi putut! Totul este explicat în cartea bunicului lui Ben. Chiar şi modul de a aprinde un foc când plouă! Şi ce se poate mânca atunci când te găseşti în pădure, fără provizii. De exemplu, păpădie şi scoarţă de mesteacăn.

— Te cred pe cuvânt! Dar dacă nu aveţi nimic de spus, prefer să mai iau din peştele acesta delicios!

După ce spălară vasele în lac, se întinseră leneşi la soare. Apoi explorară pădurea înconjurătoare. Christopher mergea în frunte, scoţând strigăte la fiecare descoperire. Jenny şi Ben mergeau alături în tăcere, mâinile atingându-

li-se din când în când. Păsărelele cântau zgomotos şi soarele se juca prin frunze, presărând drumul cu pete de umbră.

— Nu vorbeşti niciodată despre dragoste, spuse brusc Jenny. N-ai pe cineva în viaţa ta?

Ben îi aruncă o privire scurtă, înainte de a întoarce capul.

— Acum mult timp, da…

Jenny îşi simţi inima grea în piept.

— La Boston?

Chiar dacă întrebarea îi răscolea o durere, nu se putea împiedica s-o spună.

— Da. Ea îşi termina studiile de medicină. I s-a oferit un post foarte interesant într-un spital din Noul Mexic. Era foarte conştientă că nu trebuia să lase să treacă această şansă. Numai că rădăcinile mele erau aici şi, cum nu reuşeam să mă gândesc să părăsesc totul, ne-am despărţit. Am multă stimă pentru ea. Era o fată cumsecade.

Jenny clătină din cap. Asta i se potrivea întru totul lui Ben, să rămână imparţial.

Se întoarseră în luminiş. După ce aruncară apă peste cenuşă, pentru a se asigura că focul se stinsese complet, după o ultimă privire spre cabană, o luară pe drumul de întoarcere.

— Este cea mai frumoasă aniversare a mea! spuse Jenny, luând mâna pe care i-o întinse Ben, pentru a o ajuta să treacă peste un trunchi.

— Oh, dar petrecerea nu s-a terminat!

Jenny îl privi, uluită. Oare ce-i mai putea propune?

— În seara aceasta, vă invit pe amândoi să cinăm la restaurant.

— Nu se poate! Unde?

— La doamna McCracken, un local cunoscut doar de oamenii din regiune. Serveşte numai la comandă.

— Hm… interveni Christopher, cu un aer încurcat. Doar că… Ar fi trebuit să vă vorbesc de asta mai curând, dar doamna Hazelton m-a invitat să petrec noaptea la ea, cu nepotul său. Vom pune cortul în grădină.

— Du-te fără regret, Christopher, exclamă Jenny. M-ai făcut deja să petrec o zi formidabilă.

Christopher scoase un strigăt de bucurie. Totuşi, treptat, Jenny devenea conştientă de consecinţele acestei decizii. Acum, se gândea ea cu o emoţie de adolescentă, era ca o adevărată întâlnire. Doar ei amândoi, singuri.

— Trebuie să mă îmbrac, spuse tânăra femeie când ajunseră să vadă cabana.

— Nu este necesar, te asigur, răspunse Ben, cu o licărire amuzată în privire.

— Ţin la asta, este aniversarea mea!

— În acest caz… Voi trece să te iau pe la ora şapte. Pentru Tucker's Pond este târziu.

— Perfect!

Pe la ora şase, Plymouthul care se clătina îşi făcu apariţia la cotitura drumului, cu un băiat cam de aceeaşi vârstă cu Christopher aşezat lângă Adele. Christopher şi cu el îşi strânseră cu stângăcie mâna. Mai scund decât Christopher şi mai plinuţ, cu părul blond şi un zâmbet cordial, nepotul Adelei părea o fire plăcută. Probabil cei doi băieţi se vor înţelege, îşi spuse Jenny. îi salută cu gesturi largi pe tinerii care se îndepărtară.

Într-o stare de surescitare îmbinată cu nelinişte, Jenny alergă în baie. Trecând prin faţa oglinzii, îşi privi imaginea; în adâncul ochilor îi dansau mici luminiţe. Încercă să respire calm, pentru a se relaxa, dar fiecare fibră a trupului său părea să aibă propria viaţă. îi rămânea o oră pentru a-şi veni în fire, îşi aminti… Ieşi de sub duş cu capul înfăşurat într-un prosop şi îmbrăcă un halat de baie. Alegerea ţinutei va fi rapidă; nu-şi adusese decât o rochie din jerseu de un verde care i se potrivea tenului. Nu era chiar elegantă, dar pentru Tucker's Pond va fi perfect.

Sentimentul de anticipaţie bucuroasă nu i se domolise, dimpotrivă. Fusese deja singură cu Ben, mai înainte, dar nu cu scopul de a petrece un timp plăcut împreună. Închise ochii şi-şi lăsă gândurile să rătăcească spre seara care o aştepta.

Un ciocănit în uşa de la bucătărie o făcu să tresară.

Deschise ochii, brusc dezmeticită. Dumnezeule! Ben sosise şi ea nu era gata. Cu o mână pe cordonul halatului şi cu cealaltă menţinându-şi prosopul, alergă să deschidă uşa. În definitiv, o mai văzuse nu o dată în situaţii care nu erau cu adevărat în avantajul său, îşi spuse cu înţelepciune.

În bucătărie, rămase nemişcată. Trei siluete se conturau în spatele plasei împotriva ţânţarilor, de la uşă.

— La mulţi ani! strigară trei voci în cor.

— Pentru Dumnezeu, deschide uşa, Jenny! adăugă cea a lui Philip. Avem braţele încărcate cu mâncare. Desigur ţi-i aminteşti pe Craig şi Tina?

Capitolul 8

Deschizând uşa, Jenny tremura din toate încheieturile. îl recunoscu pe Craig Downing, un avocat prieten al lui Philip. Cât despre tânăra femeie – Tina nu-ştiu-cum – Jenny îşi aminti vag că o întâlnise în timpul unei serate.

Philip o sărută pe obraz.

— Bună seara, iubito! Doar nu-ţi imaginai că voi uita de aniversarea ta?

Ţinea în braţe două sticle de şampanie şi în mâna liberă toarta unui coşuleţ.

— Ar fi trebuit să mă anunţi, Philip, spuse Jenny, gata să plângă.

— În acest caz, n-ar mai fi fost o surpriză.

Philip o îmbrăţişă. Când îi dădu drumul, Tina, o femeie scundă, brună, în pantaloni colanţi şi cu o tunică înflorată, o sărută.

Îşi puse geanta mare pe masă.

— Aşteaptă să vezi ce ţi-am adus! Totul vine de la acel restaurant nou... Cum se numeşte, Craig? Bellisario? Este un loc formidabil, noul loc de întâlnire al lumii bune din Boston. Este o mâncare pe bază de creveţi şi escalop. Şi acea chestie minunată cu vită...

— Voal învoltini, precizează Craig. Nu găseşti că sună uşor ilegal?

Izbucni într-un râs zgomotos, împărtăşit curând de Philip.

— Nu, este chiar formidabil, o asigură Philip pe Jenny. Este prosciutto înăuntru şi provolone pe foi de plăcintă. Vei vedea, îţi va plăcea la nebunie. Dar mai întâi, trebuie să punem şampania la rece.

Subit, bucătăria răsuna de discuţii, râsete şi diferite zgomote. În mijlocul acestei agitaţii, Jenny avea impresia că inima i se transformase într-un bloc de gheaţă.

— Măcar dacă aş fi ştiut că veniţi... repetă cu o voce slabă.

Philip îi adresă un zâmbet larg.

— Haide, iubito, încetează să te frământi. Bineînţeles că dacă ai fi aflat despre venirea noastră, te-ai fi făcut frumoasă pentru a ne întâmpina. Dar asta n-are nicio importanţă; eşti întotdeauna la fel de frumoasă. Acum, du-te să-ţi usuci părul în timp ce noi pregătim petrecerea.

În camera sa, Jenny se prăbuşi pe marginea patului. Îşi desfăcu prosopul ud şi-şi lăsă părul umed să-i cadă jalnic pe umeri. Trebuia să-l anunţe pe Ben. Numai că telefonul se afla în salon. Şi cum să vorbească în faţa celorlalţi? Chiar şi fără martori, va fi deja destul de greu să încerce să-l facă să înţeleagă că... ar fi dat orice ca lucrurile să se petreacă altfel. În cele din urmă se strădui să-şi descurce părul şi să-l usuce. Apoi, evitând cu grijă să privească rochia verde, îmbrăcă ţinuta obişnuită: blugi, pulover şi mocasini.

În clipa în care ieşea din cameră, îl auzi pe Philip spunând pe un ton de confidenţă:

— Desigur, aţi auzit vorbindu-se de Buzz Carmichael. Ce legendă, tipul acesta, nu-i aşa? Şi locul acesta, nu este minunat? Este un adevărat noroc să fiţi invitaţi aici; vom trezi invidii!

Se întoarse la apropierea lui Jenny.

— Ah, iat-o la timp pe Jenny. Vorbeam cu Craig despre cabană.

— Philip, vrei să mă scuzi o clipă? Am de dat un telefon.

— Du-te, iubito. Apoi, vom bea şampanie.

Jenny aruncă o privire nervoasă la ceas. Ridică

receptorul când se ciocăni la uşă. Tina, care se afla în bucătărie, se grăbi la uşă.

— Bine ai venit, oricine ai fi! exclamă cu vocea sa stridentă. Petrecerea este pe punctul să înceapă. Intră!

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu…

Vocea lui Ben… Totuşi, exuberantă, Tina îl trăsese deja înăuntru.

La vederea sa, Jenny avu impresia că inima i se opreşte în loc. îl găsea extrem de seducător în pantaloni bej şi cămaşă albastră proaspăt călcată, cu părul negru şi des încă umed de la duş. Ochii albaştri ca noaptea trecură repede peste invitaţi înainte de a se opri asupra lui Jenny, paralizată de emoţie.

— Bună seara, spuse cordial Philip. Cred că noi ne-am mai întâlnit. Eşti Ben. Ben…

— Sullivan.

— Da, da, aşa este. Ei bine, intră, Ben. Organizăm o mică serată pentru aniversarea lui Jenny. Iată-i pe Craig Downing şi pe Tina Beckwith, care ţi-a deschis. Ben întreţine rezidenţele secundare de pe malul lacului, le explică Philip prietenilor săi. Jenny spune că se înţelege minunat cu fiul său. De fapt, unde este Christopher?

— La nişte prieteni. Philip, trebuie să-ţi spun, Ben nu este…

Se opri, cu o privire neputincioasă adresată lui Ben.

— Philip, Tina şi Craig tocmai mi-au făcut o surpriză sosind…

— Oh, înţeleg.

Dacă tonul lui Ben rămânea detaşat, Jenny îi ghicea tensiunea din contracţia maxilarului.

Philip scoase un plic din buzunar şi-l agită deasupra capului.

— Ţi-am adus un mic dar de aniversare, spuse îmbrăţişând-o pe Jenny. Am trecut pe la tine pentru a-ţi lua corespondenţa. N-am dezlipit plicul la abur, iubito, îţi jur! Cu toate acestea ştiu ce conţine. Vezi, am prânzit de curând cu Will Forrester – decanul şcolii de drept, preciză spre Ben – şi mi-a spus secretul… Această micuţă şi-a

trecut strălucit examenul! A terminat chiar prima din clasa sa!

Tina fluieră scurt, apoi, revenindu-şi, o felicită.

— Felicitările mele, spuse Ben, a cărui privire părea s-o străpungă pe Jenny.

Totuşi, neobosit, Philip continuă:

— Admit că evenimentul merită să fie sărbătorit. Totuşi, adevărata veste bună, va fi că ne vom anunţa oficial logodna în acest weekend, adăugă trecându-şi un braţ de proprietar în jurul taliei lui Jenny. Craig, vrei să scoţi dopul de la şampanie? Alătură-te nouă, Ben, te rog. Am adus de la Boston mâncăruri delicioase; ce-i mai fin, într-adevăr.

— Oh, da, rămâi! exclamă Tina, agăţându-se de braţul său. Sunt sigură că vei aprecia escalopul de vită al lui Bellisario.

Ben se eliberă blând dar ferm din strânsoarea sa.

— Este foarte amabil din partea voastră, spuse politicos, dar sunt aşteptat în altă parte. Încă o dată, felicitări, Jenny. Pentru tot.

Plecase. Curând se auzi zgomotul maşinii care se îndepărta.

Philip se întoarse spre Jenny.

— Micuţa asta este încă în stare de şoc. Ei bine, deschide scrisoarea aceea şi citeşte tu însăţi vestea cea bună.

— Păcat că n-a rămas, spuse visătoare Tina. Acest Ben pare un tip fermecător.

Remarca îi atrase o privire nemulţumită de la Craig.

Totuşi, cu un aer năucit, Jenny învârtea scrisoarea între degete. Trei săptămâni mai înainte, vestea ar fi făcut-o să nu-şi mai încapă în piele de bucurie. Acum, frazele care îi anunţau vestea cea bună îi păreau o înşiruire de cuvinte lipsite de o semnificaţie reală.

Philip îi întinse o cupă. Ea bău dintr-o înghiţitură şampania şi încercă să zâmbească, în ciuda amărăciunii pe care i-o lăsă în gură.

Reuşi să treacă peste încercarea cinei, dând din cap şi zâmbind când cineva i se adresa. Din fericire, Craig şi

Tina, care ţineau să se distreze, vorbeau fără încetare. Însuşi Philip, după câteva cupe de şampanie se arătă mai vesel şi mai vorbăreţ decât avea obiceiul.

— Ştii la ce mă gândesc, iubito? îndată ce te întorci la Boston, trebuie neapărat să te împaci cu tatăl tău. Ai făcut bine să-i ceri cabana; şi el a răspuns favorabil, nu-i aşa? Trebuie să continui mişcarea.

Se întoarse spre prietenii săi.

— Neînţelegeri de familie, explică el cu un aer important. Dar nimic ce nu poate fi rezolvat.

Jenny păstră tăcerea.

Pe la ora zece, Craig şi Tina se retraseră pentru a se duce la motelul unde rezervaseră camere. După plecarea lor, sub pretextul aranjării, Jenny întârzie un timp în bucătărie, în timp ce Philip se instală la gura sobei. Când veni să i se alăture, tânăra femeie îl găsi aţipit în fotoliu. Drumul lung, ingerarea unei cantităţi neobişnuite de alcool, veniseră de hac rezistenţei sale. îl scutură uşor.

— Sunt obosită, Philip. Mă duc să mă culc. Ţi-am pregătit o lanternă. Patul tău este pregătit în bungalou.

Bărbatul deschise ochii, cu un aer dezorientat şi uşor dezamăgit. Se ridică totuşi, fără să crâcnească, o sărută pentru a-i ura noapte bună şi porni pe drumul spre bungalou.

Jenny aştepta ca lumina din cameră să se stingă pentru a îmbrăca o vestă, a pune mâna pe o a doua lampă şi a ieşi în noapte.

Ca în fiecare seară, temperatura scăzuse şi se înfioră grăbind pasul de-a lungul drumului ud care ducea la Ben. Avea un nod în gât şi-şi stăpânea cu greu lacrimile.

Ben se întorsese; camera de zi era luminată. În faţa uşii, cu un nod de îngrijorare în stomac, făcu o pauză. În sfârşit, se hotărî să bată.

El îşi schimbase ţinuta de oraş cu nişte pantaloni de catifea reiată şi un pulover albastru. Cu un sentiment de disperare, tânăra femeie îi cercetă expresia la lumina slabă a verandei.

— Ben, eu…

— Ai într-adevăr un talent să pici în cele mai neaşteptate clipe.

Părea amuzat, dar tonul îi era tăios, lipsit complet de tandreţe.

— Voiam să-ţi explic…

— Ce să-mi explici? Situaţia pare perfect clară.

Ben intră şi Jenny îl urmă, închizând uşa după ea.

— Nu ştiam de venirea lor, înţelege!

Chiar nu este vina mea dacă…

— Nu-ţi reproşez nimic…

Stăteau faţă în faţă, în lumina scăzută a focului de lemne.

— Mă simt atât de prost! izbucni Jenny. A fost o zi minunată şi iat-o stricată.

Ben zâmbi amar.

— Nu complet, Jenny. L-am sunat pe Jed Benton, un vechi prieten pescar şi m-a însoţit la McCracken. Am mâncat nişte crabi senzaţionali. Desigur, nu la fel ca la Bellisario.

— Eşti nedrept!

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să spun asta.

Totuşi, el păstra distanţa şi nu-i propuse să se aşeze.

— Oricum, consider puţin bizară ideea de a considera stricată aniversarea ta, de sosirea inopinată a viitorului soţ…

— Philip nu este viitorul meu soţ! izbucni Jenny.

Apoi tăcu, roşie de ruşine.

— Ah, da? El pare convins de contrariul, replică tăios Ben. Cred că am auzit vorbindu-se de logodnă.

— Philip şi cu mine trebuie să vorbim despre asta.

Ben se dădu înapoi.

— Este greu de luat decizii când nu ştii ce vrei, spuse cu un calm exasperant.

— Eu ştiu ce vreau!

El îi aruncă o privire iscoditoare, înainte de a se duce să se sprijine cu coatele de placa şemineului. Aşa stătuse şi în timpul ultimei sale vizite, îşi aminti Jenny. Şi de data aceea o sărutase. Amintirea o făcu să se strâmbe de

durere.

În seara aceasta era altceva, putea jura.

— Crezi că ştii, reluă Ben. Şi până în această seară, credeam şi eu că ştii ce vrei.

— Îmi reproşezi, în timp ce n-am nimic de-a face cu acei oameni.

— Nu despre ei este vorba, Jenny. Este vorba să ştii să faci alegerile.

Iritarea o cuprindea treptat pe tânăra femeie. Strânse pumnii.

— Îţi interzic să-mi ţii predici în legătură cu acest subiect! Sunt doisprezece ani de când fac alegeri! L-am crescut pe Christopher, am muncit, mi-am reluat studiile şi toate astea le-am hotărât singură, fără nimeni care să mă ajute!

Ben o studie o clipă.

— Nu pun în discuţie ce ai făcut, spuse în sfârşit. Numai că viaţa este astfel făcută, Jenny, încât se întâmplă să fii confruntat permanent cu alegeri.

— Am un lung antrenament în urma mea! Şi pot să continui fără sfaturile tale, judecător Sullivan!

Cu aceste cuvinte, fără să aştepte replica, Jenny alergă la uşă şi fugi în noapte.

* * *

A doua zi, Craig şi Jenny îşi făcură o apariţie matinală. Jenny, care nu dormise toată noaptea, trebui să facă eforturi de amabilitate în timpul micului dejun. îi părea că nu vor pleca destul de curând spre

Boston şi aştepta cu nerăbdare să regăsească liniştea cabanei goale. Obosit de excesele din ajun, Philip declară că baconul mirosea bine, dar că ar prefera să bea o ceaşcă din acel minunat espresso servit la Bellisario. Reflecţie care-l făcu să râdă pe Craig. Şi acum, căzură amândoi de acord asupra faptului că viaţa liniştită de la Tucker’s Pond comporta unele inconveniente.

— Ca acela de a nu te putea duce imediat la Bellisario? sublinie Jenny, ţâfnoasă. Cei doi bărbaţi o priviră uimiţi, apoi îşi reluară conversaţia. Tina îşi pilea o

unghie.

— Le-am lăsat să crească, înţelegi, explică ea. Şi acum, trebuie să mă hotărăsc dacă le tai pe toate, sau dacă aştept ca aceasta să le ajungă pe celelalte.

— Poate ar fi de preferat, răspunse Jenny, muşcându-şi limba pentru a-şi stăpâni o replică sarcastică.

În acea clipă, intră Christopher. Când descoperi toată lumea aceea din jurul mesei făcu o mină atât de rece, încât Jenny se grăbi să spună:

— Ce surpriză plăcută, nu-i aşa, Christopher? Ţi-i prezint pe Tina şi Craig. Pe Philip, evident, îl cunoşti.

— Bună ziua, Christopher, spuse Philip, pe un ton plin de antren. Sper că ai petrecut o vacanţă plăcută? Pariez că ai stat tot timpul la pescuit.

— Mi s-a întâmplat.

— Ai prins mult peste? întrebă Craig.

— Puţin.

— M-am gândit întotdeauna că mi-ar plăcea să pescuiesc, spuse Tina. Doar că n-aş vrea să dezgrop râme.

Christopher îi aruncă o privire dispreţuitoare:

— Nu folosesc viermi, ci momeli.

— Oh! Ei bine, trebuie să fie extrem de greu de prins.

Jenny se temea de o izbucnire din partea lui Christopher. Dar interveni Craig, râzând:

— Taci, Tina! îţi explic pe drum.

Se întoarse spre Christopher.

— Eşti foarte bronzat. Probabil petreci destul de mult timp afară.

— Da.

Dacă, pe de-o parte, răceala fiului său o rănea pe Jenny, pe de alta, nu-i putea reproşa asta. Aceşti oameni făceau remarce atât de stupide!

Sub pretextul că luase un mic dejun copios la doamna Hazelton, Christopher refuză să ia loc la masă şi se retrase foarte repede în camera sa.

— Ce drăguţ! declară Tina. Eşti norocoasă să ai un băiat mare ca el.

— Sunt conştientă de asta, replică Jenny.

— Este un micuţ cumsecade, întări Philip. îi lipseşte doar o mână fermă care să-l conducă. Asta este ce intenţionez să remediez eu.

Apoi, Tina declară că aerul de la ţară o regenera.

— Tot oxigenul acesta! Ar trebui să luăm regulat o gură de aer curat. Este excelent pentru minte.

Philip căzu de acord cu ea, dar adăugă că spera că Jenny se simţea destul de regenerată.

— Aştept cu cea mai mare nerăbdare întoarcerea ta, iubito. Mă gândesc într-adevăr la ce am spus ieri în legătură cu logodna noastră.

Mă grăbesc să fii acolo, pentru a putea face planuri. Oare cum să-i spună că Bostonul îi părea la milioane de ani-lumină? se întrebă Jenny şi că începea să se simtă mai mult acasă la Tucker’s Pond, decât fusese vreodată la Boston?

În sfârşit, ridicară tabăra. Tânăra femeie îi privi plecând din uşa, agitând mâna, apoi, asemenea unei fantome, reveni în casă.

Niciun zgomot nu se auzea din camera lui Christopher. Probabil citea, se gândi tânăra femeie. Se gândi să intre, să-i vorbească, dar în cele din urmă renunţă. Se simţea prea obosită, prea vulnerabilă, cu mintea prea confuză pentru a aborda cu el subiecte penibile. Să-şi rezolve propriile probleme şi apoi va vedea!

Cuprinsă de descurajare, se aşeza pe canapea. Putea oare să fi risipit atâta energie în ultimii ani în urmărirea unui scop care de acum nu mai însemna nimic pentru ea? îşi aminti de acea dimineaţă în care se dusese acasă la Ben, cu ceaşca în mână. El o invitase să intre şi stătuseră de vorbă. Ea îi povestise planurile sale, despre înscrierea la barou şi dorinţa de a se asocia cu ceilalţi avocaţi din cabinet. Şi Ben îi replicase cu un zâmbet uşor ironic: „Şi atunci, tatăl tău va fi obligat să-ţi recunoască valoarea”. Vorbele lipsite de respect o iritaseră, totuşi, observaţia aceea nu conţinea o parte de adevăr? Mare parte a deciziilor sale nu fuseseră luate oare din revoltă faţă de tatăl ei?

Jenny scutură neliniştită din cap. Nu. Fusese mai mult. îi plăcea dreptul şi dorea sincer să devină avocat. Philip şi cu ea petrecuseră ore întregi discutând planuri de viitor.

În acest caz, de ce acest veşmânt atât de bine croit, se rupsese brusc la cusături?

Oh, cunoştea răspunsul. Din cauza unor ochi albaştri ca noaptea, a unui zâmbet şovăitor, a unei guri care îi aprindea dorinţa când o săruta, a unor braţe a căror îmbrăţişare puternică o lăsa fără forţe…

În felul său, Philip era un bărbat cinstit şi bun. Ambiţios, desigur, dar asta n-o jenase vreodată. Dacă faptul că ea era fiica lui Buzz Carmichael sporea interesul pe care i-l purta, cine era ea să arunce prima piatra? Nu vedea în el un refugiu pentru Christopher şi pentru ea? Măcar dacă ar simţi pentru el fie şi a zecea parte din pasiunea pe care o aprindea Ben în venele sale… Dar asta era atât de important? Organizarea unei vieţi întregi putea oare depinde de o simplă atracţie fizică?

Subit, Jenny închise ochii şi-l auzi pe Christopher intrând în încăpere.

— Chiar suntem obligaţi să ne întoarcem la Boston? o întrebă pe un ton tânguitor.

Jenny se îndreptă.

— Vreau să spun, trebuie să trăim obligatoriu acolo? preciză el.

— Cunoşti răspunsul.

— Dar de ce? Oamenii trăiesc aici tot anul. Ben o face, noi de ce nu?

— Trebuie să mă întorc pentru a-mi termina studiile, Christopher.

— Şi când vei avea diploma? insistă el cu o privire rugătoare.

— Asta nu este casa noastră, ci a bunicului tău.

— Este aproape mereu neocupată.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că nu ne aparţine. În plus, nu este adaptată vieţii pe timpul iernii.

— Am putea s-o amenajăm. Ben ştie s-o facă.

— Există şi alte motive. De exemplu, meseria mea. Ştii că trebuie să muncesc. Şi tu, cum vei studia?

— Există scoli şi în Maine!

— Bineînţeles, dar… Christopher, credeam că vei înţelege. Toate contractele mele profesionale sunt la Boston. Aici nu voi găsi de lucru.

— Ben este avocat şi trăieşte la Tucker’s Pond, se încăpăţâna Christopher.

Timp de câteva secunde, Christopher o privi.

— În acest caz, te vei căsători cu Philip, aşa este?

Obrajii lui Jenny se îmbujorară. Ezită, apoi răspunse cu prudenţă:

— Philip doreşte ca toţi trei să formăm o familie. Nu ţi-ar plăcea să trăim împreună şi să avem activităţi comune?

Sub privirea directă a fiului său aţintită în a sa, Jenny se agită, încurcată.

— Ce idee formidabilă! spuse în sfârşit băiatul.

— Eşti nedrept, Christopher.

— Eu aici vreau să trăiesc, ripostă el, cu un uşor tremur în voce. Dacă nu pot acum, o voi face când voi putea să părăsesc şcoala. Îmi voi construi propria casă, urmând planurile bunicului lui Ben. Voi reuşi, să ştii!

— Oh, Christopher, mi-ar plăcea ca lucrurile să fie atât de simple. Ştiu că-ţi par uşoare, dar crede-mă, nu sunt. Atâţia parametri intră în joc. Înainte de orice, trebuie să-mi termin studiile de drept, să-mi obţin diploma şi înscrierea în barou. Sunt sigură că înţelegi.

— Da, da, mereu aceleaşi trucuri, ripostă băiatul, cu ochii aţintiţi cu încăpăţânare în podea.

— Nu-ţi vreau decât binele, Christopher. O ştii…

Se întrerupse, amintindu-şi cuvintele lui Pahilip, care voia să-l plaseze pe Christopher într-un internat. Loviturile de ciocan din capul său se intensificară.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, promise Jenny.

Băiatul îi adresă o lungă privire înainte de a părăsi încăperea.

Pe fereastră, tânăra femeie îl văzu ajungând la

ponton, cu mâinile în buzunare şi rămânând acolo îndelung, contemplând apa. În cele din urmă, puse mâna pe o piatră şi o aruncă furios în lac.

Când se culcă în acea seară, în ciuda răcorii nocturne, Jenny lăsă fereastra întredeschisă şi, mai nefericită ca niciodată, se vârî în pat.

Şi, în adâncul singurătăţii sale, ajunseră ecourile îndepărtate ale unor plăcute acorduri muzicale.

Capitolul 9

Christopher nu mai încercă să reia discuţia. Deşi uşurată, Jenny păstra un oarecare sentiment de stânjeneală. Deoarece nimic pozitiv nu ieşi din asta, nici pentru unul, nici pentru celălalt.

Ce povară purta pe umeri, îşi spuse, şi de cât timp Câte probleme şi responsabilităţi de înfruntat singură. Oh, desigur, existaseră nişte bărbaţi în aceşti ani. Totuşi, fusese întotdeauna fie prea obosită, fie prea preocupată de un baby-sitter angajat pentru a avea grijă de Christopher încât să profite cu adevărat de ieşirile sale. Şi încheia în mod regulat prin a pune o distanţă din ce în ce mai mare între ea şi cel pe care l-ar fi putut eventual interesa în mod serios. Evident, până la Philip, întâlnit la Prescott, Turner şi Bowing. Simţea pentru el prietenie, nimic mai mult. Oricum, nu acel gen de sentiment care te trezeşte noaptea cu dorinţa arzătoare a prezenţei fiinţei dragi…

Ceea ce simţea pentru Ben.

Din nefericire, multe puncte îi deosebeau.

Mai cu seamă, el îi dezaproba modul de viaţă. Gândindu-se la ultima lor conversaţie, roşi de mânie. O acuzase de slăbiciune şi refuzase să-i înţeleagă problemele!

Oricum, n-avea importanţă. Promisese să-l ia de soţ pe Philip.

Christopher fiind afară, fără îndoială pentru a explora pădurea şi drumurile de care nu se plictisea niciodată, Jenny se hotărî să lucreze la dosarele pe care le adusese.

Se aplecă deasupra lor, încercând în zadar să retrezească interesul pe care-l acorda mai înainte acelor

litigii şi revendicări care i se păreau acum atât de banale. În ciuda tuturor eforturilor de concentrare, chipul lui Ben Sullivan nu înceta să se interpună între hârtii şi ea şi vocea sa liniştită şi sigură îi răsuna în urechi. Cât îi invidia siguranţa… Oare cum putea avea atâtea certitudini? Viaţa era făcută din alegeri mereu noi, îi spusese. Jenny închise ochii, dar era şi mai rău. Acum, i se părea că simte forţa îmbrăţişării lui, căldura gurii sale peste a ei.

Se ridică brusc, împingând hârtiile şi, lăsând să-i cadă stiloul pe jos, îşi afundă faţa în mâini. Simţea o dorinţă nebună să alerge la el, să uite toate acele alegeri şi să se cuibărească, în sfârşit în siguranţă, în braţele sale. Totuşi, prea multe neînţelegeri îi despărţeau. Tânăra femeie îl rănise, chiar dacă fusese involuntar. Şi apoi, putea să renunţe, atât de aproape de scopul pe care îl urmărea de ani de zile?

Stăpânindu-şi lacrimile, adună hârtiile împrăştiate.

Christopher nu apăru la ora prânzului. Cu siguranţă, luase un sandviş cu el, îşi spuse Jenny. Se strădui să ronţăie ceva, dar nu-i era foame. Ziua care se anunţase însorită, se întuneca treptat. Sufla un vânt puternic din nord, făcând temperatura să scadă rapid. În cazul în care Christopher ieşise în blugi şi tricou, cum totul lăsa să se bănuiască, va fi repede îngheţat.

Jenny făcu câţiva paşi pe drumul care ducea la lac. Vederea canoei ancorată cuminte la ponton o linişti, deoarece valuri înspumate se formau deja sub acţiunea vântului. Totuşi, nu-şi putu alunga o uşoară nelinişte ajungând acasă.

După ce întârzie câteva clipe, se hotărî s-o sune pe Adele Hazelton pentru a o întreba dacă, din întâmplare, nu l-a zărit pe Christopher. Din tăcerea care urmă întrebării, Jenny înţelese că Adele se gândea la fuga nocturnă a lui Christopher. Foarte repede totuşi, ea reluă:

— Nu l-am văzut, dar nu poate să fie departe. Ştii cum sunt copiii, nu dau niciodată atenţie orei. Dacă i-ai telefona lui Ben? Poate s-a oprit la el.

Jenny se gândise la asta. Numai că, doar ideea de a

forma numărul o umplea de teamă. Totuşi, nu-i mai rămânea decât această soluţie. Adunându-şi tot curajul, ridică receptorul.

Niciun răspuns. Oricum, se mai putea ca fiul său să fie plecat cu Ben să taie lemne, sau să repare vreo împrejmuire…

Îşi impuse calm. Nimic alarmant deocamdată. Dacă la ora cinei Christopher nu se va fi întors, va mai fi timp să meargă la Ben. Dar va fi cu siguranţă inutil.

La sfârşitul după-amiezii, pătura de nori se îngroşa şi umbrele crepusculului se întindeau cu o rapiditate îngrijorătoare. Jenny sună la Ben, tot fără răspuns. Christopher nu era cu el.

Ieşi să inspecteze împrejurimile cabanei. Cu mâinile pâlnie în jurul gurii, strigă numele fiului său în mijlocul rafalelor de vânt, apoi, tremurând, se întoarse în cabană. Închise ferestrele, aprinse luminile, apoi începu să se învârtească în cerc. Ce să facă oare? Cât timp să aştepte înainte de a acţiona? Ar trebui să anunţe poliţia?

Stătea pierdută în mijlocul sălii. Şi apoi, subit, ştiu unde se afla Christopher. Desigur, la cabana de pescuit! Locul acela îl fascinase…

Totuşi, ce i se întâmplase de nu se întorsese când se înnoptase? îşi aminti starea proastă a drumului. Ar fi fost uşor să se rătăcească în întuneric. Avu imaginea lui Christopher rătăcind în adâncul pădurii, pierdut, îngheţat şi speriat.

Primul reflex fu să se repeadă afară. Se obligă totuşi să-şi schimbe mai întâi mocasinii cu nişte pantofi solizi de mers, să îmbrace un pulover şi să-şi înnoade în jurul taliei unul în plus, pentru Christopher. În sfârşit, înarmată cu o lanternă, părăsi cabana. O vijelie puternică o întâmpină îndată ce scoase nasul afară.

Credea că-şi aminteşte drumul de la cabană, dar era în plină zi când mersese pe el. Noaptea, totul era diferit. La răspântie, căută cu privirea casa lui Ben. Era tot adâncită în întuneric. Dacă măcar el s-ar fi putut afla alături! Ar fi dat mult să se refugieze în urma forţei lui şi a

cunoaşterii sale a pădurii.

Cu un oftat, Jenny porni sub adăpostul de arbori.

Datorită lanternei, se orientă totuşi destul de uşor. Din când în când îl striga pe Christopher, dar nu primea niciun răspuns, decât tânguirea vântului care se năpustea asupra vârfurilor copacilor. Apoi, pe măsură ce avansa, înaintarea îi devenea tot mai anevoioasă pe drumul denivelat şi încărcat de trunchiuri de copaci doborâte. Îngrijorarea îi sporea pe măsură ce i se întărea certitudinea că fiul său se dusese într-adevăr la cabană. Dacă o luase pe drumul de întoarcere după-amiaza, poate erau ore întregi de când rătăcea prin pădure.

Teama i se transformă în ranchiună când îşi prinse piciorul într-o reţea de rădăcini ajunse la nivelul solului şi era gata să cadă. Îşi imaginase că el înţelesese că fuga nu era o soluţie după ce lovise standul domnului Hopworth, dar schimbarea pe care crezuse că o ghiceşte în fiul său, nu era poate decât rodul imaginaţiei sale. La ideea că aceleaşi probleme ar putea să se pună din nou la întoarcerea lor la Boston, o cuprinse mânia. La urma urmei, Philip poate nu greşise gândindu-se să fie ţinut de o mână severă.

Şi apoi brusc, un trosnet asurzitor se auzi deasupra capului lui Jenny, în timp ce aproape în aceeaşi clipă o ramură imensă se izbi de sol, doar la câţiva centimetri de ea. Tânăra femeie rămase o secundă paralizată de spaimă, apoi se prinse de crengi pentru a-şi menţine echilibrul şi cu nenumărate precauţii începu să iasă de pe cărare, pentru a ocoli obstacolul.

Mai departe, cu lanterna ţinută solid în mână, trebui să escaladeze trunchiul de copac peste care o ridicase Ben şi această amintire trezi în ea o nostalgie dureroasă. Trecând peste el, se zgârie la mână fără să dea atenţie. Îndemnată de un sentiment de urgenţă care se intensifica, nu se mai gândea decât să meargă înainte.

La stânga se deschidea o prăpastie. Pe fundul ei şerpuia un pârâu mărginit de o mulţime de ferigi superbe pe care îşi amintea că le admirase şi prima dată.

Atunci era ziuă. În acea seară, de teamă că aluneca, privea cu nelinişte spre înclinaţia terenului. Oare de cât timp plecase? N-avea nici cea mai mică idee.

Considerând că se apropiase de cabană, îl strigă şi mai tare pe Christopher. Şi apoi, în timp ce scruta porţiunea de teren luminată de fasciculul lanternei, cu speranţa de a zări un indiciu al prezenţei fiului său, se împiedică de o rădăcină şi se întinse cât era de lungă pe drum. În cădere, lanterna îi scăpă şi o durere puternică îi sfredeli genunchiul. Rămase nemişcată pentru a-şi recăpăta respiraţia, apoi se aşeză. Ei bine, era mai mult sperietură decât vătămare. Genunchiul sângera prin materialul rupt al blugilor, dar rana nu părea gravă.

Acum, era vorba să găsească lanterna care se stinsese în cădere. În patru labe, pipăia cu mâinile întinse în faţă, când răsună un trosnet zgomotos. O ramură grea căzu şi de această dată o lovi în trecere, dezechilibrând-o şi rostogolind-o în adâncul prăpastiei.

* * *

Oriunde ar fi, se gândi Jenny confuz recăpătându-şi cunoştinţa, era întuneric. Oricum nu avea importanţă; va dormi până la răsăritul soarelui. Singurul inconvenient era ploaia aceea care o pătrundea până la os. Cu siguranţă, acoperişul fusese luat. îl va repara Ben. Ştia să facă astfel de lucruri. Subit, totul părea atât de simplu, atât de evident. Îşi aminti că puţin timp înainte plutise în confuzie, fără să-şi amintească pentru ce motiv. Adevărul era totuşi limpede. îl iubea pe Ben, asta era tot ce conta. Viitorul se anunţa luminos, acum că înţelesese asta. Junghiuri de durere îi treceau prin cap şi se ghemui. Cel mai bine ar fi înt-adevăr să adoarmă…

A doua oară când îşi reveni din inconştienţă, dârdâia. Corpul o durea cumplit şi realitatea îi apăru cu o limpezime disperată. Era rănită şi nimeni nu ştia unde se afla. În plus, Ben şi cu ea nu se aflau în termeni foarte buni; tergiversările sale îl plictisiseră până la urmă. Şi când te gândeşti că fusese atât de proastă pentru a se imagina în stare să-l ia de soţ pe Philip, în timp ce era

îndrăgostită de Ben! Acum era prea târziu.

Şi Christopher, pierdut în acest întuneric… încercă să se ridice, dar se lăsă să cadă înapoi cu un geamăt surd. Auzi vântul vuind prin arborii înalţi şi apoi întunericul o înghiţi.

Era tot întuneric când se trezi din nou. Totuşi, de această dată situaţia era diferită. Nu mai zăcea pe pământ; o cărau nişte braţe puternice. Lângă obraz, simţea materialul aspru al unei cămăşi.

— Ben… murmură ea.

Nu primi răspuns. Totuşi, nu era sigură că într-adevăr vorbise.

Într-o stare situată între vis şi realitate, se lăsă dusă spre o destinaţie necunoscută. La început era întuneric, dar curând apărură nişte lumini. Asupra ei se aplecară nişte ochi albaştri ca noaptea, nebuni de îngrijorare, scrutându-i chipul. Vru să-i mângâie obrazul pentru a-i linişti tensiunea, dar membrele îngheţate şi grele ca plumbul refuzară s-o asculte. Şi apoi, ochii i e închiseră din nou…

Trezindu-se mai târziu, constată că era culcată lângă un foc de lemne, înfofolită într-o pătură. Aplecat peste ea, Ben îi punea o compresă pe frunte.

— Ben…

De data aceasta, îşi auzi clar sunetul vocii. Uşurarea destinse trăsăturile lui Ben.

— Christopher! reluă tânăra femeie, încercând să se ridice. Trebuie găsit. Este…

— Sunt aici, mamă.

Jenny întoarse cu greutate capul şi-şi văzu fiul aşezat lângă ea, cu Blaze culcat la picioare.

Îi întinse o mână pe care băiatul o strânse în a sa.

— Dacă m-aş fi gândit că-ţi faci atâtea griji pentru mine… murmură Christopher.

Uşurarea lui Jenny era atât de intensă, încât nu mai ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă.

— Oh! Christopher, am crezut… Mi-am închipuit că ai făcut o nouă escapadă.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta. Aveam doar nevoie să mă gândesc. Ben a spus că nimeni n-o putea face în locul meu. Aşa că, am considerat cabana un loc bun pentru a mă izola şi am venit aici.

Jenny privi în jur şi-şi dădu seama că se afla întinsă pe bancheta din cabana de pescuit. Privirea îi reveni la Ben.

— Dar… ce s-a întâmplat? întrebă.

— O ramură de brad era gata să te omoare. Ai căzut în prăpastie.

— Cum m-ai găsit?

— Mi-am petrecut ziua în oraş, la cabinetul meu. Întorcându-mă, m-am oprit la Adele, care mi-a spus că-l căutai pe Christopher. M-am gândit imediat la cabană. Dar n-am fost îngrijorat pentru el.

— De ce?

În ciuda durerii de cap, Jenny simţea o stare de bine. Era în siguranţă. Ben era acolo; Christopher era bine şi trosnetul focului, acoperea tânguirile vântului.

— Pentru că şi Blaze lipsea la apel. Nu i se putea întâmpla nimic cu adevărat grav atâta timp cât câinele veghea asupra lui.

— S-a întâmplat, interveni Christopher în sfârşit, că am aprins focul. Şi apoi, este o prostie… dar am adormit.

Într-un elan de tandreţe, Jenny strânse mâna fiului său.

— Nu-i nimic. Promite-mi doar că n-ai să mai faci.

Se întoarse spre Ben. Acesta privea pe fereastra cabanei. Când se întoarse, inima lui Jenny îngheţă. Expresia tandră şi îngrijorată de cu o clipă mai înainte făcuse loc celei a unui străin. El îi evita privirea. Acum, că-şi revenise, părea că nu se mai interesa de ea.

Tinerei femei îi reveniră în memorie ideile care-i trecuseră prin minte când zăcea în adâncul prăpastiei. Atunci, înţelesese foarte clar că sentimentele sale pentru Ben făceau imposibilă căsătoria cu Philip. Totuşi, privirea rece şi distantă a lui Ben exprima foarte limpede ce puţin însemna pentru el. O vedea ca pe o femeie ambiţioasă care

nu-şi lăsa niciodată sentimentele să-i fie obstacole în carieră.

Ar fi vrut să-i strige că se înşela, să-i explice. Totuşi, aerul său sever o paraliza. I-ar fi destăinuit orice lui Ben care o privise cu tandreţe câteva clipe mai devreme, dar acest bărbat dur şi inflexibil îi îngheţa sângele.

— Cu acest vânt stăruitor, ar fi imprudent să încercăm să ne întoarcem în această seară, spuse tăios. Christopher poate lua sacul de dormit care se află în colţ. Cât despre tine, cred că eşti destul de bine instalată pentru a dormi.

— Foarte bine, răspunse Jenny în şoaptă. Şi tu?

— Mă voi mulţumi cu fotoliul.

Tonul era atât de fără replică, încât Jenny nu încercă nici măcar să discute.

Puţin mai târziu, Christopher dormea în sacul de dormit, cu Blaze ghemuit lângă el. Cu ochii închişi, Ben părea de asemenea aţipit. Jenny nu reuşea să adoarmă. De la cădere, o durea tot trupul, iar inima din alte motive. Din vina sa, nimic nu mai era posibil între ei trei. Lăsase să-i scape şansa. La această idee, lacrimi fierbinţi îi inundară obrajii. Trecu mult timp până când se adânci într-un somn agitat.

Mai târziu, noaptea, Jenny deschise ochii. Focul ardea în vatră şi vântul îşi cânta melopeea funebră. Brusc, îşi dădu seama că Ben era aplecat asupra ei şi o examina cu un aer îngrijorat. Văzând-o trezită, se întoarse fără o vorbă şi puse un buştean pe foc.

Părăsiră cabana dimineaţă, foarte devreme. Deşi Jenny afirmase că putea merge, Ben declară că o va duce el, pe un ton fără replică. Vântul se domolise şi ziua se anunţa minunată. Doar resturile împrăştiate pe jos erau martore ale dezlănţuirii elementelor naturii din noaptea precedentă.

Când, la un moment dat, Ben trebui s-o aşeze pe pământ pentru a trece un obstacol, Jenny simţi o durere în genunchi. El îi văzu strâmbătura de suferinţă, dar fără o vorbă, se mulţumi s-o ia din nou în braţe. Jenny simţi lângă

obraz bătăile regulate ale inimii sale. Niciodată nu fusese atât de aproape de el, îşi spuse şi, în acelaşi timp, atât de departe. În acea după-amiază, Adele veni să-i facă o vizită lui Jenny, care era singură. Christopher nu plecase de la căpătâiul ei toată dimineaţa şi tânăra femeie insistă să iasă pentru a profita de această frumoasă zi.

— Ţi-am adus ceva pentru cină, anunţă Adele. În niciun caz să nu te ridici! Pun eu totul pe masă.

Câteva clipe mai târziu, femeia cumsecade reveni lângă Jenny instalată pe verandă, cu piciorul aşezat pe un taburet.

— Pun pariu că te doare peste tot! exclamă ea, luând loc în celălalt fotoliu.

— Eşti genială, Adele. Mulţumesc pentru mâncare. Mă dor toţi muşchii, dar este în regulă. Şi am un cucui mare la cap.

— Ben mi-a povestit totul. Am fost morţi de îngrijorare ştiindu-vă pe Christopher şi pe tine afară pe vremea aia câinoasă! Ce-ţi face genunchiul?

— Puţin înţepenit, dar n-am nimic rupt.

Adele clătină din cap.

— Ah, copiii ăştia! în sfârşit, Christopher este un copil bun. Bud şi el au devenit prieteni buni.

— L-am judecat greşit pe Christopher, spuse Jenny. Am crezut că a făcut din nou o escapadă…

Adele dădu din cap cu simpatie.

— Mă tem că m-am înşelat destul de mult în judecăţile mele, în ultimul timp, continuă încet tânăra femeie.

— Este uşor să te înşeli asupra celor pe care-i iubeşti, să ştii. Dacă aş ţine socoteala dăţilor în care mi s-a întâmplat, n-aş mai şti pe unde să scot cămaşa.

— Nu te cred! replică zâmbind Jenny. Nu tu, Adele, care eşti atât de lucidă… Ea dădu din cap.

— Nu ştiu ce mi s-a întâmplat. Credeam că ştiu exact ce gen de viaţă voiam să duc şi apoi, brusc, totul s-a încurcat. Trebuie să fie locul acesta. Îţi arată lucrurile sub un unghi diferit. Acum nu mai ştiu ce este bine nici pentru

mine, nici pentru Christopher.

— În curând ai să te întorci la Boston, spuse cu amabilitate Adele. Poate va fi mai bine să te gândeşti chiar în ambianţa obişnuită.

— În tot cazul, Christopher vrea să se întoarcă să trăiască aici. Vorbeşte chiar de construirea unei cabane din lemn.

— Exact ca Ben la vârsta lui!

— Christopher îl apreciază enorm.

Adele păru pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi. Apoi, clătină din cap:

— Eşti o fată inteligentă, Jenny. Vei acţiona mai corect decât crezi. Aşa că nu te îngrijora.

„Dacă mama ar mai fi fost în viaţă, se gândi Jenny, cu inima strânsă, astfel mi-ar fi vorbit…”

Adele reveni şi a doua zi, încărcată cu coşuri pline de noi provizii. A treia zi, Jenny o asigură că era suficient de restabilită pentru a se ocupa de mâncare. Făcu demonstraţia traversând salonul cu un pas foarte sigur. Şchiopăta doar uşor.

— Sunt fericită că am putut să-ţi fac un serviciu, spuse Adele. În câteva zile, se redeschide tribunalul şi încep munca.

— Iar eu mă întorc la Boston, spuse melancolic Jenny.

— Da, bineînţeles. Dar te vei întoarce, sunt sigură de asta. Chiar dacă nu doreşti, băiatul tău te va aduce repede din nou la Tucker’s Pond. În ceea ce-l privea pe Christopher, Adele avea dreptate, îşi spuse Jenny puţin mai târziu. Dar ea? Va dori să se întoarcă aici, sau acest episod din viaţa sa va fi închis la sfârşitul lui iulie pentru totdeauna, ca o paranteză?

În ajunul plecării lor, Jenny îl lăsă pe Christopher să-şi trieze comorile pe care dorea să le ia la Boston: pene albastre de gaiţă, pietre lustruite, bucăţi de rădăcini răsucite curios. Ezitând, ea îşi îndreptă paşii spre casa lui Ben. Nu se mai văzuseră din ziua în care acesta o adusese acasă şi tăcerea sa îi păruse tinerei femei mai grăitoare decât cel mai elocvent discurs. Totuşi, Jenny nu suporta

ideea să plece fără să-l fi văzut.

Deşi îşi încetini paşii, întrebându-se dacă făcea bine să acţioneze astfel, ajunse în cele din urmă să vadă casa lui Ben.

Câinii ieşiră lătrând, dar, recunoscând-o, o primiră cu bucurie. Blaze îi va lipsi enorm lui Christopher, îşi spuse cu tristeţe Jenny. Încă indecisă, se opri la uşa apoi, înainte de a-şi pierde complet curajul, ciocăni.

Lui Ben îi trebui un anumit timp să răspundă. În sfârşit deschise, în blugi foarte uzaţi, cu o şurubelniţă în mână. Vederea lui Jenny păru să-l surprindă.

Totuşi arboră foarte repede o expresie de perfectă neutralitate, ca şi când refuza să-şi arate emoţiile.

Se salutară, apoi, după o scurtă pauză, Ben se dădu la o parte pentru a-şi lăsa vizitatoarea să intre.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între ei, încă de la intrare.

— Eram ocupat să înlocuiesc clanţa de la uşă, explică în cele din urmă Ben.

— N-aş vrea să te deranjez…

— Nu mă deranjezi deloc.

Puse şurubelniţă pe masă şi o conduse spre camera de zi.

— Oricum, nu sunt decât în trecere, spuse Jenny.

Privirea i se opri asupra părului frumos pe care el şi-l răvăşise cu nervozitate, asupra ochilor mângâietori, asupra bărbiei marcate de o gropiţă şi inima i se înduioşă.

— Plecăm mâine, spuse ea. Am venit să-ţi spun la revedere.

— Înţeleg, spuse Ben pe un ton politicos, dar impersonal.

— Voiam mai ales să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea pe care ai arătat-o faţă de Christopher. Datorită ţie, la Boston se întoarce un băiat diferit.

— Este nemaipomenit. îl iubesc mult.

— Este foarte amabil din partea ta că ai petrecut atâta timp cu el.

— Când aveam vârsta lui, cineva m-a ajutat. Ştiu cât

de mult contează asta.

— M-ai ajutat şi pe mine, adăugă Jenny, prinzând curaj. M-ai obligat să privesc în sinea mea. Numai că mă tem că descopăr acolo lucruri care nu-mi plac prea mult.

Maxilarul lui Ben se contractă.

— Ţi-am mai spus că eşti prea exigentă cu tine însăţi. Dar spune-mi, mâine nu este întâi august. Nu pleci cu o zi mai devreme?

— Asta pentru că nu ţin să-i întâlnesc pe tata şi pe mama mea vitregă.

Ben dădu gânditor din cap.

— S-ar spune că-ţi rămân destule lucruri de rezolvat.

Sub privirea sa perspicace, Jenny roşi.

— Într-o zi, voi reuşi. îi întinse mâna.

— La revedere, Ben.

Acesta îi reţinu o clipă mâna în a sa, atât de mare, atât de puternică. Când îi dădu drumul, tânăra femeie se îndreptă spre uşă.

— Jenny…

Ea se opri, fără să se întoarcă.

— Nu mă săruţi pentru ultima oară?

Se apropie de ea din spate şi o întoarse. În privirea sa, Jenny citi o suferinţă şi o dorinţă de o intensitate surprinzătoare. Tânăra femeie vru să spună ceva, să explice împrejurările care îi despărţiseră, să restabilească vechea lor înţelegere, totuşi nodul din gât refuză să lase să treacă vreun cuvânt. Ben îşi puse mâinile pe umerii ei, o trase spre el şi o strânse foarte tare. Jenny îşi înnodă braţele în jurul taliei sale şi-şi lipi trupul de al lui ca şi când voia să devină o singură fiinţă. Şi când se sărutară, se topi sub mângâierea sa. Totuşi, el îi dădu brusc drumul.

— La revedere, Jenny, spuse cu o voce gâtuită de emoţie.

Şi, în loc s-o conducă, ieşi cu paşi mari din bucătărie.

Jenny rămase o clipă nemişcată, cu buzele arzând de sărutul lui. Revenindu-şi, se strecură în sfârşit afară.

Câinii o însoţiră până la răspântie. Acolo o părăsiră şi ei, lăsând-o singură în crepusculul care se lăsa.

Capitolul 10

De câteva luni, de când Jenny se întorsese la Boston, vara cedase locul toamnei şi frunzele viraseră spre stacojiu, lăsând ramurile să se contureze pe cerul plumburiu de noiembrie, fără ca ea să remarce trecerea anotimpurilor. Într-un fel, în oraş nu avea mare importanţă. Viaţa trepidantă care se ducea acolo nu permitea simţurilor să se deschidă spre frumuseţe şi schimbare. În plus, în acel an, Jenny avea senzaţia că lăsase în urmă o enormă parte din viaţa sa.

Încă de la întoarcere, îi explicase politicos dar cu fermitate lui Philip că-i era imposibil să-l ia de soţ. Şi acum, de o sută de ori pe zi, se gândea la Ben. Seara, singură şi obosită, se odihnea deseori cu ochii deschişi în pat, amintindu-şi mângâierile şi sărutările sale. Se lăsase cuprinsă de rutină, interzicându-şi din ce în ce mai des să se oprească şi să privească în jur. Prima ruptură cu monotonia zilnică interveni la jumătatea lunii noiembrie, printr-un telefon de la Grace Carmichael.

Aflând identitatea interlocutoarei sale, Jenny avu un şoc.

Îşi făcuse o imagine despre această mamă vitregă pe care n-o întâlnise niciodată, o femeie medic cu câţiva ani mai mică decât tatăl său şi a cărei personalitate puternică şi directă era diametral opusă celei a mamei sale.

— Sunt bine, răspunse Grace la întrebarea lui Jenny şi presupun că şi voi. Ne pare rău că v-am ratat în această vară.

— Şi nouă, răspunse în mod reflex Jenny, care nu credea nimic. Dar a trebuit să ne întoarcem neapărat la Boston.

După o scurtă pauză, Grace reluă.

— Mă întrebam dacă, din întâmplare, ai găsit albumul.

— Albumul… Da…

— Sunt fericită. Ar fi trebuit să-l iei, pentru tine l-am făcut.

— Pentru mine! exclamă Jenny, uluită.

— Bineînţeles. Dar nu este grav. Se află aici, la Boston. Ţin să-l recuperezi.

— Este… într-adevăr foarte drăguţ din partea ta, Grace, bâigui Jenny, în culmea emoţiei.

— Acesta nu este singurul motiv pentru care am sunat… Din nou o uşoară ezitare la capătul firului. Apoi:

— Buzz şi cu mine sărbătorim în acest an Ziua Recunoştinţei acasă. Mă întrebam… dacă ai accepta s-o petreceţi cu noi. Evident, dacă nu aveţi alte planuri.

— Nu… avem nimic prevăzut.

— În acest caz, veniţi. Vă invităm din toată inima. Vocea lui Grace era atât de caldă, atât de prietenoasă la celălalt capăt al firului.

— Nu-ţi poţi imagina ce va însemna asta pentru tatăl tău, adăugă ea.

Nu, într-adevăr, Jenny nu reuşea asta. Oare cum şi-ar putea dori să revadă o fiică ce-l părăsise adolescentă, dezgustată şi revoltată pe deasupra? Se despărţiseră în termeni foarte proşti, în mare parte din vina sa, trebuia să recunoască.

— Şi dacă vrei să inviţi pe cineva la care ţineţi în mod special, continuă Grace, vom fi încântaţi să-l primim.

Inima lui Jenny se strânse dureros.

— Mulţumesc mult. N-am un prieten.

— Atunci, tu şi Christopher. Veţi veni?

— Ei bine, da… Vom veni.

După acest telefon, Jenny rămase mult timp ca năucită. Avea impresia că se aruncase în ape adânci, fără să ştie să înoate.

Totuşi, reacţia lui Christopher o recompensă din plin pentru îndrăzneala sa.

— Suntem invitaţi la bunicul meu adevărat, fără glumă?

— Fără glumă, Christopher.

— Cel care are cabana din Maine?

— Da.

— Poate că ştie să pescuiască şi el cu momeală…

— Cu siguranţă.

— Adevărat? Asta este super!

Entuziasmul lui Christopher o bucură pe Jenny. În ce o privea, se simţea mai puţin optimistă. Dar asta se datora poate descurajării care apăsa ca un veşmânt de plumb pe umerii săi, de la întoarcerea din Maine. Acum că-şi atinsese scopul, planurile sale de viitor îşi pierduseră mare parte din interes. Orizontul i se părea teribil de mărginit şi ştia de ce. Nişte imagini îi treceau prin faţa ochilor, o privire albastră ca noaptea, un păr brun, o gură expresivă. Uneori, pe stradă, i se întâmpla să se întoarcă şi inima să-i palpite după o siluetă înaltă, care se dovedea a fi a unui necunoscut. Atunci, timp de mai multe zile, îi era aproape imposibil să se concentreze asupra muncii sale şi o dezamăgire adâncă îşi înfigea ghearele în inima sa.

Din fericire, îl avea pe Christopher, care de la întoarcerea din Maine arăta mai multă veselie şi energie decât îi cunoscuse ea vreodată. Din proprie iniţiativă, se hotărâse să urmeze nişte cursuri de tâmplărie şi se înscrisese într-un club de descoperire a naturii. Deseori, în acest cadru pleca în weekend şi se întorcea duminica seara, cu obrajii roşii şi zâmbetul pe buze.

Pe măsură ce se apropia Ziua Recunoştinţei, neliniştea lui Jenny creştea. Oare cum se va comporta ea cu Grace… şi cu tatăl său?

În mare parte datorită primirii călduroase a mamei sale vitrege, regăsirea se dovedi totuşi mult mai uşoară decât se temuse. Buzz Charmichael îi strânse foarte firesc mâna lui Christopher şi o sărută pe Jenny. Apoi, atmosfera nu încetă să se îmbunătăţească.

Christopher contribui din plin la destinderea generală, începând cu bunicul său o discuţie despre pescuitul cu undiţa. Într-un elan de tandreţe neaşteptat, Jenny văzu faţa tatălui său, încă la fel de frumoasă cu toate că îmbătrânise, îmblânzindu-se, aţintindu-şi privirea asupra nepotului. Relativ modernă, casa în care locuiau Buzz şi Grace Carmichael adăpostea sofale adânci, fotolii confortabile, tablouri abstracte minunate, şi multe cărţi. În contrast cu ninsoarea de afară, în şemineul din încăperile

principale ardea un foc bun de lemne şi micul grup adunat în jurul mesei semăna, încât putea fi confundat cu o familie unită.

— Nu pot să afirm nimic referitor la calitatea meniului! explică Grace, punând curcanul pe masă. I-am dat liber femeii de serviciu pentru a-şi petrece Ziua Recunoştinţei cu familia. Mi-a lăsat o listă întreagă de dispoziţii, dar nu sunt o bucătăreasă foarte bună.

— Care este specialitatea ta? întrebă Christopher.

— Sunt pediatru.

— Asta înseamnă că te ocupi de copii?

— Exact.

— Tot îţi mai place pieptul, Jenny? întrebă Buzz Carmichael, care tăia pasărea.

— Da, dar am învăţat să-mi placă şi alte bucăţi, răspunse zâmbind Jenny. Experienţa este un profesor bun, nu-i aşa?

— Fără îndoială…

— Cred că am înţeles că ţi-ai terminat studiile în ianuarie, Jenny, interveni Grace.

— Este exact. Durează să-mi obţin diploma, pentru că am urmat cursurile la fără frecvenţă. Dar în sfârşit, văd capătul tunelului!

— Rezultatul va fi cu atât mai valoros pentru tine. Ştiu despre ce vorbesc; tot astfel mi-am făcut şi eu studiile de medicină.

— Serios?

Mirarea lui Jenny nu era prefăcută. Grace dădea în asemenea măsură impresia unui randament elegant, încât erai sigur că urmaşe toată viaţa un drum pavat cu roze.

— Când îţi vei lua diploma intenţionezi să rămâi la Prescott, Turner şi Bowing? întrebă Buzz.

Tulburată de acest interes nou pe care i-l arăta tatăl său, Jenny luă farfuria pe care acesta i-o întindea.

— Asta prevăzusem la început. Totuşi, împrejurările m-au făcut să-mi schimb părerea. Este ceva oarecum personal. Eu…

Tânăra femeie surprinse privirea schimbată de tatăl

său cu Grace. Apoi, cu sinceritatea sa obişnuită şi directă, Buzz luă taurul de coarne.

— Vrei să vorbeşti despre relaţia ta cu acel domn Boyd.

— Hm… da. Philip şi cu mine… De unde ştii?

— Oh, ştiu, în cercurile noastre, veştile circulă repede, răspunse Buzz, fără să ridice ochii de la ce făcea.

N-o pierduse complet din vedere, îşi spuse Jenny. Se interesase de ce se întâmpla cu ea.

— Între noi n-a fost niciodată pasiune, reluă Jenny. Mi-a părut doar că eram făcuţi pentru a ne înţelege. Acum că ne-am despărţit, cum el este implantat solid la cabinet, prefer să caut în altă parte.

Grace puse o mână peste a sa.

— Este foarte înţelept, Jenny.

— În realitate, reluă tânăra femeie, foarte emoţionată de această dovadă de simpatie, cred că Philip are de gând să se lanseze în politică. Am auzit spunându-se că intenţionează să candideze la legislative. I s-ar potrivi foarte bine.

Farfuriile pline circulau; zăpada se lipea pe geamuri.

— Este super! exclamă Christopher.

Jenny îl văzu pe tatăl său zâmbindu-i.

La sfârşitul mesei, Jenny o însoţi pe Grace în bucătăria mare şi modernă, pentru a aduce desertul. Profită de ocazie pentru a-i mulţumi lui Grace că făcuse albumul de fotografii.

— Mi-a făcut plăcere, replică aceasta din urmă. Cu adevărat.

La fel cum sunt încântată de vizita voastră.

— Nu poţi să ştii ce înseamnă asta pentru Christopher.

— Oricum, ştiu ce înseamnă pentru bunicul lui. Ascultă-i!

Într-adevăr, rămaşi singuri în sufragerie, discutau amândoi „de la bărbat la bărbat”.

— Din întâmplare, nu tu ai reparat etajera din bucătăria cabanei? întrebă Buzz după ce nepotul îi

împărtăşise înscrierea la cursurile de tâmplărie.

— Ba da. Prietenul meu Ben mi-a arătat cum se fac aceste lucruri.

— Aşadar, l-ai cunoscut pe Ben.

— Da. Şi tu?

Jenny se simţi roşind.

— N-ar fi trebuit să amânăm atât de mult întâlnirea noastră, nu-i aşa? spuse pentru a-şi ascunde stânjeneala.

Grace îi aruncă o privire rapidă.

— Nu, bineînţeles. Doar că, la ce să te aştepţi cu două temperamente atât de încăpăţânate?

— M-am comportat atât de prosteşte, spuse trist Jenny.

— Oare cine n-a acţionat greşit în tinereţe?

— Dar la mine a fost grav. Când mă gândesc că am părăsit casa la şaptesprezece ani, pentru a mă mărita…

— L-ai avut pe Christopher. Este o mare fericire.

Jenny îşi studie mama vitregă.

— Eşti exact femeia care îi trebuie tatii.

— Este şi părerea mea! replică Grace râzând. M-am îndrăgostit de Buzz la prima vedere şi pentru nimic în lume nu l-aş fi lăsat să-mi scape. Nu sunt atât de multe şanse să fii fericit pe pământ, nu crezi?

Când Jenny şi Christopher se retraseră, nu mai ningea şi lumina lunii scălda peisajul.

La uşă, Buzz îşi îmbrăţişă fiica.

— Într-una din zilele următoare, să luăm prânzul împreună, îi spuse. Vom vorbi despre munca ta.

— Şi nu uita de Crăciun! strigă Grace.

Drumul de întoarcere fu făcut în tăcere. Christopher părea absorbit de propriile gânduri şi Jenny se concentra asupra condusului, care devenise anevoios din cauza terenului alunecos. Doar când ajunseră în apartamentul lor, tânăra femeie îl întrebă ce credea despre acea seară.

Christopher întoarse spre ea o faţă radioasă.

— A fost super! Când le voi povesti prietenilor mei că am petrecut Ziua Recunoştinţei cu bunicul! Nu le voi vorbi despre faptul că este cunoscut şi toate astea. Voi părea că

mă laud.

Jenny zâmbi.

— Poate poţi să te lauzi puţin…

Mai târziu, cuibărită în patul său, Jenny se gândi că viaţa sa semăna cu un puzzle pe care-l reconstitui treptat. Despărţirea de Philip constituia un pas, ca şi împăcarea cu tatăl său şi obţinerea diplomei.

Totuşi, chiar în mijlocul peisajului rămânea o gaură uriaşă

Lipsea piesa care ar da semnificaţie ansamblului.

Ben nu sunase niciodată, se gândi, cu inima grea. Toate aceste luni fără un telefon…

„Nu sunt atât de multe şanse să fii fericit pe pământ, nu crezi?”

Ghemuită sub pătură, Jenny începu să plângă.

Luă prânzul cu tatăl său într-o zi în care ningea şi era frig, la începutul lui decembrie. Totuşi, în interiorul restaurantului luxos unde o aştepta Buzz, domnea căldura şi confortul. Jenny fu impresionată de graba cu care se ridică pentru a o întâmpina şi a o săruta, şi nu-şi putu reţine o tresărire de mândrie când capetele se întoarseră în direcţia lor.

Prin fereastra lângă care erau aşezaţi, se vedea strada înzăpezită. Masa, formată din felii subţiri de friptură de pui servite pe un strat de sparanghel şi orez, fu delicioasă. Amândoi refuzară desertul, dar comandară cafea.

— Eşti atât de slabă, spuse Buzz cu un aer de reproş, poţi să-ţi permiţi foarte bine să iei un desert. Pentru mine, este imposibil; dacă aş mânca aşa ceva, m-ar ucide Grace.

— Datorită ei, eşti în plină formă, spuse zâmbind Jenny. Ai mare noroc s-o ai alături.

— Sunt perfect conştient de asta.

— Şi reciproca este valabilă, adăugă Jenny bătând uşor mâna tatălui său.

Încă nu-i venea să creadă în această intimitate regăsită.

— Trebuie să te previn, spuse Buzz îndulcindu-şi

cafeaua, Christopher şi cu mine plănuim o partidă de pescuit pentru primăvară.

— Formidabil!

De la întoarcerea din Maine, este transformat.

— Am impresia că nu este singurul.

Jenny lăsă încet linguriţa şi înfruntă privirea tatălui.

— Aşadar, se vede atât de mult?

— Simplă intuiţie. La urma urmei, te cunosc atât de puţin.

— Mi-a fost greu să-l conving pe Christopher de necesitatea de a ne întoarce acasă.

— Şi tu?

— Ştii că eşti foarte tenace? spuse Jenny râzând. În sfârşit, răspunsul este nu. N-am studiat toţi aceşti ani pentru a abandona în ultima clipă.

— Nu mă miră din partea ta. Dacă doreşti într-adevăr să rămâi la Boston, te pot ajuta să găseşti un loc într-un cabinet. Nu că ai avea nevoie să te sprijin, te descurci foarte bine şi fără mine. Doar că mă simt vinovat de această ceartă îndelungată şi doresc să fac ceva care să recupereze puţin toţi aceşti ani. Şi Ben Sullivan? adăugă, schimbând subiectul.

— Ascultă tată, chiar nu pot…

— Nu voiam să fiu indiscret. Doar că Grace, cu acea celebră intuiţie feminină, crede că ar putea fi ceva la mijloc.

În ciuda jenei, curiozitatea lui Jenny fu aţâţată.

— Cred că-l cunoşti bine?

— Pe el şi toată familia sa. Excelenţi avocaţi. Mereu am gândit numai bine despre Ben.

Ochii înfundaţi adânc în orbite o scrutară pe Jenny.

— Uită asta, spuse brusc. Nu-i treaba mea.

— Ai dreptul să ştii. Pur şi simplu nici măcar n-am vorbit de sentimente. Înainte să-l întâlnesc pe Ben, îmi imaginam că Bostonul îmi va împlini toate dorinţele…

— Şi nu mai eşti atât de sigură?

Jenny scutură din cap.

— Nu.

— Cu atât mai bine. Vezi unde duce să ai idei prea inflexibile? Era gata să pierd două dintre cele mai dragi fiinţe.

— Sunt fericită că ne-am regăsit, tată, spuse Jenny, cu ochii umezi de lacrimi.

Buzz Carmichael îşi drese glasul cu zgomot.

— Orice vei decide, Jenny, ştiu că vei face alegerea bună.

Lui Jenny i-ar fi plăcut să fie atât de sigură. Cu toate că nu se intrase în amănunte, acele aluzii la Ben retreziră amintiri dulci-amare. Totuşi, cum el nu sunase niciodată, n-avea rost să se lase pradă visării.

Vinerea următoare, clubul său prevăzuse o ieşire foarte provocatoare şi Christopher îşi pregăti bagajul. La ideea de a-l şti lipsind două zile, Jenny nu simţi decât o îngrijorare foarte normală. De când îl vedea mai matur şi mai responsabil, se frământa mai puţin în legătură cu el. În plus, acest timp liber, îi permitea să studieze cursurile sale.

Îndată după plecarea lui Christopher, îşi întinse cărţile pe birou şi începu să lucreze. Totuşi, probabil aţipise la un moment dat, deoarece soneria telefonului o făcu să tresară brutal.

— Jenny Carver la aparat.

— Bună seara, domnişoară Carver. Mă prezint: Roger Trask, de la firma Henkle, Bloodworth, Stornes şi Track. N-am avut plăcerea să ne cunoaştem, dar

La amara dezamăgire care puse stăpânire pe ea, Jenny evaluă în ce măsură era de nerăbdătoare să audă sunetul unei alte voci, o voce bărbătească având intonaţii atât de dragi.

— Da, domnule Trask?

— S-a întâmplat să prânzesc de curând cu tatăl dumneavoastră. Astfel, am aflat că doriţi să schimbaţi cabinetul. Mi-ar plăcea să veniţi să discutaţi cu noi înainte de a accepta orice angajament. Oh, o mică întâlnire informativă

Continuă pe un ton degajat. Când termină, Jenny îi

mulţumi şi promise să-l sune îndată ce-şi va relua activitatea. După ce închise, se ridică şi se duse să privească pe fereastră străzile ude ale oraşului. Vântul vuia şi se năpustea printre imobile.

Câteva luni mai înainte, o asemenea propunere ar fi făcut-o să nu-şi mai încapă în piele de bucurie. Acum, dacă n-o lăsa indiferentă, îi întreţinea un sentiment de nemulţumire. Deoarece să lucreze într-un cabinet de prestigiu nu mai era tot ce aştepta de la viaţă.

În loc să se întoarcă la birou, se întinse pe pat şi rămase mult timp nemişcată, copleşită de o răceală interioară, în ciuda căldurii care domnea în încăpere.

Se trezi puţin mai târziu, cu un gust amar în gură. Se ridică, se îndreptă spre telefon, ridică receptorul ezitând, apoi îl puse la loc. Rămase gânditoare câteva clipe. În sfârşit, se îndreptă spre dulap, scoase haine călduroase şi începu să se schimbe.

La aproximativ patruzeci de kilometri mai departe, pe autostrada care ducea în nord, începu să se întrebe dacă nu era nebună să plece astfel în mijlocul nopţii. Nu arăta totuşi nicio intenţie de a încetini sau de a face calentoarsă.

Dacă era nebună, cu atât mai rău; orice era de preferat decât incertitudinea. Desigur, ar fi putut suna, cum ar fi făcut orice persoană cu bun-simţ. Totuşi ştia, că nu-i va fi de-ajuns să-i audă sunetul vocii; va trebui să-l vadă, să-l atingă, să descopere dacă exista realmente ceva între ei care să supravieţuiască verii.

Când pătrunse în statul New Hampshire, o ninsoare deasă începu să cadă şi trebui să încetinească. Când ajunse la Tucker’s Pond, cerul se limpezise. Mai ningea, dar mai puţin des. Se auzea huruitul unui plug de zăpadă la distanţă, dar deocamdată era prima care rula pe zăpada imaculată de pe străzi. Din cauza forţei cu care îşi încordase degetele pe volan, acestea o dureau acum.

La ieşirea din oraş, o luă pe drumul care-i devenise atât de cunoscut. Datorită pneurilor de iarnă cu care era echipată maşina, nu alunecă decât o dată sau de două ori.

Ajunsă la răspântie, zări cabana tatălui său, înzăpezită toată şi ciudată în acest decor neobişnuit.

Îi acordă doar o privire şi-şi continuă drumul în direcţia casei lui Ben. Când opri în faţa ei, revenită brusc la realitate, îşi lăsă capul să cadă pe volan. Venirea sa reprezenta poate o teribilă greşeală. Dacă ar fi contat cât de puţin pentru el, fără nicio îndoială ar fi sunat-o…

După ce inspiră profund, coborî din maşină şi se îndreptă spre verandă. Când bătu la uşă, câinii începură imediat să latre. îi păru o eternitate până se deschise uşa. Şi apoi, într-un pulover gros gri şi pantaloni din catifea reiată albastru-închis, cu părul în dezordine, Ben fu în faţa ei, cu Blaze şi Rocket dând din coadă la picioarele sale.

O privi îndelung, în tăcere, în timp ce Jenny îi pândea neliniştită reacţia.

— Nu ţi-ai adus ceaşca de cafea, spuse în cele din urmă Ben.

Tânăra femeie scuturã din cap, fără să-l scape din ochi.

— Oh, Ben…

— Tocmai pregăteam cafetiera. Intră.

Tânăra femeie îl ascultă, şovăind. El închise uşa după ea. Privirile li se întâlniră şi nu se mai despărţiră.

— Jenny… murmură bărbatul luând-o în braţe.

Sărutul său mai întâi blând şi tandru, deveni pasionat când Jenny îi răspunse cu un abandon pe care nu şi-l cunoştea.

— Jenny, Jenny…

Îşi afundă faţa lângă gâtul său, apoi o sărută din nou. În sfârşit, desfăcu fermoarul bluzonului tinerei femei şi i-l scoase. Mâinile sale îi explorară acum cu aviditate spatele înainte de a veni să se piardă în părul său, pentru a-l mângâia neobosit.

— Îmi este egal să aflu de ce ai venit, murmură Ben, sau cât timp vei rămâne. Eşti aici, asta este tot ce contează.

Şi te iubesc.

— Oh, Ben, şi eu te iubesc!

Din acest motiv am venit. Nu-ţi puteam vorbi despre asta la telefon; trebuia să te văd ca…

Bărbatul puse stăpânire pe buzele sale.

— Ai rulat toată noaptea, spuse Ben puţin mai târziu.

— Nu puteam să suport ideea să mai petrec o zi fără tine.

— Dacă ai şti de câte ori am vrut să-ţi telefonez.

— De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că sunt un prost, presupun.

Jenny îi luă faţa în mâini.

— Oare cafeaua nu poate să aştepte? îl întrebă în şoaptă.

În patul desfăcut, se ghicea încă pe pernă forma capului lui Ben. Jenny se întinse şi-şi afundă faţa acolo, pentru a-i respira parfumul. Ben i se alătură râzând.

— Sunt aici, îi spuse luând-o de umeri.

Îi cercetă cu un aer de reproş puloverul gros şi pantalonii.

— S-ar spune că te îmbraci pentru a veni să mă vezi!

Îşi lăsară veselia să izbucnească.

— Uitasem cum este să râzi, spuse Jenny, ridicând braţele pentru a-i permite lui Ben să-i scoată puloverul. Când te-am întâlnit, erai atât de serios. Pe urmă, râdeai tot timpul.

În timp ce vorbea, se dezbrăcau reciproc.

— M-am trezit în atâtea nopţi închipuindu-mi capul tău pe perna vecină, spuse Jenny.

— Sper ca realitatea să nu te dezamăgească.

Tânăra femeie se ridică într-un cot, îl sărută, apoi îşi puse capul pe pieptul lui. Patru luni lungi, se gândi. îi trebuise tot acest timp pentru a înţelege. De ce oare nu putuse să admită mai devreme? apoi renunţă la orice introspecţie, abandonându-se senină senzaţiilor încântătoare.

Mai târziu, Jenny aţipi scurt timp. Trezindu-se în braţele lui Ben, îşi ridică faţa spre a sa pentru a-i căuta buzele.

— Trebuie să fii epuizată după călătoria asta noaptea,

murmură bărbatul.

— Mă simt extrem de bine. Ce aveai în plan pentru astăzi?

— Nimic important. De la plecarea ta, n-am mai făcut nimic important. Fără tine, viaţa n-are sens.

Jenny îşi lăsă privirea să rătăcească prin camera pe care n-o vizitase încă, o încăpere primitoare şi confortabilă, ca restul casei.

— De ce nu mi-ai telefonat? îl întrebă. Vreau să-ţi cunosc adevăratele motive.

Ben rămase o clipă tăcut în timp ce-i frământa umărul ca pentru a se asigura de realitatea prezenţei sale.

— Vinovăţia, presupun…

— Dar de ce? Eu sunt cea care…

— Tu nu eşti responsabilă de nimic. Eu am insistat, pretinzând să-ţi schimbi viaţa de pe o zi pe alta.

— N-ai cerut niciodată nimic.

— Nu explicit, dar era acelaşi lucru. Am făcut prea multe presiuni asupra ta. În timpul ultimei noastre conversaţii, când mi-ai amintit că toată viaţa ai luat decizii, mi-am dat seama de nedreptatea mea. Îţi planificasei viaţa şi muncisei din greu pentru a atinge obiectivele pe care ţi le stabilisei. Ce drept aveam să dau peste cap totul? Chiar legătura ta cu Philip…

— Este de domeniul trecutului. Ne-am despărţit încă de la întoarcerea mea la Boston.

— Oh, Jenny, de atât de mult? Cu trecerea timpului, îmi imaginam că ţi-ai regăsit obiceiurile de muncă şi viaţa foarte ordonată cu el. Mi se părea că era prea târziu. Totuşi, imaginea ta continua să mă obsedeze. Îţi dai seama că pentru prima dată m-am simţit singur în această casă?

Jenny îl sărută.

Apoi, oboseala fiind mai puternică, aţipi. Când deschise ochii, Ben era tot acolo.

— Unde este Christopher? întrebă la un moment dat.

— Plecat în weekend, cu clubul său de descoperire a naturii. I-am lăsat un bilet pentru cazul în care se va întoarce înaintea mea. Poate să-şi sune bunicul, dacă are

nevoie de ceva.

— Bunicul? Glumeşti?

— Câtuşi de puţin. Şi din acest punct de vedere m-am comportat stupid.

— Nu fi atât de dură faţă de tine, Jenny. Pentru acest gen de neînţelegeri, trebuie să fie doi pentru a dura. Povesteşte-mi…

Jenny îi povesti seara de Ziua Recunoştinţei şi prânzul cu tatăl său.

— Aşadar, v-aţi împăcat de-a binelea?

— Da. Şi-mi place foarte mult Grace. Este ca o soră pentru mine.

— În această vară, în timpul sejurului lor, Buzz şi cu mine am făcut câteva partide de pescuit. Am vorbit în general despre momeli sau dosare şi am evitat cu grijă orice subiect de ordin personal. Totuşi, chiar aşa, mi s-a părut mai puţin intransigent decât altă dată. Se pare că Grace are o influenţă fericită asupra lui.

Jenny rămase câteva clipe tăcută, savurând fericirea de a fi cuibărită în braţele sale.

— Îţi aminteşti noaptea aceea, în cabana de pescuit? Când m-ai transportat în braţe acasă. Te credeam furios şi mă gândeam că nu vei vrea să mă mai vezi vreodată!

— Dumnezeule! înnebunisem de teamă găsindu-te în starea aceea. M-am temut atât de mult să nu fii grav rănită. Numai că nu-mi datorai nimic, înţelegi? în niciun caz nu voiam să inventezi o datorie de recunoştinţă.

— Tot acest timp pierdut…

Ben zâmbi.

— Esenţialul este să nu ne mai rătăcim de acum, spuse strângând-o în braţe.

Mai târziu, Ben se duse să prepare cafeaua şi aduse două ceşti. Câinii îl însoţiră până la uşă, apoi după ce o examinară pe Jenny, se culcară liniştiţi pe culoar.

— Asta doar pentru a ne trezi, spuse bărbatul. Mă duc să pregătesc un mic dejun adevărat!

Expresia îi deveni serioasă.

— Ştii, iubito, mi se pare insuportabil să te simţi

trasă în direcţii opuse.

Cuvântul tandru răsună încântător în urechile lui Jenny.

— Nu-ţi face griji pentru asta.

— Insist. Trebuie să ştii că sunt întru totul capabil să mă întorc să trăiesc la Boston.

Jenny îl privi neîncrezătoare.

— Imposibil. Acolo nu te vei simţi niciodată acasă. Şi tocmai mă gândesc că nici eu, nici Christopher.

— Gândeşte-te. Să te muţi la Tucker’s Pond reprezintă o schimbare pentru o viaţă. Nu că n-ar fi de lucru aici. Am dat chiar un anunţ pentru a găsi un asociat.

— Tu, cauţi un asociat?

— Se întâmplă că mi-am asumat răspunderea unui dosar referitor la una din cele mai mari companii forestiere din stat. Asta înseamnă multe deplasări în nord şi destule ore suplimentare. Şi cum am acceptat să ţin şi o serie de conferinţe la universitate, trebuie să fiu secondat cu orice preţ.

— Ai întâlnit candidaţi interesanţi?

— Am discutat cu doi tineri avocaţi, proaspăt absolvenţi ai şcolii.

Jenny îl privi pe Ben peste marginea ceştii.

— Sună-i şi anunţă-i că locul s-a ocupat. Bărbatul o privi serios.

— Te-ai gândit bine?

— De luni de zile nu mă gândesc decât la asta. El îi adresă un zâmbet plin de dragoste.

— În plus, adăugă tânăra femeie, asta va simplifica lucrurile la nivelul firmei.

— Ce firmă?

— Cea a cabinetului tău, desigur! „Sullivan şi Sullivan”, sună bine, nu?

Sfârşit